

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ABANOZ KADAR SİYAH

Pamuk
Prenses
Üçlemesi

Sisters Planet

SALLA
SİMUKKA

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

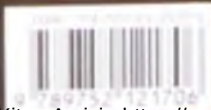

Korku kaçıp gitmenizi, cesaret kalp savaşmanızı ister.

Prag'da yaşadığı tehlikeli maceranın ardından Lumikki Anderson, Flolandiya'ya geri döner ve hayatına kaldığı yerden devam eder. Fakat tek bir farkla; tutkuyla bağlandığı. Açık olduğı o insan artık yoktur. Şimdi yeni bir hayatı ve yeni bir erkek arkadaşı vardır. O aralar okukda sabınlennmekte olan ve günümüze uyarlanan Pamuk Prenesi oyununda ona başrol teklif edilir.

Lumikki sahne çabamalarını sürdürürken tıyler ürperten tutkulu aşk mektupları almaya başlar. Ne pahasına olursa olsun bu tutkulu aşk mektuplarını yazan kişinin kimliğini ortaya çıkarmak ister. Bunun için de amansız bir oyunun içine girer.

Acaba Lumikki abanoz kadar siyah kalbi olan bu kişiden sevdiklerini koruyabilecek midir?

YAYIN HAKLARI

© SALLA SIMUKKA
ELINA AHLBACK
ALTIN KİTAPLAR
VE TİCARET AŞ

BASKI

1. BASIM / MAYIS 2016
ALTIN KİTAPLAR

ISBN 978 - 975 - 21 - 2170 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey - Bağcılar / İstanbul
Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel: 0.212.446 38 88 pbx

Faks: 0.212.446 38 90

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantev.org>
<http://www.altinkitaplar.com.tr>

Pamuk Prenses Üçlemesi

ABANOZ KADAR SİYAH

SALLA SIMUKKA

İngilizceden çeviren:

DOĞANAY BANU PİNTER

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

Pamuk Prenses Üçlemesi

KAN KADAR KIRMIZI

KAR KADAR BEYAZ

Sevgiyi tadan ve yalnız olan herkese...

Bir süredir seni izliyorum.

Senden habersiz seni seyrediyorum. Her hareketini, yüzünün her ifadesini izliyorum. Sen kendini görünmez ve sıradan sanırken ben, senin yaptığın her şeyi görüyorum.

Seni herkesten daha iyi tanıyorum. Seni, senin kendini tanıdığından daha iyi tanıyorum.

Senin hakkında her şeyi biliyorum.

8 ARALIK CUMA

Lumikki gözlerini açtığında birisinin onu seyrettiğini gördü.

Sıcacık parıldayan o bakış, tenini ve zihnini yakıyordu. Buz mavisi, su mavisi, gökyüzü mavisi, ışık mavisi bu gözler, kendi gözleri kadar tanıdıktı. Sert bakışlı o gözler şimdi gülümsüyordu. Sonra bir el saçlarına uzandı ve okşamaya başladı; okşamalar hafif dokunuşlarla yanaklarına oradan da boynuna indi. Lumikki önce karnında ardından da daha aşağılarda arzu dolu bir ürperti hissetti. Dokunuşlar o kadar güçlüydü ki baş döndürücü derecede iyi mi, yoksa kahredici derecede acı verici mi olduklarından emin olamıyordu. Her şeye hazırdı. Blaze, ona istediğini yapabiliirdi. Her şey kabullüydü. Blaze'e güveniyor, ne yaparsa yapsın ona sınırsız bir zevk yaşatacağını biliyordu. Birlikte olmaktan keyif alıyor, birbirleri için sadece en iyisini istiyorlardı. Daha azıyla yetinemezlerdi.

Blaze elini hafifçe kızın boynunda gezdirip tutku dolu bakışlarla bakmaya devam etti. Genç kız kalbinin küt küt attığını hissediyordu. Soluk alışverişi hızlanmıştı, nabızı Blaze'in

avucunun içinde atıyordu. Blaze eğildi ve dudaklarını onun-
kilere değdirdi. Tam anlamıyla öpmeden, dilini baştan çıkar-
ıcı bir şekilde altdudağında gezdirdi. Lumikki her iki eliyle
birden onu kavrayıp oburca dudaklarına yapışmamak için
kendini zor tutuyordu. Nihayet genç adam dudaklarını kibar-
ca Lumikki'ninkilere bastırarak onu karşı konulmaz şekilde
öpmeye başladı. Kız inleyecekti, ama sesi çıkmadı. Gözlerini
kapayıp kendini bıraktı.

Öpücükler aniden daha yumuşak, daha şefkatli, hatta
daha kararsız bir hal aldı. Onu öpen kişi artık Blaze değildi.
Lumikki gözlerini açtı, üzerine eğilmiş olan kişi hafifçe geri
çekildi. Genç kız, onun gözlerinin içine baktı.

Kahverengi, sıcak ve mutlu bakan gözlerle baktı.

Baktıkları Sampsa'nın gözleriydi.

"Günaydın, Uyuyan Güzel," dedi Sampsa ve eğilip Lu-
mikki'yi tekrar öptü.

"Bu espri kaç yıllık oldu?" diye mırıldandı Lumikki uyu-
şan kollarını esnetirken.

"En azından yüz yıllık olmuştur."

Lumikki, Sampsa'nın gülmesiyle birlikte boynunun titre-
diğini hissetti. Gıdıklandı, ama bu hoşuna gitmişti.

"Aslında, bundan daha da eski. Perrault, kendi versiyon-
unu 1600'lerde, Grimms ise 1800'lerde yazmıştı. Fakat bu
hikâye o zamandan çok daha önce anlatılmaya başlandı. Daha
eski versiyonlarından birinde, Prens'in Uyuyan Güzel'i hiç de
öyle tatlı bir öpücükle uyandırmadığını biliyor muydun? Ona
tecavüz ediyordu. Hatta bu bile onu uyandırmaya yeterli ol-
madı ve ancak ikizleri doğurup..."

Sampsa elini yorganın altından yavaşca Lumikki'nin kal-
çasına doğru kaydırarak bacaklarını okşamaya başladı. Genç

kız, konuşmakta güçlük çekiyordu. Rüyasında uyanan arzuları hâlâ capcanlıydı.

“Bu dersleri okula sakla,” diye fısıldadı Sampsa ve ardından onu daha da ihtiraslı bir şekilde öpmeye koyuldu. Lumikki, Sampsa’nın parmakları ve dudakları haricinde her şeyi düşünmeyi bir kenara bıraktı. Herhangi başka bir şeyi –ya da başka bir kimseyi– düşünmek için nedeni yoktu.

Lumikki mutfak masasında otururken Sampsa’nın ona Espresso yapışını ve ocağın diğer gözünde kakao için kendine su ısıtışını seyretti. Sampsa’nın kaslı ve sağlam yapılı bir sırtı vardı. Pijamasının beli düşüktü, belini ve kalçalarındaki gamzeleri gözler önüne seriyordu. Lumikki, Sampsa’nın yanına koşup parmaklarını o gamzelere bastırmamak için kendini zor tuttu.

Genç adam koyu kahverengi saçları dağılmış halde dolaırken bir yandan da üyesi olduğu müzik grubunun son zamanlarda üzerinde çalıştığı şarkıyı mırıldanıyordu. Sampsa grubun kemancısı ve solistiydi. Lumikki onları okul müsamerelerinde birkaç kez dinlemişti. Tam olarak onun sevdiği tarz müzik yaptıkları söylenemezdi, ama hızlı, neşeli ve enerjik bir müzik türüydü. Kendi tarzlarında iyi oldukları kesindi.

Aralık ayına özgü karla karışık yağmur, mutfak penceresini dövüyordu. Lumikki bacaklarını oturduğu sandalyeye doğru çekip kollarıyla sardı ve çenesini dizlerinin üzerine koydu. Yarı çıplak ve terli birinin her sabah, acınacak derecede küçük bu apartman dairesinin mutfağında dolanması ne zaman böylesine normal bir hal almıştı?

Galiba her şey ağustos ortası başlamıştı. Okul başlayalı kısa bir süre olmuştu, çünkü okulun ilk günleri herkes, Lumikki’nin peşindeydi. Prag’taki evde çıkan yangınla ilgili

konusmak ve tarikat üyelerini intihar etmekten nasıl kurtardığını dinlemek istiyorlardı. Kahraman olmak nasıl bir histi? Ünlü olmak nasıl bir histi? Kendi fotoğrafını bütün gazetelerde görmek nasıl bir histi? Elbette olay Finlandiya basınında yer almıştı ve neredeyse bütün gazeteler, ülkeye geri döndüğünde genç kızla röportaj yapmak istemişlerdi. Ama o bu istekleri reddetmişti.

Lumikki meraklı okul arkadaşlarının sorularına kısa cevaplar vermişti.

Ardından Sampsa ortaya çıkmıştı. En başından beri aynı okuldaydılar. Aynı koridorlarda dolaşıyor, aynı sınıflarda derse giriyorlardı. Lumikki, onun adını biliyordu fakat Sampsa, onun için hiçbir zaman kalabalıktaki herhangi bir yüzden öteye gitmemişti.

Genç adam bir gün gelip kantinde Lumikki'nin yanına oturmuştu. Aralarda dersten önce sohbet etmeye çalışmış, okuldan sonra onunla şehir merkezindeki meydana kadar yürümüşü. Tüm bunları dünyadaki en doğal şeymiş gibi yapmıştı. Sampsa, ona hiçbir şekilde baskı yapmamış veya hayatına girmek için onu zorlamamıştı. Sıradan bir konuşmanın sona erdiğini fark ettiğinde yeni konular açmaya çalışarak onu zorlamamıştı. Lumikki'nin ara sıra yaptığı soğuk tepkilere gücenmemişti. Sampsa, ona samimi ve arkadaşça yaklaşmış, sadece yanında olup onunla konuşmuş fakat durum rahatsız bir hal almadan yanından ayrılmayı da bilmişti.

Sampsa'nın her hareketi, senden bir beklentim yok. Hiçbir şey talep etmiyorum. Nasılsan öyle olabilirsin. Sadece seninle vakit geçirmek hoşuma gidiyor. Benim kendime güvenim, senin bana gülümsemene bağlı değil, ama bunu yaparsan da bir itirazım olmaz, der gibiydi.

Lumikki yavaş yavaş Sampsa'yla olan görüşmelerini ipe çektiğini fark ediyordu. Yanına oturup samimi ve mutlu bir

şekilde gözlerinin içine baktığında içini sıcacık bir duygunun kapladığını hissediyordu. Genç adamın eli onunkine değdiğinde midesinde küçük kelebekler uçuşuyordu.

Okul dışında da buluşmaya başlamışlardı. Birlikte uzun yürüyüşler yapıyor, kahve içiyor, konserlere gidiyorlardı. Genç kız kendini hafif bir rüzgâra kapılmış, havada uçuşan bir tüy gibi hissediyordu. Sampsa'yla el ele yürümek... Karanlık bir kasım akşamı o sıcacık ilk öpücük... Dairesinde kaldıkları ilk akşam, onun saçlarının arasında gezinen eli... Sampsa sabırlıydı. Lumikki'yi hazır olmadığı hiçbir şeye zorlamıyordu.

Sonra Lumikki hazır olduğunu düşündüğü bir gece, Sampsa'yla fiziksel bir yakınlık yaşadığında bu tecrübenin onunla geçirdiği her saniye kadar güzel ve doğal olduğunu gördüğünde neredeyse hiç şaşırmadı.

Aralık ayı geldiğinde ise artık gerçek anlamda bir çift olmuşlardı. Lumikki her şeyin olması gerektiği gibi geliştiğini hissediyordu. Nihayet başka birine âşık olmaya başlamıştı. Bir yıl gibi uzun bir zaman almasına karşın Blaze'i geride bırakmış ve ayrılıklarının acısını atlatmıştı. Blaze cinsiyet değişikliği sürecinin en son aşaması olan erkekliğe fiziksel geçiş döneminde, Lumikki'nin hayatından tamamen çıkmıştı. O dönemde sevgili Lumikki'si de dahil olmak üzere kimseyle olamayacağını düşünmüştü. Bunu tam olarak anlayamasa da, Lumikki'ye Blaze'in kararına saygı göstermekten başka bir seçenek kalmamıştı.

Ama şimdi Lumikki'nin mutfağında durmuş, şarkı söyleyerek kahve yapan bu çocuk, onun tüm duygularını harekete geçirecek kadar heyecanlandırıyordu.

Hayat, işte böyle bir şeydi. Hayat güzeldi.

Artık yağan dolunun, sanki camdan içeriye girmek istermişcesine pencereleri yumruklamasının bile bir önemi yoktu.

2

Bir zamanlar bir anahtar vardı.

Bu anahtar, tam avuç içi büyüklüğünde ve metaldendi. Baş tarafında ustalıkla şekil verilmiş bir kalp bulunan metal bir anahtar, 1898 yılında yapılmıştı. Aynı yıl bu anahtarın kilidine uyan bir de sandık hazırlandı. İnsan elinin sayısız dokunuşuyla yüzeyi pürüzsüzleşen bu anahtarı eline alan ilk kişi, onu yapan demirci ustasıydı. Sonra anahtar, sandığın ilk sahibine geçti. Sandığın sahibinin yedi tane çocuğu vardı. Zamanla bu çocuklar arasında elden ele dolaştı. Bu zaman zarfında anahtara o kadar çok kişi dokundu ki, ona değen parmak izlerini tek tek ayırt etmenin imkânı yoktu.

Anahtara son insan elinin değişinden bu yana tam on beş yıl geçti. Ardından ona sırayla iki ayrı kişi sahip oldu. Anahtar onların elindeyken olduğundan daha ağır gibiydi. Anahtarı sandığın kilidine soktuklarında, sanki birisi tırtıklı keskin bir bıçağı yüreklerine saplamış gibi hissediyorlardı. Anahtarı en son elinde tutan kişi onu tuzlu gözyaşlarıyla ıslatmıştı.

Anahtar uzun süre gizli kaldı. Terk edilip gizlenmiş halde yıllar geçti.

Ama unutulmadı. Dünya üzerinde anahtarı her gün düşünen iki kişi vardı. Onların zihnine kazılıydı ve kızgın bir demir parçası gibi yanıyordu. Düşünceleriyle onu parlatabilecek olsalar muhtemelen anahtarın kıvılcımlar saçan, göz kamaştırıcı bir ışığı olur, saklı olduğu yeri kilometrelerce uzaktan belli edebilirdi.

Bir zamanlar gizli kalmış bir anahtar vardı.

Gizli olan her şey, gerçek hayatta olduğu gibi hikâyelerde de bulunmak ister.

Anahtar tekrar dokunulmayı ve sandığı açabilmeyi umut ederek bekledi. Sessiz ve hareketsiz bir şekilde ama umutla bekledi.

Çok yakında beklediği an gelecekti.

3

Bu, Lumikki'nin ormanıydı. Dallar koyu gölgeler, koyu gölgeler ise dalları oluşturunuyordu. Ağaç kökleri, kalın ve geniş bir ağ halini alacakları toprağın içine girmeden önce sanki birer yılanmış gibi kıvrılıyorlardı. Kıvrılarak birbirine dolanan farklı ağaç kökleri toprağın altında buluşuyor, aynı hayat kaynağından besleniyorlardı. Ağaç dalları, güneş ışıklarının girmesini imkânsız kılacak şekilde gökyüzüne doğru yükselerek kendi haritalarını çiziyorlardı. Kimisi ince ve kırılgan, kimisi kalın ve güçlü saçlarda, ama hepsi güzel olan bu dallar, kollardı.

Orman, soluk ışıkların sisle, sessiz fısıltı ve uğultularla dans ettiği bir gölge oyunu gibiydi; esintisi insanın tüylerini diken diken ediyordu. Gölgeden yaratıklar, hayal ürünü hayvanlar, sinsi canavarlar ve karanlıkta yaşayanlar, Lumikki'yi davet ediyordu. Yine kendinden olanlarla bir aradaydı.

Tanıdık, ama yabancı koyu karanlık, Lumikki'nin etrafını sardı. Artık ormanda daha da özgürce koşabilirdi. Daha derin nefes aldı. Saçındaki kurdeleler çözüldü ve rüzgâra kapılan

örgüleri açılıp saçları omuzlarına döküldü. İnce dal ve yapraklar buklelerine takılıyordu. Lumikki'nin ipek elbisesi yer yer yırtılıyordu. Kollarını kaşıdı. Toprağın ve çürüyen yaprakların kokusunu duydu. Genç kız dikkatli baktığında gölgelerin en ufak hareketini dahi seçebiliyordu. Ellerinde hemencecik kuruyup kararan kan lekeleri vardı. Lekeleri temizlemeye çalışmanın bir faydası yoktu, çünkü Lumikki bir katildi, iz süren bir avcıydı.

Bu, Lumikki'nin ormanıydı. Karanlıklarda tutkuya ve korkuya da yer vardı, çaresizlik ve neşeye de. Ciğerlerini dolduran hava sersemleticiydi. Ormanın kendisini sarmalamasıyla birlikte bir bütün oluverdi. Büyüdü, daha özgür oldu. Lumikki durup yere uzandı, avuç içlerini nemli toprağa bastırdı. Köklerin bir parçası olup onlarla birleşerek toprağa nüfuz edebilmeyi ve özü bulabilmeyi diledi.

Orman etrafında uğuldayarak sanki tek bir yürek gibi atıyordu. Lumikki'nin yüreği gibi.

"Peki, tamam, güzel! Kalp olayı sahneyi bitirmek için mükemmel oldu."

Tinka'nın sesi Lumikki'yi aniden kendine getirdi. Olduğu yerde doğrulup oturdu. Kendini sanki derin bir uykudan uyanmış gibi hissediyordu. Bu sahne onda hep aynı etkiyi bırakıyordu. Oyunun içine öyle bir giriveriyordu ki prova yapmak için okulun tiyatro salonunda olduğunu unutuyordu. Oyunun ismini *Siyah Elma* koymuşlardı.

Genç kız rolü kabul etmiş olmasının iyi bir fikir olup olmadığından hâlâ emin değildi. Bu iş için onun aklını çelen Sampsa olmuştu.

"Hey, bu *Pamuk Prenses*'in yeni bir yorumu. Senin adının anlamı da pamuk prenses olduğuna göre, bu fırsatı kaçıрма-

malısın. Pamuk Prenses rolü senin için yazılmış olabilir,” demişti Sampsa. Bunları söylerken yüzünde Lumikki’nin görmeyi sevdiği mutlu ve yüreklendirici gülümsemesi belirmişti.

Oyunda herhangi bir role razı olmuştu, ama adaşı, Pamuk Prensesi oynama fikri biraz kendini beğenmişlik gibi geliyordu. Tanıştığı insanların yarısının, masallardan çıkma ismiyle dalga geçmeleri zaten yeterince kötüydü. Oyunu yazan ve aynı zamanda yöneten Tinka’nın, senaryonun ve prodüksiyonun muhteşemliğine onu inandırması için birkaç prova yeterli olmuştu. Tinka onların okuluna sonbaharda gelmişti, ama kendisinden iki yaş büyük öğrencileri yönetebilecek cesareti olduğunu göstermişti.

Dış görünüşü sürekli değişen, eklektik giyimi ve saç şekliyle iddialı bir öğrenciydi. Okula bir gün tütüyle ve topuz yapılmış kırmızı saçlarla, ertesi gün ayağında botlar, yırtık kot pantolon ve üzerine büyük gelen bir tişört geçirmiş halde ve krepe yapılmış kabarık saçlarla gelebiliyor, üçüncü gün ise yelekli, takım elbise giymiş ve fötr şapka takmış olarak ortaya çıkabiliyordu. Fakat çeşitlilik ve değişik olma hali, onun için bir dikkat çekme teşebbüsü değildi, ayrıca bununla hava da atmıyordu. O, sadece Lumikki’nin hayran olduğu tarzda dolaysız ve sahiciydi.

Siyah Elma, prensin cam tabutta hareketsiz yatan bu güzel kıza duyduğu aşk dolu bakışlarıyla başlıyordu. Sonra cam tabut prensin şatosuna taşınırken yolda taşıyıcılardan birinin ayağı tökezleyip tabut sarsılıyor ve prensesin boğazındaki zehirli elma yerinden oynuyordu ardından prenses uyanıyordu. Yani bu noktaya kadar hikâye orjinal masala sadık kalıyordu. Ne var ki Tinka’nın oyununda, Pamuk Prenses uykusundan uyandığı zaman, prensin gelini olma rolünden pek hazzetmi-

yordu. O, ormanlara, ormanlardaki gölgelere ve hayvanlara alışkındı. Başında uşakların bekleyeceği altın bir sarayda yaşamak istemiyordu. Bir kraliçe istediği şekilde hareket edecek kadar özgür olamazdı. Prens sadece onun güzelliğine hayranlık besliyor, ama onun akılla ilgilenmiyordu.

Tinka'nın oyunu feminist fikirlere sahipti, ama didaktik olma ya da vaaz verme meraklısı da değildi. Hikâyesi yoğun ve tedirgin ediciydi. *Siyah Elma*'daki karakterlerden hiçbir *hi-tüiti*yle erdemli kimseler değillerdi. Pamuk Prenses'i kurtarmaya çalışan avcı bile, kendi arzuları ve tutkularıyla hareket ediyordu.

Lumikki'nin son sahnenin etkisinden kurtulup yavaş yavaş kendisini çevreleyen gerçek ve sıradan dünyaya geri dönmek her seferinde biraz daha fazla zamanını alıyordu. Bu sahnenin güçlü ve hipnotize edici bir özelliği vardı. Genç kız yerde yatıp öylece kalıyordu. Işıklar kararıyordu. Sahne ve salon, hoparlörlerden gittikçe artan tonda yankılanan bir kalp atışıyla birlikte bir süreliğine karanlığa bürünüyordu. Bu sahnenin hemen önce Lumikki avcının ölüm haberini alıp prensi keskin, gümüş bir tarakla öldürüyordu. Ardından da şatoyu hızla terk ederek gölgelerle ve hayvanlarla dolu sevgili karanlık ormanına geri dönüyordu.

Sahnenin provasını aksesuarlar, ses efektleri ve ışıklandırma eşliğinde ilk gerçekleştirdiklerinde, uzun süre hiç kimseden çıt bile çıkmamıştı. Sadece, sen de hissettin mi? Başka bir yerde miyiz acaba, diye sorar gibi bakışmışlardı.

"Bir dahaki prova pazartesi akşamı. Aynı saatte, aynı yerde!" diye hatırlattı Tinka.

"Artık hazır sayılmaz mıyız? Bir gece izin alsak." diye öneride bulundu prensi oynayan Aleks.

Tinka, ona küçümseyici bir bakış atmakla yetindi.

"Açılış gecesine yalnızca iki haftamız kaldı ve daha yapacak tonla iş var. Ayrıca bazı insanların diyaloglarını baştan sona iyice öğrenmeleri gerekiyor."

Aleksi omuzlarını silkip salondan çıktı.

Sampsä, Lumikki'nin yanına gelip sırtını sıvazladı.

"Yine çok iyiydin."

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Lumikki postallarının bağcıklarını bağlarken.

Elleri hâlâ hafifçe titriyordu.

"Yarın görüşürüz. Kaçmam gerek. Çoktan geciktim, anem öfkeden deliye dönecek."

Sampsä, Lumikki'yi alnından öpüp sırt çantasını omzuna atarak salondan çıktı. Son birkaç sahne sırasında fırsat bulup avcı kostümünü değiştirmişti. Sampsä'nin ailesi, büyükanne ve büyükbabası ve Tampere'de yaşayan halası da dahil geleneksel olarak her cuma akşamı akşam yemeğinde bir araya geliyordu. Bunu yıllardır yapıyorlardı, bu nedenle de Sampsä bir istisna yapıp yemeği atlamak istememişti. Birkaç kere Lumikki'yi de davet etmiş, ama o, bu teklifi her seferinde geri çevirmişti. Herkesin puan verir gibi gözlerini ona diktiğini düşünmek bile hoşuna gitmiyordu. Ne var ki Lumikki ısrarlara dayanamayıp Sampsä'nin anne ve babası, küçük kız kardeşinin evde olduğu tek gün olan pazar günü, kahve içmeye uğrayacağına söz vermişti. Bu kadarı bile onun için yeterince büyük bir çabaydı.

Lumikki ve Tinka aynalı giriş salonuna çıkan merdivenlerden inerken ıssız ve karanlık okul, uyuşuk bir sessizlik içindeydi. Boş koridorlar tuhaf görünüyordu ve adımları duvarlarda yankılanıyordu. Gündüz vakti öğrencilerle tıka basa

dolu olan okul koridorlarının gürültüsü, endüstriyel güvenlik limitlerini zorlayacak seviyelere çıkardı.

Tinka oyundaki sahnelerde memnun olmadığı sorunlardan dert yanıyordu, ama Lumikki, onun anlattıklarına yoğunlaşamıyordu. Oyunda oynamayı kabul etmiş olması bir hata mıydı acaba? Rolünün içine bu derece girmesi, etrafındaki gerçek dünyanın böyle kaybolup gitmesi hoşuna gitmiyordu. Ormanda koşan Pamuk Prensesi oynarken rol yapma gereği dahi duymuyordu. O, ormanda koşan, ellerindeki kanı gören ve kokusunu alan Pamuk Prenses'in kendisiydi sanki. Pamuk Prenses'in nabızı Lumikki'de atıyordu. Kontrolünü böylesine kaybetmeye alışkın değildi ve bu onu korkutuyordu.

Tinka sonunda genç kızın kendisini dinlemediğini fark edince sustu ve her ikisi de sessizce paltolarını giydi. Lumikki eski okul arkadaşı Elisa'nın kendisi için örüp postayla gönderdiği kırmızı, kalın yün atkısını boynuna doladı. Hâlâ haberleşiyorlardı. Geçen kış olsa Lumikki, Elisa'yla böyle yakın bir arkadaşlık kuracağına asla inanmazdı.

Dışarıda yağan kar taneleri büyük olmalarına rağmen uçuşan birer tüy tanesini andırarak yağıyor ve koyu renk toprağa değer değmez eriyip gidiyordu. Belli ki, aralık ayının, beyaz giysisini giymeye henüz niyeti yoktu.

"Oyunculardan bazıları oyunu hâlâ pek anlayamadılar ama en azından sen öyle değilsin. Bayağı iyisin," dedi Tinka çıkış kapısına doğru yürürlerken.

Ardından da ona el sallayıp sorularına hâlâ mantıklı birer cevap arayışında olan Lumikki'nin tam tersi istikamete yöneldi. Lumikki botlarıyla çamurda sesler çıkararak şehir merkezine doğru yola koyuldu. Kaldırımında yürürken geç saate kadar okulda kalıp çalıştıkları belli olan psikoloji öğretmenini

ve okulun matematik öğretmenlerinden birini gördü. Öğretmenler genellikle yılın bu döneminde test ve rapor hazırlamak için uzun saatler çalışırlardı. Kimisi eve iş götürmektense geç saatlere dek okulda kalıp çalışmayı tercih ediyordu. Onları okulun dışında sohbet edip gülüşürken görmek bir anlamda komikti. Öyle olsa da genç kız konuştuklarını duyamayacak kadar geride olduğuna memnundu. Öğretmenlerin özel hayatları hakkında mümkün olduğunca az şey bilmenin en iyisi olduğunu düşünüyordu.

Alexander Kilisesi'nin aydınlatılmış kırmızı tuğlalı kulesi, alışılmış şekilde tüm görkemiyle göğe doğru yükseliyordu. Ortalık öyle karanlıktı ki kilise bahçesindeki mezar taşları kaldırımdan seçilebiliyordu. Kocaman kar taneleri ağaçların koyu renkli dallarının üzerinde, meleklerin kanatlarından düşmüş tüyler gibi görünüyordu. Lumikki ellerini ceplerine iyice sokup adımlarını hızlandırdı.

Sol cebinde tuhaf bir hışırdama işitti, cebinde, orada olmaması gereken bir şey vardı. Hışırdayan şeyi cebinden çıkardı. Dörde katlanmış beyaz bir kâğıt parçasıydı bu. Kâğıt parçasını açtığında bunun bilgisayarda yazılmış kısa bir not olduğunu gördü. Notu okumak için bir sokak lambasının altında durdu.

Lumikki'm,

Prensini seni tanımıyor. Oyunda da gerçek hayatta da. O senin sadece dış kabuğunu görüyor. Senin sadece bir parçanı biliyor. Bense senin ruhunun derinliklerini görebiliyorum.

Senin ellerinde kan var Lumikki. Bunu biliyorsun. Ben de biliyorum.

Attığın her adımı izliyorum.

*Yakında benden yine haber alacaksın. Ama şunu bil ki me-
sajlarımdan birine söz edersen, tek kişiye bile bahsedecek olur-
san, daha fazla kan akar. Oyununun açılış gecesinde hayatta
kalan olmaz.*

Sevgilerimle,

Hayranın ve gölgen

Lumikki'nin solukları hızlanmıştı. Başını mektuptan kal-
dırdı. Göz ucuyla hafifçe titreşen bir ışık fark etti. Siyah bir
şeydi bu.

Dikkatli baktığında bunun ağaçların uzun ve kasvetli göl-
gelerinden başka bir şey olmadığını gördü.

4

*Alla kvällar lät prinsessan smeka sig.
Men den som smeker stillar blott sin egen hunger
Och hennes längtan var en skygg mimosa,
En storögd saga inför verkligheten.
Nya smekningar fyllde hennes hjärta med bitter sötma
Och hennes kropp med is, men hennes hjärta ville ännu mer.
Prinsessan kände kroppar, men hon sökte hjärtan;
Hon hade aldrig sett ett annat hjärta än sitt eget.*

*(Prenses, her akşam onun kendisini okşamasına izin veriyordu.
Fakat onu okşayan kişi, sadece kendi açlığını gideriyordu,
Prensesin arzuları ürkek bir mimoza gibi boynu bükük kalıyordu,
Sanki gerçeğin çehresinde masum bir peri masalıydı.
Yeni okşamalarla yüreğini acı,
Bedeni buz gibi bir duyguyla doldu.
Prenses, nice bedenler tanımişti ama asıl aradığı yürekti,
Kendisinininkinden başka bir yüreği hiç görmemişti.)*

Lumikki alçak sesle “Prese” diye yineledi kendi kendine. Bu kelime onu sakinleştiriyordu. Edith Södergran’ın, ölümünden sonra yayımlanan derlemesi *The Land Which Is Not*’ı birçok kez okumuştı, ki her şiiri ezbere biliyordu. En azından ilk kelimeleri okuduğunda geri kalan satırları hatırlayıveriyordu. Bilindik şiirler mantra gibiydiler. Sakinleştirici etkileri, kelimelerin daima doğru sırada, birbiri ardına akışında gizliydi.

Lumikki mektubu okuduktan sonra doğrudan eve gidememiş, o nedenle kütüphanenin yolunu tutmuştu. Birileri gerçekten onun her hareketini izliyor olabilir miydi? Mantıklı düşünerek korkuyu uzaklaştırmaya çalıştı. Büyük ihtimalle bu mektup sadece bir şakadan ibaretti. Kara mizah tarzında bir şakadan... Acımasız bir oyundan ibaretti. Birileri bir yerlerde onun ne kadar korktuğunu düşünüp gülüyor olmalıydı, ama bir gün mutlaka ortaya çıkıp gerçeği açıklamak zorunda kalacaklardı.

Ama ya mektup gerçekse? Ya onu öldürmeye bile hazır, sapık bir takipçisi varsa? Lumikki mektubu hafife alamazdı. Hayat tecrübesi, ona insanların kötü şeyler yapabileceğini öğretmişti. Yıllarca okulda fiziksel şiddete maruz kalmış, ardından da uluslararası uyuşturucu ticaretinin acımasızlığıyla tanışmıştı. Geçen yaz Prag’ta karizmatik bir liderin korkuyu kullanarak dini tarikatını toplu intihara sürükleyişine şahit olmuştu.

Hayatımda tek eksik dengesiz ve sapık bir takipçiydi, diye düşündü homurdanarak.

Etrafındaki sesler boğuklaşmıştı. Hafif ayak sesleri, sayfa hışırtıları, kelimelerin tam anlaşılmadığı, fısıltı halindeki konuşmalar kaplamıştı etrafını. Lumikki, Tampere Şehir

Kütüphanesi'nin kubbeli tavanını oluşturan kemerlerden birinin altına geçerse, aynı kemerin öteki tarafında konuşulanların her kelimesini duyabileceğini, kemerin dışında olduğundaydı bütün seslerin işitme mesafesinin dışında kalacağını biliyordu. Mimarlar, Reima ve Raila Pietilä burayı bu şekilde tasarlamışlardı. Ne var ki Lumikki şu anda kimsenin özel konuşmalarını dinlemek niyetinde değildi. İnsanlarla çevrili olup yine de yalnız olabilmeyi tercih ediyordu, böylelikle sakinleşebileceğini ve eve gitme cesaretini kendinde bulabileceğini düşünüyordu. Kütüphane, Alexander Kilisesi'nden sadece iki dakikalık yürüme mesafesindeydi.

Genç kız binanın kubbeli ve kemerli yapısını daima huzur verici bulmuştu. Rafların arası yürüyüş mesafesindeydi, ama isterseniz içlerine saklanmak da mümkündü. Kütüphane yuvarlak okuma masalarıyla ve kimselerin sizi rahatsız etmeyeceği kuytu köşelerle doluydu.

Lumikki, Sampsa'ya aile yemeğinden sonra gelip onun evinde kalması için mesaj göndermek istiyordu. Saat kaç olursa olsun gelmeliydi. Fakat daha önce böyle bir şey hiç yapmadığı için Sampsa nedenini merak edebilirdi. O zaman da yalan söylemek zorunda kalacaktı ve ona yalan söylemek istemiyordu.

Hayır, bu geceyi tek başma geçirmek zorundaydı. Sonra da mektubu cebine kimin koyduğunu bulmalıydı. Bunu da tek başına yapmalıydı.

Lumikki artık eskiden olduğu gibi yalnız olmayacağını düşünmüştü. Ama yanılmıştı. Aniden o tanıdık boşluk ve yalnızlık hissinin her yanını kapladığını hissetti. Eninde sonunda yalnız kalıyordu. Lumikki okumaya daha fazla devam edemeyerek şiirin mısralarına göz gezdirdi.

Tam o sırada etrafını bir çam ormanının yoğun ve taze kokusu sardı ve sıcak bir el boynuna hafifçe dokundu.

“Edith Södergran. Şiirimizi bensiz mi okuyorsun?”

Lumikki daha dönmeden arkasındakinin kim olduğunu biliyordu. Konuşmasını duymadan önce bile biliyordu. Onun kokusunu ve dokunuşunu tanıyordu.

Blaze’di bu.

Şimdi Lumikki’nin yanında durmuş, gülümsüyordu. Kanlı canlı oradaydı. On sekiz ay öncesine göre daha erkeksi görünüyordu gibiydi. Saçları daha kısaydı ve saçının rengi açılmıştı, ayrıca duruşu daha sakin ve kendinden emindi, fakat bunların dışında her şey aynıydı. O buz mavisi gözler aynıydı ve Lumikki anında sanki ince buzdan bir kalıbı kırıp altındaki kapkara gölün içine dalıyor gibi o gözlerin içinde kaybolduğunu hissetti.

Lumikki’nin her yanını karmakarışık duygular kapladı. Blaze’in boynuna atlayıp ona sıkı sıkıya sarılmayı, ne kadar korktuğunu söylemeyi, geçen yıl olanları, bütün o özlemini, yalnızlığını, rüyalarını, kasvetli düşüncelerini anlatmayı, Blaze’in kendisini korumasını, onu yalnızlık ve kötülükten kurtarmasını ne kadar da isterdi. Eve götürmesini üzerindeki kileri ve kendi kıyafetlerini yırtarcasına çıkarmasını, girişte, yerde birbirlerine dolanmalarını, onu öpmeyi, tekrar öpmeyi ve tekrar öpmeyi, vücudunda ona aç kalmış her bir santimetrekareyi bedenine bastırmayı ve arzularla tutuşup kendinden geçmeyi, dünyayı unutmayı ne kadar isterdi, iki farklı varlık olduklarını ama birlikteyken bir bütün olduklarını haykırmak isterdi, sınır tanımadan ve olabildiğince özgür... Lumikki bir kereliğine de olsa ateşi hissetmeden yanmak, yanmak ve yanmak isterdi.

Genç kız yutkundu. Şiddetli bir titreme bütün vücudunu ele geçirmişti. Hiçbir şey diyemedi.

“Seni görmek güzel. Bir kahve içelim mi? Yoksa meşgul müsün?” diye sordu Blaze, sanki iki normal arkadaş gibi sohbet etmeleri dünyanın en doğal şeyiydi.

“Hayır,” diyebildi Lumikki sadece.

“Güzel. Yukarıdaki kafeye mi çıksak?”

“Hayır. Yani kahve içemeyiz.” Blaze, Lumikki’ye şaşkın bir şekilde bakıp sonra yaramazca gülümsedi.

“İstersen başka şeyler de yapabiliriz.”

Lumikki titreyen elleriyle kitabı rafa geri koyup yün şapkasını başına geçirdi.

“Hayır. Yapamayız. Meşgulüm. Seninle görüşmem. Şu anda yani.” Lumikki bu kelimelerin tereddüt içinde ve soluk soluğa bir halde ağzından döküldüklerini duydu.

“Peki. O halde başka bir zaman. Telefon numaran hâlâ aynı mı? Seni ararım ya da mesaj atarım.”

Blaze’in sesi sıcak ve sakindi. *Arama*, demeliydi Lumikki. Söylemek istediği buydu. Ama bunu yapmadı.

“Gitmem gerekiyor. Hoşçakal.”

Blaze’den mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak için kütüphaneden koşarak çıkmak istiyordu, ama bunu yapmayıp canlı ve kararlı bir şekilde, arkasına dönüp bakmadan sakince yürümek için kendisini zorladı.

Ancak, açık havaya çıktığında birisiyle beraber olduğunu Blaze’e söylemesi gerektiğini düşündü. Bunu ona söylememişti, çünkü Blaze’in buz rengi gözlerine daldığında bu gerçek tamamen aklından çıkıp gitmişti.

Seni seviyorum.

Söylemesi kolay ama içinden gelerek söylemesi zor iki kelime. Ben içimden gelerek söylüyorum. Her bir kelimeyi söylerken yaşadığımı hissediyorum ve bu kelimeler benim bir parçam oluyor. Bu iki kelimeyi sana söylüyorum ve onlar senin de bir parçan oluyorlar. Benim aşkım senin içine süzülüyor. Daha da güzel, güçlü ve parlak yanmanı sağlıyor.

Gecelerin en parlak gökyüzünden bile daha parlak olmanı sağlıyorum. Sen tamamen benim oluyorsun. Daima olman gerektiği gibi. Çünkü bu senin kaderin.

Ve benim de kaderim.

9 ARALIK CUMARTE

5

Kardeşim, kardeşim, kardeşim, kardeşim.

Bu kelime, her zaman olduğu gibi şimdi de, Riihimäki’de anne ve babasını bekleyen Lumikki’nin kafasının içinde yankılanıyordu. Fakat dudaklarından hiç dökülmüyordu. Annesi öğle yemeği için lazanya yapmıştı. Bu, Lumikki’nin en sevdiği yemeklerden biriydi, ama bugün lazanyasına neredeyse hiç dokunmamıştı. Sanki tüm duyu alma merkezi uyuşmuş gibiydi. Yemek yemek sadece gerekli olan benzini almak içindi. Kahvenin bile tadı tuzu yoktu.

Lumikki bunun sebebinin aldığı mektup olduğunu düşünüyordu. Kendi hesabına, mektubun bir eşek şakası olduğundan neredeyse emindi, ama içinde yazanlar, beyninin içinde pusuya yatmış, onu hâlâ rahatsız ediyordu. Renkler donuklaştırmıştı, dünya sanki ince bir sis bulutuyla kaplıydı. Lumikki mektubun kimden geldiğini öğrendiğinde intikamını alacaktı ve bu da medeni bir şekilde ama zamanı geldiğinde olacaktı.

Fakat şu anda, anne ve babasının evindeyken tek düşünebildiği, bir kız kardeşi olup olmadığını hâlâ öğrenememiş olmasıydı. Prag’ta Lenka’nın söylediği yalanlarla canlanan anı-

lar o zaman için öylesine gerçekçiydi ki. Bir zamanlar bir kız kardeşi olduğundan neredeyse emindi. Gerçi Finlandiya'ya geri döndüğünden beri bu konu hakkında bazı şüpheleri vardı. Eve döner dönmez bu meseleyi anne ve babasıyla konuşmaya kararlıydı, ama bu kararını uygulayamamıştı.

Lumikki, ailesine Lenka'dan bahsederken kız kardeş yalanlarını konuya dahil etmemişti. Sonbahar boyunca Lenka'yla birkaç kez yazışmıştı. Lenka kendi başına matematik, kimya ve biyoloji çalışmaya başlamıştı ve bir gün tıp fakültesine girebilmeyi ümit ediyordu. Aynı zamanda, Jiří'nin dairesinden çıkmadığından ve Jiří'nin yerel bir gazetede kendine yeni bir iş bulduğundan da bahsetmişti. Lenka'yı yanan binadan kurtardıktan sonra Jiří'nin onunla seve seve ilgilendiği belli oluyordu. Lumikki onlar adına mutluydu.

Lenka ara sıra Lumikki'ye gönderdiği e-postalarını, ona "ruh kardeşin" diye hitap ederek bitiriyordu. Kardeş kelimesi aklında yer ediyordu, ama bunu yüksek sesle ifade etmekten kaçınıyordu.

Ama neden? Bu konuda konuşmaya başlasa her şey daha kolay olmaz mıydı? Lumikki buna neyin engel olduğunu çözemiyordu.

Prag'tan döndüğünden beri anne ve babasının ona gösterdikleri ilgi, içtenlik, sıcaklık ve sevgiydi belki sebebi. Pek de olağan olmayan o yakınlıktı. Onları sorguya çekme fikri yanlış geliyordu. Anlaşılan o ki, babasının yıllar önce yaptığı Prag seyahati, kardeş meselesiyle ilgisi olmayan bir tesadüftü sadece. Lumikki biraz da, böyle düşünmeye başladığı için onları sıkıştırmak istememişti.

Doğrusunu söylemek gerekirse, tüm bu samimiyet ve yakınlık hoşuna da gidiyordu. Yalnızca onun hayal gücünden ibaret olabilecek bir şeyden bahsederek bunu tehlikeye atmak

istemiyordu. Sonuçta insan gerçekten isterse, geçmişinde bir şeyler olduğuna inanırsa olmayan şeyleri kafasında gerçekmiş gibi kurgulayabilirdi.

Böylece bu konu günlerce, haftalarca ve nihayet aylarca konuşulmadan öylece kaldı. Sonunda bu konuyu doğal bir sohbet ortamı içinde açamayacak bir noktaya geldiğini fark etti. Anne ve babasının yoğun sevgi gösterileri son zamanlarda azalmıştı ve hep birlikte eski, bildik rollerine geri dönmüşlerdi; genel olaylardan konuşuyor, normal ve yeterli ölçülerde görüşüp haberleşiyordu. Görüştüklerinde de, böyle bir cumartesi yemeğinde kolaylıkla gerçekleşebilecek konuşmalar arasındaki rahatsız edici o sessizlik anlarından mümkün mertebe kaçınmaya çalışıyorlardı.

“Biraz daha ister misin?” diye sordu annesi böyle bir sessizlik anını doldurmak için.

“Hayır, teşekkür ederim,” diye cevap verdi Lumikki. “Şu eski fotoğraflardan bazılarına bakabilir miyim?”

“Yine mi?” diye sordu babası. “Daha önce gördüklerin var sadece.”

“Evet ama okuldaki bir proje için içlerinden bazılarını kullanabileceğimi düşünüyordum,” diye açıkladı Lumikki.

“Ben kahveyi yapayım,” dedi annesi, apar topar tabakları toplamaya başlayarak.

Lumikki fotoğraf albümünü alıp oturma odasındaki kanepeye geçti ve yavaşça sayfaları çevirmeye koyuldu. Bütün fotoğrafları ezbere biliyordu. Özellikle geçtiğimiz sonbaharda olmak üzere, onlara birçok kez bakmıştı. Fotoğraflara bakarak bir çözüm, bir ipucu bulmaya çalışmıştı.

Anne ve babasının bir düğün fotoğrafı. Åland’taki yazlık evden birkaç fotoğraf. Lumikki dört yaşına gelene kadar yaşadıkları Turku’daki evde çekilmiş birkaç flu fotoğraf. Bu evi sa

dece haval meyal hatırlayabiliyordu. Port Arthur bölgesinde, iki katlı ve ahşap bir evdi. Riihimäki'deki bu az katlı evlerden çok farklıydı. Aslında çok daha ucuz bir eve taşınmış olmaları garipti. Turku'daki evlerinin parasıyla burada büyük bir evi rahatlıkla karşılayabilirlerdi. Anlaşılan Lumikki'ye bahsedilmeven bazı ekonomik sorunlar yaşanmıştı.

"Neden Turku'dan buraya taşındık?" diye sordu Lumikki. Babası gazeteden başını kaldırıp kaşlarını çatı.

"İş için."

Bu açıklama kulağa biraz tuhaf geliyordu. Babası daima şehir şehir gezerek çalışmıştı ve seyahatlerinin çoğunu da Helsinki'ye yapıyordu. Ayrıca Riihimäki gibi küçük şehirlerde, annesinin yaptığı kütüphane işini bulmak, Turku gibi büyük şehirlerden daha kolay olmalıydı. Lumikki meselenin üzerinde fazla durmadı. Fakat yine de neden geçmişe ait bu kadar az fotoğrafı olduğunu merak ediyordu. Hayatının her yılına ait sadece birkaç fotoğraf vardı ve çoğu da pek iyi fotoğraflar değillerdi. Genç kız, son zamanlarda insanların doğum anından başlayarak çektikleri yüzlerce bebeklik fotoğrafı beklemiyordu, ama bu kadar az sayıda olmaları da tuhaftı. Başka insanların evlerindeki çocukluk albümlerini de görmüştü, hepsi bundan çok daha kalındı, hatta albümlerin sayısı da birden fazlaydı. Belki de onun anne ve babasının fotoğrafçılıkla pek ilgileri olmamıştı. Ya da belki Lumikki'nin fotoğraflarını çekmek onları cezbetmemiş olabilirdi.

Lumikki fotoğraflardan birinde diğerlerinden uzun süre oyalandı. Bu fotoğrafta yedi yaşındaydı. Okul bahçesinde ayakta duruyordu. Kış ayıydı. Annesinin onu okula bırakırken aniden fotoğrafını çekmek istediğini hatırladı.

"Haydi, gülümse!" demişti annesi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Fotoğrafta genç kız hiç gülümsemeden, ciddi bir şekilde ve doğrudan kameraya bakıyordu. Bulunduğu o yerde gülümsemesi için hiçbir neden yoktu. Okulda gördüğü şiddet o kış başlamıştı ve okula gitmesi gereken her günden nefret ediyordu. Şimdi fotoğrafa baktığında meydan okuyan o bakışların ardında, o buz gibi korkuyu görebiliyordu.

Lumikki gözlerinin bir daha asla böyle bakmasını istemiyordu. Fakat şimdi bile aynaya baktığında bu bakışlarla sık sık karşılaşlıyordu.

Albümü kapadı. Belli ki bugün ona yeni hiçbir şey söylemeyecekti. Geçmişte saklı kalan sırlardan bahsetmeyecekti.

Kahveden sonra annesi Lumikki'ye, "Bu akşam sauna seansına kalacak mısın?" diye sordu.

Bu soru, gerçek bir davetten çok, laf olsun diye sorulmuştu. Sorulması gereken bir soruydu sadece.

"Hayır. Dersim var," diye cevap verdi Lumikki.

Bu, aynen annesinin beklediği gibi bir cevaptı.

Lumikki tren istasyonuna giderken eski okulunun önünden geçti. Binayı ve bahçeyi görmek daima ağzında paslı bir tat bırakıyordu. Orada geçirdiği yıllar, şiddet ve aşağılanmayla doluydu, hayatının en kötü zamanlarıydı. Dayaklar, haykırışlar ve yalnızlık. Yanlış zamanda okula gelmesine, yanlış kıyafetlerle beden eğitimi dersine katılmasına, yanlış ödevleri yapmasına yol açan yalanlarla dolu zamanlardı. Dikkatli olmaya, sadece öğretmenlerin ağzından çıkan şeylere inanmaya çalışsa da her seferinde tekrar tekrar aldatılmıştı. Yalanlar uydurmak kolaydı, diğer öğrencileri de oyuna dahil etmek kolaydı.

Lumikki'nin ona şiddet uygulayan Anna-Sofia ve Vanessa'ya karşı nihayet ayaklanıp vahşice saldırışını hatırlamak da aynı derecede tiksindiriciydi.

Öfke. Kontrolünü kaybetmek. Öldürmeye olan büyük istek. Bunları hissediyordu.

Genç kız sonrasında kendine sataşan bu insanlardan mı yoksa kendinden mi daha fazla korkması gerektiğinden emin olamamıştı. Her şeyi yapabileceğini, kendi cehennemine bir son vermek için bir başkasının canını bile alabilecek hale gelebileceğini fark etmişti. Bu duygularından gurur duymasa da hissettiklerini inkâra kalkışmamış, kendisine soğukkanlı olmayı ve kendini kontrol etmeyi öğretmek adına çok çaba sarf etmişti. Diğer insanları kontrol altına almak gibi bir niyeti yoktu, ama daima öfkeye yenik düşerek hareket etmek de istemiyordu.

En azından bunu ona rehberlik edecek bir kural haline getirmeye gayret etmişti. Ancak, bu kararı sürdürmek her zaman o kadar da kolay olmuyordu.

Riihimäki'de hatırlanmaya değer neşeli anıların sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Onlardan biri de, dokuz yaşındayken Riihimäki Tiyatrosu'nda gördüğü bir tiyatro oyunuydu. Oyunu tam olarak hatırlayamıyordu fakat bunun bir önemi yoktu. Lumikki tiyatro salonunun o kendine has kokusunu, alçak sesli mırıltıların yerini alan sükûneti, ışıkların kısıldığı ama oyunun henüz başlamadığı o anı sevmişti. Her şeyin mümkün olabileceği o gerilimli ve beklenti hissini çok sevmişti.

En ön sıraya oturmuş, sahneyi tam görebilmek için başını arkaya yaslamak zorunda kalmıştı. Oyunculara neredeyse dokunacak kadar yakındı. Lumikki onların en ufak yüz ifadelerini dahi seçebiliyordu.

Oyun sırasında kendine özgü bir hafiflik ve rahatlık içinde dans eden, hoplayıp zıplayan bir oyuncuyu hatırlıyordu. Denizdeki su gibi dalgalanan mavi eteklerini anımsıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu oyuncu bir ara sahnenin kenarına geldiğinde, dizinde bağlamalı dizliklerden olduğunu görmüştü. Lumikki bunu gördükten sonra oyuncunun yüz ifadelerini daha da dikkatli incelemeye başlamış, tatlı gülümsemesinin, şen şakrak kahkahaların ve acııcı konuşmasının ardındaki belli belirsiz acıyı fark etmişti. Kızın yüzünde, dansın her adımıyla birlikte muhtemelen başka kimsenin fark etmediği belli belirsiz bir gölge belirliyordu. Sanki saniyenin onda biri kadar bir süre gözlerine hafif bir sis perdesi iniyor, gözleri buğulanıyor gibiydi.

Genç kız büyülenmiş halde bu oyuncuyu izliyordu. Adeta oyunun geri kalanını takip etmeyi unutmuştu. Artık hikâyenin de bir önemi yoktu. Düşünceli bir şekilde, oyuncunun gri gözlerinden geçen farklı tonları takip etmeye başlamıştı. Bir başkasının aslından ayırt edemeyeceği bir role bürünmek demek ki mümkündü. Acıyı gizlemek mümkündü.

Tomurcuklanan bir çiçek gibi sahneyi dolduran bu dans ve gamsız kahkahalar, Lumikki için gizli gücün sembolü haline gelmişti. Bir gün bu oyuncu gibi olabileceğini düşünmüştü. Rolünü seçip sahneye çıkabilir ya da oyuna seyirci kalabilirdi. Lumikki kim isterse o olabilirdi.

Trenin penceresinden aralık akşamı her zamankinden hızlı çöküyor gibi görünüyordu. Etraf griydi. Ekim ayı, kasım ayı ve aralık ayının başında olduğu gibi, koyu bir gri tondaydı. Bugün sulu kar değil, çiseleyen bir yağmur vardı. Toprak zemin kapkara görünüyordu. Ağaçların çıplak dalları da simsiyahtı. Camdaki yansımaları gördü. Gözleri de simsiyah görünüyordu.

Tampere'ye varmasına daha on beş dakika vardı ve fena halde tuvaleti gelmişti; bu nedenle eve varmayı beklemek yerine trenin tuvaletini kullanmaya karar verdi. Yerine geri

döndüğünde koltuğunda katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Lumikki etrafına bakındı. Vagonda kendisinden başka kimse yoktu. Tam o sırada tren Tampere'nin banliyo istasyonlarından birinde durdu.

Lumikki titreyen elleriyle katlanmış kâğıdı açtı.

Lumikki'm,

O binanın önünden geçmenin senin için ne kadar zor olduğunun farkındayım. Orada neler yaşadığını biliyorum. Bu, senin adına öfkelenmeme neden oluyor. İstersen onlara acı çek-tirebilirim. İstersen duvarları onların kanıyla boyayabilirim. Senin başladığını ben bitirebilir, haklı intikamını alabilirim. Tek kelime etmen yeterli, bunu hemen yaparım.

İsimlerini biliyorum. Anna-Sofia ve Vanessa. Ciddi olmadığımı zannetme. İsimlerden söz etmişken başka isimleri de biliyorum. Sen Lumikki'sin, Pamuk Prenses'sin, ama bir zamanlar Uyuyan Güzel'deki Yaban Gülü de vardı, hatırlıyor musun?

Hatırla. Adını da bulacaksın. Başka her şeyi unutmuş olsan da onu unutmadın.

Seni daima izliyorum

Gölgen

Lumikki'nin boğazı düğümleniyordu. Notu her kim bırakmışsa, hâlâ trende olmasına imkân yoktu. İstasyonda inmiş olmalıydı. Takipçisi mektubu bırakacağı zamanı çok iyi biliyordu.

Bu notu yazan kişinin onu, Riihimäki'ye kadar izlediği, geri dönüşünü gözlediği ve tualete gidip gitmediğini görmek için beklediği düşüncesi Lumikki'nin midesini altüst ediyordu. Tüm bunları bu isimsiz mesajı bırakmak için yapmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bu bir eşek şakası değildi.

Bu notta hayatta kimseye söylemediği şeyler yazıyordu. Mesela işkencecilerinin isimlerini kimse bilmiyordu.

Lumikki'nin elleri zangır zangır titriyor, telefonunu elinde zor tutuyordu.

Neyse ki Sampsa telefona hemen cevap verdi.

"Bugün görüşebilir miyiz?" diye sordu sakın olmaya çalışarak.

"Hayır."

Lumikki yutkundu.

"Neden?"

"Bu gece bizim grubun çalışması var ve bir de bitirmem gereken önemli bir işim sana bir Noel hediyesi almak gibi," dedi Sampsa gülerek. "O yüzden, yarına kadar beklemen gerekecek canım."

"Peki."

Konuşmayı uzatmayı, Sampsa'nın sesindeki güvenli sıcaklığa tutunmayı isterdi fakat ters bir şeyler olduğunu belli edecek cesareti gösteremezdi. O nedenle anne babasının tatil ve evi tekrar dekore etme planlarından söz ederek çene çalmakla yetindi. Asla yapmadığı tarzda gevezeliklerdi bunlar. Fakat Sampsa'nın acelesi vardı ve Lumikki çok geçmeden kendini elinde telefonu, camdaki yansımasına bakar halde buldu.

Gözlerinde yine yedi yaşındaki fotoğrafında gördüğü meydan okuyan o korku vardı.

6

Her bir darbe rakibin hızını önemli ölçüde azaltacak şekilde olmalıydı. Başiboş hamlelerin bir faydası yoktu. Rakibe karşı üstün gelmek için gerekli olan gücü tüketmekten başka işe yaramazlardı.

Lumikki parmaklarını sıkıp yumruk yaptı. *Sol, sol, sağ. Sol, sol, sağ. Savunmayı unutma. Hareket etmeye devam et.*

Yumruk darbesi burna denk geldiğinde fışkıran kan... Sert bir tekme yanağa denk geldiğinde kırılan kemik... Rakibin bacakları daha fazla direnemez ve yere düşer. Rakip artık avucunun içindedir.

Lumikki daha fazla devam edemeyecekti. Ayakları kıpırdamıyordu. Diğerleri dövüş dersinin gürültülü müziğine uyumlu bir şekilde hareket etmeye ve hocanın bağıra çağırarak verdiği komutları uygulamaya devam ediyorlardı; fakat Lumikki hayali rakibine tek bir darbe daha indiremeyecekti. Elbette bu sadece dövüş sanatlarıyla süslenmiş aerobik hareketlerden oluşan bir grup dersi idi; fakat şu anda kafası fazlasıyla meşguldü.

Dövüş dersi sırasında Lumikki'nin gözünün önüne dayak yemiş, karların üzerinde yatan Anna-Sofia ve Vanessa'nın gö-

rüntüleri geliyordu. Hayır, böyle olmamıştı, ama o yine de hayal ediyordu. Yoksa "Gölge"si haklı mıydı? Hâlâ bu kızlardan intikam mı almak istiyordu?

Lumikki dövüş dersine gelerek mektupları düşünmekten kurtulacağını düşünmüştü fakat öyle olmamıştı. Müzik salonunun içinde gümbürdüyordu. Ortalık leş gibi ter kokuyordu. Birkaç kişi ellerini dizlerine dayamış, salonun tam ortasında duran Lumikki'ye ters ters bakmaya başlamışlardı. *Yolun ortasında durmasana*, diyordu bakışları.

Bacaklarının onu tekrar taşıyabileceğine inandığında salonun çıkışma doğru yöneldi. Coşkulu bir şekilde havayı yumruklayan ve tekmeleyen birkaç kıza çarptığında özür dilemeye bile hali yoktu. Lumikki soyunma odasına ulaşmayı başardığında doğrudan tuvaletlere doğru ilerledi. Daha kapıyı doğru düzgün kilitleyemediği için öğürmeye ve tuvaletin kapısını kaldırdığı gibi de kusmaya başladı. Tuvaletin her iki tarafına elleriyle tutunup midesindeki keçi peynirli lazanyayı çıkarmaya devam etti. Tüm vücudu sarsılıyordu. En son ne zaman kustuğunu bile hatırlamıyordu. Fakat bunun her zamankinden daha kötü olduğu belliydi.

Genç kız duşa girdiğinde soyunma odasında yalnızdı. İçeriden gelen sesleri hâlâ duyabiliyordu. Buraya gelmek kötü bir fikirdi. Kafasını boşaltmak için başka bir yol bulması gerekecekti. Saçını ve vücudunu durulandıktan sonra uzun süre ılık suyun altında öylece durdu. Su sanki onu okşuyordu. Bir anlık da olsa içine sığınabileceği bir kucak gibiydi.

Geçen Noel, sana kalbimi verdim.

Ama ertesi gün, sen onu savurup attın.

Bu sene, gözyaşlarım akmasın diye,

Onu özel birine vereceğim.

Lumikki çok katlı mağazanın hoparlörlerinin yerini belirlemeye çalıştı. Hoparlörlere yeterince yakıcı bir bakış atarsa, belki alev alırlardı ve tarihin bu en kötü Noel şarkısı sona ererdi. *Wham* grubu "Last Christmas" şarkısını 1984'te çıkarmıştı. Bu şarkının artık sürünerek pop şarkıları mezarlığına gidip çürümesinin vakti gelmemiş miydi?

Anlaşılan mağazalar bu konuda farklı düşünüyordu. Belki de birileri bir araştırma yapmış "Last Christmas" şarkısının insanları daha fazla satın almaya teşvik ettiğini bulmuştu. Şarkının içinde kırık bir kalbin acısı, intikam arzusu ve Noel hediyelerini bu kez değerini bilecek özel birine vermeliyim düşüncesi vardı. En güzel hediye satın almalıyım. En pahalı olanı satın almalıyım. Aşkımı öyle bir para dökerek ispat etmeliyim, ki kimse duygularımın samimiyetinden şüphe etmemeli. Fakat aynı zamanda tatlı bir hüznün de vardı şarkıda, çünkü şarkıcı kırık kalbinin aslında onu paramparça eden kişi için attığını biliyordu.

Şimdi anlıyorum, ne budalaymışım.

Ama şimdi beni öpüversen,

Biliyorum ki, sana tekrar kanarım.

Lumikki bu şarkıdan nefret ediyordu. Noel öncesi telaşından nefret ediyordu. Her şeyin üzerine yapıştırılmış kar taklidi yapan, ama daha çok krema gibi görünen hem sahte hem gerçek parıltılardan nefret ediyordu. Çok katlı mağazaların Noel'i, romantik aşk ve birlikteliği, birkaç kış gününe sıkıştıran, sahne aksesuarları mükemmel olduğu sürece her şeyin de aynı şekilde mükemmel olduğu Amerikan romantik komedi filmlerindeki Noellerdendi. Şöminede ateş, yerde ökseotları ve parıldayan sahte karlar ve dikkatle seçilmiş hedi-

yelerden oluşan bir küme... tam teşekküllü Noel yemeğinin olduğu masalar, tüylü hediyelik çoraplar, ev yapımı çikolatalar, Noel şarkıları, tarçın ve zencefil kokusu... her şey öyle güzel görünür ki neredeyse kusmak istersiniz.

Aalışveriş merkezlerinin sattığı Noel hayali buydu ve Tampere Stockmann'da da durum farklı değildi.

Lumikki Noel hediyesi almaktan da nefret ediyordu, çünkü bu ona çok sahte geliyordu. İçinden geldiğinde hediye vermeyi tercih ederdi. Özel bir gün olmasının bir önemi yoktu. Noel hediyesi almak yapılması gereken bir gelenektir, çünkü öyle olması bekleniyordu. Lumikki, Sampsa'ya bir Noel hediyesi almamazlık edemeyeceğini biliyordu. Fakat panik içinde satın alacağı, anlamsız ve ona özel olmayan bir şey olursa Sampsa'nın ona güzel ve düşünceli bir hediye vermesiyle hissedeceği sıkıntıyı da biliyordu. Çünkü Lumikki, Sampsa'nın hediye vermeyi sevdiğini daha önce fark etmişti. İnanılmaz sezgilere sahipti. Şimdiye dek ona, hediye olarak ucunda siyah bir taşı olan, gümüş zincirli şık bir kolye, güzel bir defter ve pencere aralıklarından giren soğuk rüzgâr, evi buz gibi yaptığında giydiği parmaksız bir eldiven almıştı.

Sampsa hediyelerini verirken bunları büyük bir mesele haline getirmiyordu. Hediyelerini, karşılığında bir şey almak gibi bir beklentisi olmadan, doğal bir şekilde veriyordu. Bunu, karşısındaki kişinin kendisini borçlu ya da suçlu hissetmeyeceği şekilde yapmayı biliyordu. Genç kız buna çok saygı duyuyordu fakat Noel hediyesini atlayamayacağını da biliyordu.

Şu anda onu takip eden kişinin mesajlarını kafasından atabilmek için bu parlak ışıklar ve yorucu derecede neşeli şarkılarla çevrelenmiş ortamda olduğuna bir bakıma memnundu. Ne yapması gerektiğini bilemiyordu, belirsizliğe de katlanamadığı için bütün olan biteni unutmaya çalışıyordu.

En azından bir süre için. Belki bu arada, bilinçaltı bir çözüm bulabilirdi.

“Şu döküntüye ne dersin?” dedi bir ses.

Lumikki arkasını döndüğünde Tinka ve Aleksî’yi gördü. Bir cumartesi günü okulun dışında birlikte olmaları tuhaftı. Onların pek de iyi anlaşılmadıklarını sanıyordu.

“Kim böyle bir şey almak ister ki?” diye ekledi Aleksî. Masa süsü olarak tasarlanmış üzerinde “Seni Seviyorum” yazısı olan ve yanıp sönen kırmızı tabelayı işaret ediyordu.

“Gecenin bir yarısı kapının çalındığını ve açtığında karşına böyle bir şeyin çıktığını düşünsene!” dedi Tinka gülerek. “Korkudan delirirdim herhalde.”

Lumikki ürperdi.

“Buranın Noel alışverişi için pek de iyi bir seçenek olmadığını düşünmeye başladım,” dedi sesinin kayıtsız çıkmasına gayret ederek.

“Sampsa’ya mı bir şey bakıyorsun?” diye sordu Tinka çabucak.

Lumikki başıyla onayladı.

“Şanslı çocuk! Onun için mükemmel bir şey bulacağından eminim.”

Lumikki, Tinka’nın gülümsemesinin hüznü bir yanı olduğunu düşündü. Şimdi bunu analiz edecek vakti ya da isteği yoktu.

“İyi alışverişler!” dedi onlara alışverişe birlikte devam etmeyi teklif edecek fırsatı vermeden.

Lumikki, Stockmann’ın Noel katından çıkıp yürüyen merdivenlerle alt kata yöneldi. Belki de kitap bölümünde bir şeyler bulabilirdi. Sampsa’nın hoşuna gidebileceğini düşündürecek bir şey bulamaması cesaret kırıcıydı. Erkek arkadaşını bu kadar az tanıyor olabilir miydi? Sorunun bu olduğuna

inanmak istemiyordu. Ona göre bu, genellikle onda ters etki yaratan “bir şeyler almak zorundasın” baskısıydı. Böyle bir durumda her şey saçma ve sıradan geliyordu.

Lumikki’nin eli dalgın bir şekilde kitap kapaklarında gezindi. Hiçbiri Sampsa’nın adını fısıldamıyordu.

“Bu şekilde buluşmaktan vazgeçmeliyiz.”

Lumikki’nin tüyleri aniden diken diken oluverdi. Blaze tam yanında duruyordu.

“İki günde bu ikinci. Kader dediğin bu olmalı. Belki bu kez seni kahve içmeye ikna edebilirim?”

Lumikki, Blaze’in gülen gözlerine baktı ve daha cevabının üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan başını onaylar anlamda salladığını fark etti.

İki saat ve dört büyük fincan kahvenin ardından, Lumikki geçen koskoca bir yılın nereye gittiğini merak etmeye başlamıştı. Sanki o ve Blaze bıraktıkları yerden aynen devam ediyorlarmış gibi hissediyordu. Tam da bıraktıkları yerden, acı verici ayrılık anlarından itibaren değil tabii; belki biraz daha öncesinden, kelimelerin dudaklarından doğal ve zorlanmadan döküldüğü anlardan itibaren. Şimdi yeniden Lumikki'nin mutfak masasında oturmuş, kahve içip sohbet ediyorlardı.

"Her geçen gün kendimi daha mutlu ve daha bütün hissediyorum," dedi Blaze ve genç kız, onun sakın bakışlarından doğruyu söylediğini görebiliyordu.

Blaze cinsiyet değişikliği süreciyle ilgili çok az şey anlatmıştı ve Lumikki de sormamış, Blaze'in doğru zaman olduğunu hissettiğinde paylaşma kararına saygı göstermişti. Bu, Blaze'in vücudu, onun fiziksel varlığıydı.

"Yalnız kalmaya da ihtiyacım vardı. Devam etmemde yardımcı oldu, çünkü beni daha güçlendirdi. Seni çok kırdığımı biliyorum ve bunun için özür dilemek istiyorum."

Blaze'in sözlerinde samimiyet parıltıları vardı. Ne var ki Lumikki, ona hâlâ bir karşılık veremiyordu, çünkü ne diyeceğini bilemiyordu.

Onun yerine geçen yaz ve kış olanlardan bahsetti, karıştığı suç olaylarını, tehlikeleri ve kaçışlarını, ölüme ne kadar yaklaştığını anlattı.

"Prag'taki olayı gazetede okudum. İnanılmaz bir şey," dedi Blaze, başını iki yana sallayarak.

"Sanırım, tehlikeye atılmak gibi bir alışkanlığım var," diye espri yapmaya çalıştı Lumikki fakat gülümsemeye gayret etse de başaramadı.

Huzursuzluğunu söğümüş, kahvesinden hızlı bir yudum alarak gizlemeye çalıştı. Bu hep böyleydi. Konuşacak o kadar çok şeyleri oluyordu ki kahvelerinin soğuduğunu fark etmiyorlardı bile.

Ancak Lumikki, Blaze'e bir kız kardeşi olduğunu hatırlamaya başladığından söz etmedi. Her ne kadar omuzlarındaki ağırlığı hafifletmek istese de, taciz edici mektuplardan da bahsetmedi.

Şu kendine "Gölge" diyen kişinin mesajlarında yarattığı kanlı görüntüleri gerçekleştirmesi riskini göze alamazdı.

Genç kız sözlerinin Blaze'i ne kadar etkilediğini anlayabiliyordu. Gözlerinde, onu koruma arzusunun parıltılarını görebiliyordu. Blaze elini Lumikki'ninkini tutabilme arzusuyla masanın üzerinde gezdirdi.

"Ah, bu arada bir erkek arkadaşım var," deyiverdi Lumikki.

Blaze aniden elini geri çekip kayıtsız görünmeye çalışarak kahve fincanını tuttu.

"Bu harika," dedi çarpık bir gülümsemeyle.

Lumikki telaş içinde Sampsa'nın iyi özelliklerini art arda sıralamaya koyuldu. Blaze sakın bir şekilde onu dinliyordu.

Yüzündeki ifadeye bakılırsa bu çocuğun Lumikki'nin hayatında önemli bir yer teşkil etmediğini düşünüyor olmalıydı. Bu tutumu onu biraz kızdırmıştı. Bir yıl ortadan kaybolduktan sonra ortaya çıktığında ona tekrar kucak açmasını ve her şeyi unutmasını mı bekliyordu? Hayatına böyle kolayca geri girebileceğini mi sanıyordu gerçekten?

Eğer öyleyse bunun son derece küstah bir tavır olduğu söylenebilirdi. Ayrıca yanılıyordu da.

Blaze bir bardak su içmek için oturduğu yerden kalktı. Masaya geri döndüğünde sandalyesine oturmak yerine, ellerini Lumikki'nin omuzlarına koyup sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi ona masaj yapmaya başladı.

"Çok gerilmişsin," dedi.

Lumikki karşılık olarak sadece belli belirsiz bir şeyler geveleyebildi. Blaze'e durmasını söylemesi gerektiğini biliyordu. Omuz masajı, teorik olarak, arkadaşlar arasında masum bir dokunuş olarak kabul edilebilirdi, ama onlar arkadaş değillerdi. Tekrar arkadaş olamazlardı. Sadece arkadaş da olamazlardı. Şimdi de, sonra da. Asla.

Blaze'e durmasını söylemedi, çünkü masaj ona kendini iyi hissettiriyordu; üstelik omuz kasları her zamankinden de fazla sertleşmişti. Blaze'in tanıdık, becerikli dokunuşları rahatlamasına yardımcı oluyordu. Lumikki kaslarındaki sertlik yumuşadıkça kan akışının da hızlandığını hissedebiliyordu. Blaze'in elleri sıcaktı ve masajı nazikçe fakat amacına uygun bir şekilde yapıyordu. Kasların tamamen gevşeyip teslim olmalarına izin vermiyordu. Önceleri hafif bir basınç uygularken, şimdi daha güçlü ve derin bir masaja geçmişti. En fazla sertleşmiş olan noktalarda duruyordu, kasları ısıtmak için parmaklarıyla o bölgede oyalanıyor, aceleci davranmıyordu.

*İkisi de tek kelime etmiyorlardı.
 Tek çare dayanmak ve savaşmaktı.
 Ben yanıyordum, bedenim yaralıydı.
 Ama sen kutsal bir şey gibi geldin bana,
 Geceleri tek ışıydın
 Alevler içinde yansam da.*

Fonda, *Florence and the Machine* çalışıyordu. Lumikki müzik seçiminden dolayı pişmandı. Aslında pek de değildi. Florence'ı koyduğunda ne yaptığının farkındaydı. O müziğin yaratacağı ruh halini tahmin edebiliyordu.

Blaze'in dokunuşları Lumikki'yi tatlı bir rehabetin içine doğru çekiyordu. Bir anlığına her şeyi, korkusunu, endişesini unutuvermişti. Hiçbir şey düşünmek zorunda değildi. Uyuşuk bir rahatlama ve sıcaklık hissi omuzlarından aşağı süzülüp tüm vücuduna yayılıyordu.

Lumikki ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu fakat masajın şekli değişmeye başlamıştı. Şimdi daha çok bir okşama gibiydi. Blaze hafifçe boynunu okşuyor ve her bir dokunuşu baştan aşağı ürpermesine yol açıyordu. Rahatlama yerini içinde alev alan bir yangına bırakıyordu. Blaze'in elleri Lumikki'nin boynunu ve kulak memelerini okşadıktan sonra ensesine geri döndü. Onun ılık nefesini boynunda hissediyordu.

İkisi karşılıklı; soluk soluğa, yüz yüzeler; dudakları birbirine değiyor.

İkisi duşta; tenleri çıplak, ıslak ve kaygan; Lumikki'nin sırtında sert fayans duvar, sesleri küçücük banyoda yankılanıyor.

İkisi Lumikki'nin yatağında, çarşaflara dolanmış, soluk soluğalar; omzunda Blaze'in dişleri, çılgınlıklarına engel olamıyorlar.

İkisi de kendi ormanlarında, saklı çam kokularıyla çevrelenmiş, gölgelere gizlenmişler; birbirlerine kenetlenmiş, birbirlerinin kollarında kaybolmuşlar; uzaklardalar, uzaklarda, dalların üzerindeler, yıldızlar göz kırıyor.

Lumikki gördüğü gündüz düşünden aniden uyanıverdi. Çevik bir hareketle silkinerek Blaze'in ellerinden kurtulup ayağa kalktı ve ondan uzaklaştı.

"Artık gitmelisin."

Genç kız kararlı bir şekilde Blaze'den biraz ileride bir noktaya bakıyordu. Gözlerinin içine bakmaya cesaret edemiyordu. Belki o zaman onu, kendinden uzaklaştıracak gücü bulamayabilirdi.

Blaze hiç soru sormadı. Sakin bir tavırla koridora çıkıp paltosunu aldı ve sessizce üzerine giydi. Fakat kapıya geldiğinde dönüp gülümsedi.

"Yakında tekrar görüşeceğiz prenses. Sen de bunu en az benim kadar iyi biliyorsun. Birbirimizden uzun süre ayrı kalamayız."

Hemen ardından da Lumikki'nin cevabını beklemeden kapıdan çıktı.

Öylece kapıya bakakaldı. Blaze'in haklı olduğunu biliyordu.

İnsanların birbirlerine karşı son derece duygusuz ve acımasız olabildiklerini çok gördüm. Özellikle de okulda... Çocuklar ve gençler birbirlerinin zayıf taraflarını bulup hiç merhamet göstermeden karşılarındakini o zayıf taraflarından vuruyorlar. Birer hayvan gibiler. Okul ise sanki bir avlanma yeri, sadece güçlülerin ayakta kalabildiği bir savaş alanı.

İşte tehditlerimi yerine getirme hayallerini bu yüzden kuruyorum. Hayalimde herkes, oturduğu yerden sessizce oyunu izlemekte. Sonra sahnede feryatlar duyulur, ortalık kan ve cesetlerle dolar. Panik yaşanır. Kapılar kilitlidir. Seyirciye sıra gelir. Teker teker ölürlər. Kimse kaçamaz. Bütün tiyatro kızıla boyanır.

*Hayat, ayaklı bir gölge sahnede çalım atan
Ve kötü bir oyuncu huysuzlanıp duran.
Sonra sesi duyulmaz oldu.
Hem gürültü hem hiddetle dolu,
Bir ahmağın anlattığı boş bir masaldı bu.*

En güçlü, en vahşi, en kurnaz olanın bile yenilmez olmadığını öğrenirler.

Bunu zor yoldan, yaşam ve ölümün kurallarıyla öğrenirler.

10 ARALIK PAZAR

Lumikki'nin içi kıskançlıkla dolmuştu. Bu duyguyu hiç bu kadar güçlü hissetmemişti. Daha önce başkası olmayı dilemediği zamanlar olmuştu. Yaralarını eve geldiğinde saklamak zorunda kalmayacak, dudağındaki kanı yalayarak takılıp düştüğünü söylemek zorunda kalmayacak birisi olmayı dilemişti. Ama bu gerçek bir kıskançlıktan çok, ümitsizce kendi hayatından kaçma arzusuydu.

Sampsa'nın babası, elindeki tepeleme kreple dolu tabağı masaya koydu.

"Bunlara bir ödül yok galiba," dedi.

"Eh, onları yaparken bir taraftan da iPad'teki oyununa bakıyordun, başka ne bekliyordun ki?" dedi Sampsa'nın anesi ve kocasının koluna hafifçe vurdu.

Sampsa'nın küçük kız kardeşi Saara, kendi sandalyesinde oturmuş, öne arkaya sallanıyordu.

"Ben en az altı tane yiyeceğim!" diyerek haber verdi.

"Bir penguen nasıl krep yapar?" diye sordu Sampsa.

"Hımm, nasıl?" diye cevap verdi kız kardeşi.

"Yüzgeçleriyle!"

"Ne? Ah..." dedi Saara espriyi anladığında gülmeye başladı.

"Peki, bir tane daha," dedi Sampsa. "Krepi en çok hangi dinozor sever?"

"Hangisi?" diye sordu Saara.

"Kryptops!"

Saara bunu duyduğunda gülmekten neredeyse yere düşüyordu.

"Bütün hafta buradayım millet," dedi Sampsa kendini beğenmiş bir şekilde gülümseyerek.

"Bu çocukların espri anlayışının suçlusu sensin," dedi Sampsa'nın annesi babasına. Babası gururlu bir şekilde gülümseyerek omuzlarını silktilti.

Lumikki bu atışmayı şaşkınlık içinde izliyordu.

İnsanların sürekli gülüşüp şakalaştığı böyle bir ailede olmaya alışık değildi. Dahası Sampsa'nın ailesi sürekli konuşuyormuş gibi görünüyordu. Kelimeler, birbirine atılıp bazen yere düşen, ama kimsenin aldırmadığı bir top oyunu gibi havada uçuşuyordu. İletişimleri karmaşık gibi görünüyordu fakat anlaşılabilir öyle değildi. Herkes az ya da çok ayak uydurabiliyordu. Henüz sadece dört yaşında olan Saara bile.

Sampsa'nın evini başka yönlerden de tanımlıyordu. En cömert sıfatlarla tasvir edilse dahi bu ev için düzenli kelimesini kullanmak imkânsızdı. Her yerde eşyalar vardı, yerlere saçılmış oyuncaklar, sandalyelerin üzerine atılmış kıyafetler, dergi ve kitap yığınları, bir yerlere gönderilmek üzere olan ya da henüz gelmiş yarı açık kutular ve paketler... Lumikki'nin anne ve babasının evi asla böyle görünmezdi.

Sampsa'nın ailesine öyle gıpta ediyordu ki kalbine bir ağrı saplanıyordu. Her şey hayatlarının burada ve şimdiki zamanda yaşandığının bir kanıtıydı. Birbirlerine özen gösteriyor, bir-

likte olmaktan keyif alıyorlardı. Birlikte eğleniyorlardı. Doğal ve samimiydiler, hiçbir şeyleri yapmacık, sahte ya da numaradan değildi. Evlerinde Lumikki gibi bir yabancı, bir misafir varken bile. Onu olup bitenlere katılım göstermesi beklenen, uzun zamandır görüşemedikleri bir akrabaları olarak kabul etmiş gibiydiler. Genç kız hiçbir yerde kendini Sampsa'nın evinde olduğu kadar kabul görmüş hissetmemişti. Kendi babasının İsveç-Fin ırklarının karışımı geniş ailesi bile, her ne kadar konuşmayı seven, şarkılı türkölü insanlar olsalar da, Lumikki'ye daima mesafeli görünürlerdi. Onlarla beraber olduğunda kendisini daha mutlu ve daha sosyal olması beklenen farklı bir birey ve ailenin yüz karası gibi hissediyordu. Sampsa'nın ailesi de Sampsa gibiydi, hiçbir talepleri ya da beklentileri yoktu.

Lumikki göz ucuyla küçük kız kardeşinin tabağını kreplerle tıka basa dolduran Sampsa'nın yüzündeki ifadeye ve kocaman gülümsemesine baktı. Kendi ailesiyle asla böyle bir tablo çizemeyeceğini biliyordu.

Sampsa'nın hayatında her şey çok güzeldi. Mutlu görünüyordu ve bu mutluluğu da hak ediyordu. Başkalarına karşı samimi ve sıcak olabilen biriydi. Onun dünyasında herhangi bir sırta, tehditkâr mektuplara ya da ölüm korkusuna yer yoktu. Onun dünyasında bir kız arkadaş, dokunuşlarındaki yasak arzuları bile bile eski erkek arkadaşının boynuna masaj yapmasına izin vermezdi.

Lumikki, Sampsa'nın ailesinin tatlı telaşını izlerken aniden kendisini ürkütücü derecede yalnız hissetti. Korkuları, kan kadar kırmızı akan öfkesi, ormanının karanlık gölgeleri, bulanık suları ve derin akıntıları, asla bu insanların hayatlarının bir parçası olamazdı. Bu mutlu, neşeli, şakacı, oyunbaz, gürültücü, neredeyse rahatsız edici derecede konuşkan ve

mükemmel derecede tatlı insanların hayatlarının bir parçası olamazdı.

“Ellerim yapış yapış oldu!” dedi Saara kırmızı avuç içlerini havaya kaldırıp göstererek.

Sonuçta sadece üç tane krep yiyebilmişti.

“Eh, normal, kreplerinin üzerine yarım kilo çilek reçeli sürdün ve ellerinle yedin.”

Sampsa eğilip kız kardeşinin ellerini peçeteyle sildi.

Yapış yapış çilek reçeli. Kırmızı. Yapış yapış. Ilık. Kan.

Bu görüntüler Lumikki’nin kafasının içinde öyle hızlı dönüp durmaya başlamışlardı ki onları yakalayamıyordu. Kafasının içinde reçelin yere düştüğünü gördü. Yerde gitgide büyüyen bir kan gölü oluşuyordu. Başını hafifçe iki yana salladı. Bu görüntüler de nereden çıkmıştı böyle?

“Artık gidip oynayabilir miyim?” diye sordu Saara sabırsız bir şekilde.

“Evet,” diye cevap verdi annesi.

“Lumikki de gelip benimle prensesçilik oynayacak,” diye haber verdi Saara. Hâlâ yapış yapış olan eliyle Lumikki’nin elini tuttu.

Lumikki aniden ürktü. Kanlı bir el. Dokunmasına rağmen kıpırdamayan bir el. Yavaşça soğuyan bir el.

“Lumikki bir şeyler daha yemek istiyor olabilir. Kibarca sor bakalım,” dedi Sampsa’nın babası.

“Evet, gelebilirim seninle,” dedi Lumikki çabucak.

Art arda çakan şimşekler gibi sürekli gözünün önüne gelip sonra kaybolan tuhaf görüntülerden kurtulmak istiyordu.

Saara, Lumikki’nin başına fırfırlı dantel bir şapka yerleştirdi ve ardından kendi kıyafetlerinin üzerine pembe bir elbise giyip elindeki çubuğu salladı.

“Bu, sihirli bir değnek ve aynı zamanda da bir kılıç,” diye açıkladı gururla, parıldayan sopayı gösteriyordu.

“Çok kullanışlı. Eğer canavarlar gelirse büyü yaparak onları iyi insanlara dönüştürebilir veya onlarla savaşılabirsin,” dedi Lumikki.

Dantelli şapka Lumikki’nin başını kaşındırıyordu, ama buna aldırmadı. Oyun oynarken biraz rahatsız olmaya katlanabilirdi.

“Canavarlar benim arkadaşlarım. Ama eğer kötü prens gelirse, onun kafasını uçurabilirim. Sonra da küçük şirin bir kurbağaya çeviririm.”

Genç kız gülümsedi. Anlaşılan aile, geleneksel peri masallarındaki karakterleri biraz değiştirmişti. Saara pembe prenses elbisesinin içinde çılgınca dans etmeye başladı. Küçük Yaban Gülü.

Son mektup Lumikki’nin kafasının içinde tekrar yanıp söndü. Onu aklının derinliklerine doğru itelemeye çalıştı fakat olmuyordu. Mektuptaki kelimeler, birbiri ardına kıyıya vuran dalgalar gibi geri geliyordu. Gitgide büyüyen ve beyaz köpükler oluşturan dalgalar gibiydiler.

Yaban Gülü. Gül.

Lumikki yere çöküp oturmak zorunda kaldı, çünkü bacakları artık onu taşıyamıyordu. Bu bir rüya ya da hayal değildi. Bu gerçektir. Bu, yaşanmış bir şeydi.

Gül, yani Rosa.

Kız kardeşinin ismi Rosa’ydı.

11 ARALIK PAZARTE

Lumikki kuledeki odanın soğuk taş duvarına yaslandı. Sessiz ve hareketsiz durmaya özen gösteriyordu. Önce bir gölge, sonra da eriyip taş duvarın bir parçası oluverdi. Kaskatı oldu. Kolları ve bacakları buz tuttu. Kalbi taş kesildi. Nefesi duracak kadar yavaşladı. Artık yaşamıyordu.

Yaban Gülü. Parmağını çıkırıktaki delip bir yüz yıl uyuyan, sonsuzluk uykusuna yatan Yaban Gülü, yani Rosa. Kız kardeşi.

Hayır, şu anda bunları düşünemezdi.

Kapının ne zaman açılacağına odaklanmalıydı. Tüm duyguları ve benliğiyle buna yoğunlaşmalıydı.

Lumikki yaklaşan ayak seslerini duydu. Seslerin ritminden yaklaşanın beklediği kişi olduğunu anladı. Ondan o kadar çok nefret ediyordu ki öfkesi neredeyse onu kör etmişti. Onu tutsak eden, zulmeden, seveceğine inandığı tek kişiyi de öldüren bu kişiden o denli nefret ediyordu ki onu öldürmeye hazırdı.

Ayak sesleri kapıda durdu. Anahtar kapı deliğinde işken-ce edici bir yavaşlıkla döndü. Lumikki elindeki tıraşı daha

da sıkı kavradı. Prens içeriye girerken açılan kapı, genç kızı gizliyordu. Prens şaşkın bir halde boş odaya göz gezdirdi. Lumikki bir tekmeyle kapıyı prensin arkasından kapayıp ona saldırdı. Tek ve şiddetli bir hamleyle tırağın keskin dişlerini prensin boynuna geçirdi. Prens boğazını tutarak yere düştü.

Kan. Kırmızı ve ılık kan. Prens her bir nabız atışıyla birlikte yaşama veda ediyor, akan her bir damla kanla ölüme daha da yaklaşıyordu.

Ölürken, "Yardım et," diye yalvardı prens, Lumikki'ye.

"Asla."

Lumikki orada durup prensin yüzündeki yaşam belirtilerinin yok oluşunu izledi. Acele etmiyor, anın tadını çıkarıyordu. *Geber pis işkenceci. Beni sonsuz bir uykuyla uyuşturmak ve cam bir tabuta koymak istedin. Beni sadece sessiz ve güzel bir biblo olarak sevmek istedin. Duygu ve düşünceleri, arzuları olan ve yaşayan bir insan olmamı istemedin. Her zaman istediğin gibi olamayacaktı tabii, özgür benliğimi kontrol etmek senin için zor olacaktı.*

"Güzel, gayet güzel, Lumikki. Bu duyguyu koru."

Tinka heyecan içinde sahneye atlayıp elini Lumikki'nin koluna koydu. Genç kız irkildi. Nasıl da soluk soluğa kalmış olduğunu fark etti. Elleri tir tir titriyordu, ellerinin kanlı olmadıklarını görünce şaşırdı. Oysa az önce ellerindeki yapışkan, ılık kanı hissetmişti. Çilek reçeli gibi yapış yapış bir kan vardı. Lumikki kendini bir kez daha rolüne öylesine kaptırmıştı ki olanları gerçek gibi hissetmişti.

"Orada durup prensin ölmesini izlemesi mantıklı bir şey mi? Kaçması falan gerekmez mi?" diye sordu Aleksi boynunu ovuşturarak.

"O bölüm muazzam bir dönüm noktası. Pamuk Prenses'in intikamı. Elbette, bir süre durup seyretmeli. Seyirci hayrete düşmeli. Ve bunun gerçekçi olmaması gerekiyor.

Tinka'nın sesi Aleksî'yle konuşurken sık sık olduğu gibi sinirli çıkıyordu.

"Peki, peki. Yönetmen sensin. Oyun senin," diye cevap verdi Aleksî. Sonra Lumikki'ye doğru eğildi.

"Gelecek sefer tarak konusunda biraz daha yumuşak davranabilir misin? Boynumu bayağı kötü çizdin de."

Aleksî boynundaki kırmızı izleri gösterdi.

"Elbette, kusura bakma."

Lumikki, Aleksî'nin boynundan akanın gerçek kan olmasına şaşırmıştı. Saldırısını belli bir noktada durdurduğunu bile hatırlamıyordu.

"Bu gecelik bu kadar," dedi Tinka ellerini çırparak.

Herkes eşyalarını toplamaya başladı. Sampsa, Lumikki'nin yanına gelip kollarını boynuna doladı.

"Bu gece sende kalacağım, biz de Pamuk Prenses ve avcıyı canlandırabiliriz," diye fısıldadı Lumikki'nin kulağına.

"Avcı öldü," diye mırıldandı Lumikki. "Ölü sevicilikten hoşlanacağımı pek sanmıyorum."

"Yeterince teşvik edilirse tekrar hayata dönebilirim ama."

Fısıldaşmalarını izleyen Tinka hafifçe gözlerini kıstı. "Bu ikisi daha fazla yakınlaşmadan önce gitsek iyi olur."

Aleksî güldü. Lumikki, Tinka'nın ses tonunu tam olarak anlamlandıramamıştı. Belki sesinde bir kıskanma vardı, ama başka bir şey daha olabilir miydi? Daha karanlık bir şeyler? Gizli bir alay mesela?

Aynalı giriş salonunda onları tuhaf bir manzara bekliyordu.

Her yere kırmızı gül yaprakları serpiştirilmişti.

"Pekâlâ, bu şakacı da kim şimdi?" diye sordu Tinka diğerlerine dönüp. Herkes birbirine bakıp omuz silkmekle yetindi.

"Burada bizden başka kimsenin olmaması lazım," diye atıldı Sampsa.

"Hey? Kimse var mı?" diye seslendi Tinka yüksek sesle.

Var mı, mı, mı, sesleri boş koridorlarda yankılandı. Kimse cevap vermedi.

"Çok garip," dedi Aleksi.

Lumikki gül yapraklarına baktı. Keskin ve bayıltıcı kokusu burun deliklerine doldu. Gül yapraklarının kendisi için bırakıldığını biliyordu. Takipçisi ona yaban gülünü hatırlatmak istiyordu. Anlaşılan kız kardeşinin ismini hatırladığından habersizdi. Bu, bir parça tatmin duygusu vermişti. En azından bir noktada takipçisinden bir adım önde olduğunu biliyordu.

Bir zamanlar küçük bir sandığa uyan bir anahtar vardı. İki küçük kız sık sık bu sandıkla oynarlardı. Bu onların, takılar, taşlar, kuş tüyleri, harika çam kozalakları ve güzel sonbahar yaprakları, mücevherler, bilyeler ve paylaştıkları bütün sırları gizledikleri hazine sandıklarıydı. Onlar prenesti ve büyüdüklerinde sandıktaki varlıklarını dünyayı dolaşmak için kullanacaklardı.

Sonra bir gün sandık boşaltıldı. Kızların bütün hazineleri yok olmuş, başka hazinelerle ve sırlarla dolmuştu. Ama kimse bunları dünyayı dolaşmak için kullanamazdı. Ayrıca kızlardan biri, bir daha asla seyahat edemeyecekti.

Bir zamanlar uzun süre sabırla bekleyen bir anahtar vardı.

Bir zamanlar sandığı tekrar açmak ve içindeki sırları ortaya çıkarmak isteyen bir anahtar vardı.

Bir zamanlar eskiden saklandığı yerden çıkıp soğuk bir kayanın kovuğundaki yeni sığınağına geçen bir anahtar vardı.

12 ARALIK SALI,
SABAHIN ERKEN
SAATLERİ

Lumikki huzursuz ve terlemiş bir halde uyandı. Telefonuna göz attı. Saat gece 3.20'ydi. Derin uykusunda olması gereken bir zamandı. Sampsa kolunu ona dolamış etrafına müthiş bir sıcaklık yayıyordu. Genellikle bu iyi bir şeydi, ama şu an için yatak Lumikki için fazla sıcaktı. Kıvrılıp bükülerek Sampsa'nın kolunun altından çıkıp yataktan indi. Genç adam uykusunda bir şeyler mırıldandıktan sonra arkasını dönüp hafif horultularına ve mutlu mesut uykusuna devam etti. Sampsa'nın dağınık saçlarına baktı ve ona duyduğu şefkati her zerresinde hissetti.

Tatlı Sampsa. Masum bir bebek gibi uyuyordu. Aslında uyanıkken de tuhaf bir şekilde masumdu. Korkusuzdu, çünkü asla gerçek anlamda korkması gerekmemişti. Daima kendi değerini biliyordu, çünkü kimse bunu sorgulamamış, kimse onu ezip geçmeye çalışmamıştı.

Lumikki mutfağa giderken kapıyı arkasından kapadı. Işığı açtı ve kahve yapıp yapmamayı düşündü. Kahve içse bir daha uyuyamazdı, fakat şu anda o güçlü ve tanıdık tada ihtiyaç duyuyordu. Anında gevşemesini ve rahatlamasını sağla-

van. duygularını harekete geçiren o ilk yudumu damağında hissetmeye ihtiyacı vardı.

Tam elini espressoya uzatmıştı ki telefonunun ekran ışığının yandığını fark etti. Bir mesaj gelmişti. Sabahın bu vaktinde ona mesaj atan kim olabilirdi ki?

Lumikki'm uyanıksın. Pencerende yanan ışığı görebiliyorum. Erkek arkadaşını uyandırmayı aklından bile geçirme. Her önemli şey gibi bu da ikimizin arasında.

Lumikki dudaklarının kuruduğunu hissetti. Yutkunmakta zorlanıyor, soluk almakta güçlük çekiyordu. Mesaj bilinmeyen bir sunucudan gönderilmişti, o zaman telefonda göndericinin değil, servis sağlayıcının numarası görünüyordu. Takipçisi hiçbir şeyi şansa bırakmıyordu, kazara bile olsa kendisine ait hiçbir şeyi belli etmiyordu.

Kaç. Saklan. Işıkları söndür.

Lumikki'nin ilk düşünceleri bunlardı, ama gerçekleştiremeyeceğini biliyordu. Zaten görüleceği kadar görülmüştü. Saklanamazdı. O nedenle mümkün olduğunca sakın adımlarla pencereye gidip karanlığa doğru baktı. Ellerinin titremesine engel olmaya çalışarak onları cama yaslayıp gözlerine siper etti ve dışarıya baktı. Parkta kimse yoktu. Ağaçların gölgeleri kıpırdamıyordu. Fakat takipçisinin saklanabileceği bir sürü karanlık köşe vardı. Ya da belki karşı binadaydı. Hemen hemen her yerde olabilirdi. Lumikki'yi görebiliyordu. Lumikki ise onu göremiyordu.

O sırada bir mesaj daha geldi.

Dışarı gel. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Asla. Neredeyse telefonunu duvara fırlatacaktı. Bu insan onun kendisini korumaktan aciz olduğunu mu sanıyordu? Sırf delinin teki ona mesaj gönderdi diye gece karanlığında kendini sokaklara atacağını mı düşünüyordu? Lumikki bazen dikkatsiz olabildiğinin farkındaydı, ama o kadar da deli değildi.

Masaya oturup telefonuna baktı. Telefonunu kapatabilirdi. Sapık bütün gece, istediği kadar mesaj gönderebilirdi, ama o, hiçbirini okumayacaktı.

Tam, bunları düşünürken üçüncü bir mesaj geldi.

Dışarı çıkmadığını görüyorum. Çok fena. Bu durumda benim bu gece başka bir şey yapmam gerekecek. Elimde Anna-Sofia'nın adresi var. Sanırım, onu ziyaret edeceğim. Söylemek istediğin bir şey var mı? Eğer varsa, şimdi tam zamanı. Çünkü sabah olduğunda mesaj alacak durumda olmayacak.

Lumikki öyle hızla ayağa kalktı ki sandalye gürültüyle çatırdadı. Bu mesajları gönderen kişi blöf yapıyor olmalıydı. Bunlar boş tehditlerden ibaretti. Anna-Sofia'yı öldüreceği falan yoktu. Yapamazdı. Sadece Lumikki'yi nereye kadar zorlayabileceğini görmek istiyordu.

Ama ya ciddiye?...

Yoksa fikrini mi değiştirdin? İki seçeneğin var Lumikki. Ya şimdi dışarı çıkarsın ya da Anna-Sofia güneş doğmadan ölmüş olur. Belki de onun ölmesini istiyorsundur. Eğer öyleyse sana yardımcı olmaktan memnuniyet duyacağım. Ne istersen, o sana feda olsun aşkım.

Lumikki risk alamayacağını farkındaydı. Kiminle uğraştığını bilmiyordu, ama bilmemesi gereken şeyleri bildiği ortadaydı. Ve her türlü şeyi yapabilecek biri olması muhtemeldi.

Önce kıyafetlerini ardından mantosunu ve botlarını giydi ve sonra Sampsa'nın hâlâ uyuduğundan emin olmak için odaya son bir kez baktı. Genç adam hâlâ alçak sesle horlarken huzurlu bir şekilde uyuyordu. Lumikki uyuyamadığına ve yürüyüşe çıktığına dair çabucak bir not yazdı. Kendisi eve geri dönmeyen evvel Sampsa'nın uyanmayacağını umut ediyordu. Tabii geri dönebilirse.

Hayır, Lumikki boğucu bir tufan gibi her yerini kaplamış olsa da korkusuna yenik düşmedi. Dışarıda yağmur çiseliyordu. Lumikki kapıyı kaparken kapı kolunu öylesine sıkıştı ki eli acımaya başlamıştı. Etrafına bakındı, ama kimseyi göremiyordu. Bu ne biçim bir oyundu böyle? Dışarı çıkmıştı işte. Talimatları uyguluyordu.

O sırada bir mesaj daha geldi.

Uslu kız. Ama bu gece hava çok soğuk. Seni sıcak bir yere götürmek istiyorum. Hızlı bir koşucu olduğumu biliyorum. Milavida Sarayı'na kadar koşmak için tam on beş dakikan var. Eğer zamanında varamazsan, planda değişiklik olur ve ben gidip Anna-Sofia'yı öldürürüm. Süren başladı.

Lumikki mesajın son satırını okurken koşmaya başlamıştı bile. Botları parkın ıslak ve kaygan yolunda kayıyordu. Neden spor ayakkabılarını giymeyi akıl edememişti ki? Her seferinde, eminde sonunda koşmak zorunda kaldığını artık öğrenmiş olmalıydı. Geçen şubat ayından beri hayatı böyle bir hal almıştı.

Lumikki hemen kestirme olabilecek bir rota düşündü. Parkın sonuna, sonra tren raylarının oradan da nehre. Grimsi kahverengi çamur koşarken vıcık vıcık sesler çıkarıyordu. Soğuk yağmur paltosundan ve şapkasından içeri giriyor, görüş alanını kısıtlıyordu. Sokak lambaları belli belirsiz parlıyordu. Işıklarının ulaşamadığı yerler, zifiri karanlıktı.

Lumikki koşup bir yandan da saatini kontrol ederken yaptığının bir anlamı olup olmadığını düşündü. Bunu neden yapıyordu? Takipçisinin tehdidini yerine getirip getirmeyeceğini neden umursuyordu ki? Lumikki, Anna-Sofia'yı iki yıldan fazla zamandır görmemişti ve onunla hiçbir bağlantısı yoktu. Okul zamanında kendisine şiddet uygulayan bu kızın başına geleceklerin Lumikki için en ufak bir öneminin olmaması gerekirdi.

Genç kız rayları geçip nehre gitmek üzere kuzeye yöneldiğinde bunun yapabileceği tek şey olduğunu düşündü, çünkü bir yanı Anna-Sofia'nın gerçekten ölmesini istiyordu. Lumikki bunun hayalini birçok kez kurmuştu, hatta bazen bunun gerçekleştiğini rüyasında bile görmüştü. Kendisine eziyet eden bu insanlardan uzaklaşıp Tampere'ye taşındıktan sonra bile. Lumikki'nin bir tarafı intikam arzuluyordu ve kötülüğün karşılığını almasını istiyordu. Anna-Sofia ve Vanessa yüzünden o işkencelere katlanmak yerine ölmeyi dileyerek yıllarını geçirmişti.

Bu haklı bir intikam olurdu.

Eğer Lumikki evde kalıp uyumaya devam etseydi ve Anna-Sofia gerçekten ölseydi, bir yanı kendini bundan dolayı sorumlu bir yanı da suçlu hissedecekti.

Hâlâ beş dakikası vardı. Sokaklarda koşarak hızla ilerliyor sarayın olduğu parka giden üst geçide gittikçe vaklaşıyor-

du. Köprü ıslanmıştı. Soğuk ve nemli hava ciğerleri için iyi değildi. Ama devam edecekti. Bunu yapmak zorundaydı.

Bu park Lumikki'nin sevdiği yerlerden biri değildi. Aslında oldukça güzel bir parktı ve uzun bir geçmişi vardı - 1800'lerde çıplak kayaların üzerine inşa edilmişti. Yazın sarhoş edici derecede yeşil oluyordu ve göle bakan harika bir de manzaraya sahipti. Kayalardan fışkıran farklı türlerde bitkileri, nehrin taşıdığı taşlardan oluşan doğal çitleri vardı; park ayrıca, Finlandiya'nın en büyük kavak ağacına da ev sahipliği yapıyordu. Farklı şartlarda olsa Lumikki buranın Tampere'deki en iyi park olduğunu düşünürdü.

Fakat Blaze, onu burada terk etmişti. Bu nedenle Lumikki buraya her geldiğinde üzüntü ve endişeyle karışık karmaşık duygular içine giriyordu. Şu anda burası bir mezarlık kadar sessiz ve karanlıktı. Kâbus parkı.

Saray bembeyaz ama harap bir halde parkın tam ortasında ve en tepe yerinde heybetli bir yalnızlık içerisinde yükseliyordu. Lumikki'nin ciğerleri yokuşu çıkarken fazlasıyla şişmiş, canını acıtıyordu.

Milavida. İsmi kulağa hoş geliyor olsa da, Milavida'nın tarihi trajikti. Finlayson tekstil fabrikasının sahibi Wilhelm von Nottbeck'in oğlu Peter von Nottbeck sarayı, şimdi sarayın durduğu kayalık tepenin yanına konumlanmış bir villa olan eski aile evine alternatif olarak inşa ettirmişti. Ne var ki Nottbeck ailesi, 1898'de tamamlanan yeni evinde hiç yaşayamamıştı, çünkü Peter'ın eşi Olga, ikizlerini doğururken ve Peter da ondan altı ay sonra Paris hastanesinde geçirdiği bir apandisit ameliyatı sonrasında ölmüştü. Saray 1905 yılında Tampere belediyesine satılmıştı. Milavida, bu karanlık gecede bir binanın hayaleti gibi görünüyordu. Hatta hayaletler sarayı

gibi. Belki de Nottbeck'ler buraya öldükten sonra birer hayalet olarak taşınmışlardı.

Lumikki telefona baktı. Vaktinde gelmeyi başarmıştı. Taktipçisine ortaya çıkıp kendisini göstermesini haykırmak istiyordu. Tam o sırada yeni bir mesaj geldi.

Bir dakika erken geldin. Beklediğimden de hızlısın. Ödülünü hak ettin. Sarayın zemininde, sırtını göle verdiğinde sol tarafta, küçük bir oyuk var. Oraya senin için bir şey bıraktım.

Önce koşup sobeleme, şimdi de saklambaç oyunu... Taktipçisi bundan hastalıklı bir zevk alıyor olmalıydı. Lumikki binanın sol tarafına gidip elleriyle soğuk taş zemini yoklamaya koyuldu. Hiçbir şey yoktu. Herhangi bir oyuk veya ona benzer bir şey. Bundan sıkılmaya başlamıştı. Tam parmakları artık hissizleşip de vazgeçmeye karar verdiği sırada, yerde bir oyuk buldu. Parmaklarını içine soktuğunda eline metal bir şey geldi. Onu çekip çıkardı.

Elindeki küçük, sarı metal bir anahtardı.

Tebrikler. Bu, senin büyük sırrının anahtarı. Biraz düşünürsen anahtarın ne için olduğunu hatırlayacağından eminim. Ama şimdi gidip prensinin güvenli bir şekilde uyuduğundan emin olmalısın. Ona kötü bir şey olmasını istemezsin. Her ne kadar senin gerçek aşkın olmasa da.

Eve geri giderken daha da hızlı koşabileceği Lumikki'nin aklına asla gelmezdi. Korku onu kanatlandırmıştı. Ya bu akıl hastası, Sampsa'ya bir şey yaparsa...

Evde her şey bıraktığı gibiydi. Sampsa uyuyordu. Lumik-ki üzerindeki çıkardı, önceden yazdığı notu buruşturup çöp kutusuna attı ve yatağa geri döndü. Sampsa hâlâ uyuduğu halde dönüp ona sarıldı. Kâküleri nemlenmişti. Bir rüya görüp terlemiş olmalıydı.

Aniden kendisini öyle yorgun hissetti ki gözleri kapandı. Kâbusların olmadığı, mantosunun cebinde onu bekleyen kalpli anahtarla ilgili rüyalar görmeyeceği bir uykuya daldı.

İnsanlar kolayca güveniyorlar. Eğer sen kendinden emin ve inandırıcı olursan, söylediğin her kelimeye inanıyorlar ve gerçek olduğuna inandıkları bu sözleri seviyorlar. İşte bu yüzden sonuçta anahtarı almak kolay oldu. Tek yapmam gereken rahat ve güven veren bir ruh hali yaratmaktı ve o da konuştu. Ayrıca, alkolün insanları konuşturmakta ne kadar faydalı olduğunu da unutma. Anahtar onun tahmin ettiği yerde gizliydi.

"Onu hâlâ kitap rafında, Tittytumpkin's Fairy Tree kitabının arkasında tutuyor olmaları çok saçma değil mi?" Onu sarhoş ettiğimde bana böyle dedi. Bu dünyada çok daha saçma şeyler olduğunu düşünsem de aynı fikirde olduğumu söyledim. Başka insanların kararlarını yargılamaya ne hakkım var ki? Hepimizin sırlarını saklamak için kendine has yolları vardır.

Anahtarı sana hatırlaman için vermek istedim. Bildiğim her şeyi sana anlatabilirdim, ama bu sıkıcı olurdu. Kendi kendine çözmeni tercih ederim. Daha anlamlı olur. O zaman gerçek hatıraların geri gelir.

Henüz böyle düşünmüyor olabilirsin fakat aslında ben sana hediyeler veriyorum. Her seferinde bir tane. Ve bunlar, şimdiye dek sana verilmiş en büyük hediyeler.

Sana geçmişini veriyorum.

Sana sırrını veriyorum.

Sana gerçekte kim olduğunu veriyorum.

Sana seni veriyorum. Nihayet.

Sonunda son hediyemi, yani sonsuz aşkımı almak için hazır olacaksın, çünkü seni bu kadar çok sevebilecek tek kişinin ben olduğumu anlayacaksın. O zaman sen de beni sevmeyi öğreneceksin. Biz aynıyız. Biz bir bütünüüz.

12 ARALIK SALI

Siyah sular Lumikki'yi daha da ileriye doğru sürüklüyordu. Çabalasa bile suyun üstüne çıkamazdı. Ama zaten bunun için çaba göstermek istemiyordu. Suyun altında bir orman vardı. Yeryüzündeki ormanlardan farklıydı. Ağaçların dalları ve gövdeleri sürekli hareket halindeydi. Esneklerdi.

Bunlar, yumuşak sualtı bitkileriydi.

Lumikki gitgide daha derine batıyordu. Şimdi gölün dibinde parlayan bir şey görüyordu. Küçük bir sandıktı bu. Ona tanıdık geliyordu. Kendisine verilen metal anahtarın sandığın deliğine uyduğunu fark etti. Birbirlerine aittiler.

Lumikki sandığa ulaşmaya çalıştı fakat ayakları aniden göl yatağının çamurlu zeminine saplandı. Kıpırdıyamıyordu. Nefes alamıyordu. Oksijeni tükeniyordu. Lumikki çok yakında ciğerlerinin suyla dolacağını ve öleceğini biliyordu.

"Korku."

Bu kelimeyi duymak, Lumikki'nin aniden gözlerini açmasına neden oldu. Uyuklamıştı. Psikoloji dersinin devam ettiğini ve onu uyandıranın öğretmenin sesi olduğunu kavraması birkaç saniyesini aldı. Bir gece önce Milavida Sarayı'na

kadar koşmuş olması şimdi ona uzak bir kâbus gibi geliyordu, ama elinde iki adet somut kanıt vardı. Çok yorgundu ve kot pantolonunun cebinde duran ve sürekli dokunma isteği duyduğu metal anahtar.

Sandık. O anda sandığı hatırlayıverdi. Fakat onu nerede görmüş olabilirdi?...

"Korku, insan davranışının en temel yöneticilerinden biridir," diye devam etti öğretmen Henrik Virta. "Bazen cesaretin sözünü dahi etmemize gerek var mı, diye merak ediyorum. Belki de cesaret diye bir şey yoktur. Var olan sadece korkudur."

"Buna ne gerekçe gösteriyorsunuz?" diye sordu Tinka parmak kaldırmadan.

"Sık sık cesaretin, korkunun galip gelen tarafı olduğu söylenir. Bana kalırsa, bizi harekete geçiren ve başka türlüünü yapamayacağımız şeyleri bize yaptıran korkunun kendisidir. Yani görünüşe bakılırsa korku cesarettir."

Henrik'in tok ve güzel bir sesi vardı. Daima Lumikki'nin en sevdiği öğretmenlerinden biri olmuştu, çünkü söyleyeceklerini öğrencilerini düşündürten, fakat fazla da provokatif olmayan bir yolla ifade etmeyi iyi biliyordu.

"Ama korku kaçıp gitmenize neden olurken cesaret kalıp mücadele etmenizi sağlamaz mı?" diye sordu Aleks.

"Bu şekilde düşünüyor olabilirsiniz. Ama aynı zamanda korkunun belli bir durumda nasıl en iyi şekilde hareket edileceği konusunda komut vermesini de tartışabiliriz. Ölüm korkusu en güçlü korkulardan biridir. Ve bazen bizi kaçmaya zorlar fakat başka zaman mücadele etmemiz için bizi motive eder," dedi Henrik.

Genç kız kendini hâlâ yorgun hissediyordu ve başını sıraya koyup uyumak, uyumak ve uyumak istiyordu. Yanında oturan Sampsa, Lumikki'nin kolunu sıvazladı.

"Dersten sonra eve gidip biraz uyu. Zombi gibisin," diye fısıldadı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Lumikki.

Sampsa ne kadar bitkin görüldüğü hakkında yorum yaptığında Lumikki pek iyi uyuyamadığını söylemişti. Başka ne diyebilirdi ki? Takipçisi onunla ve mesajlarıyla ilgili kimseye tek kelime etmemesi konusunda uyarmıştı. Sampsa okuldan sonra eve gitmesi gerektiğini düşünüyordu, ama Lumikki bugün tek başına kalmaya dayanamayacağını hissediyordu. Dinlenmek kulağa hoş geliyordu. Hatta kaçınılmaz gibi görünüyordu.

Dersten sonra Henrik, Lumikki'den birkaç dakika kalmasını istedi. Sampsa'nın bir sonraki derse yetişmesi için acele etmesi gerekiyordu, o nedenle elini kulağına götürüp onu daha sonra arayacağını ima eden bir hareket yaptı. Lumikki cevaben başıyla onayladı.

"Bahardaki psikoloji sınavına girmeyi planlayıp planlamadığını sormak istedim," dedi Henrik.

"Sanırım, gireceğim," diye cevap verdi Lumikki.

"Bunu soruyorum, çünkü sen kesinlikle yıllardır sahip olduğum en yetenekli öğrencisin. Bu çeşit şeyler söylemememiz gerekiyor, ama yine de bunu bilmeni istedim."

Henrik hafifçe Lumikki'nin omzuna vurdu.

"Peki. Teşekkürler," dedi Lumikki olduğu yerde sallanarak.

Henrik konuşmalarının bittiğini ima ederek kâğıtlarına geri döndüğünde Lumikki rahatladı. Uykuya o kadar fazla ihtiyacı vardı ki canı acıyordu.

Tam Lumikki rüyasında Blaze'i öptüğünü gördüğü sırada kapı zili çaldı. Rüyasında metal anahtar onun ağzından Blaze'inkine kayıyordu.

Lumikki hâlâ rüyanın etkisinde olduğu halde yataktan kalkıp kapıya gitti ve gözetleme deliğinden baktı. Gelen Blaze'di. Elbette ya. Buna fazla şaşırmamıştı.

Kendisine bir daha Blaze'i eve almayacağına dair söz vermiş olsa da kapıyı açtı. Fakat rüyadaki öpücük hâlâ dudaklarını sızlatıyordu. Blaze önce bir şey söylemedi. Turuncu eldivenlerini çıkarıp soğuk parmaklarıyla Lumikki'nin yanaklarını okşadı.

"Gelmek zorundaydım," dedi sonra. "Son görüşmemizden beri korktuğun bir şeyler olduğuyla ilgili bir his var içimde. Gelip iyi olduğuna bakmamalıydım. Biliyorsun, seni dünyadaki bütün kötülüklerden korurum."

Bu sözler Lumikki'ye yanan oklar gibi saplandı. İçinde bir şeyler kırılıp paramparça oldu.

Çünkü onu konuşmalarına bile gerek kalmadan böyle iyi anlayabilen birisi vardı. Saklamak için uğraştığı duyguları hissedebilen biri.

Lumikki, Blaze'i boynundan tutup kendisine doğru çekti. Uzun süre onun gözlerinin içine baktı. Soğuk sulara dalmak, gökyüzünün maviliğine kendini bırakmak, ateşin en sıcak yeri olan mavi-beyaz alevlerin içine girmek gibiydi. Sonra Blaze'i öpüp ayrıldıklarından bu yana hissettiği bütün özlemini, ıstırabını, arzu ve tutkularını dudaklarının ve dilinin anlatmasına izin verdi.

Lumikki öpüşmeye başladıkları andan itibaren anlamıştı. Bu onların ormanıydı. Onların gölü buydu. Bu, onların parıltılarıyla dolu, bulutsuz ve kapkara gökyüzüydü.

Tüm bunlar bir olup onları sarmaladı. Hiçbiri yok olmadı. Ağaçların arasından kendine küçük yollar bulan ışık, sakinleştirici karanlık, fısıltılar, cıvıltılar, rüzgârın uğultusu, kıyıyı yalayan suyun sesi, hafifçe vuran dalgalar, serin akıntı ve ılık

esinti, hafiflik, sersemlik, sınırsızlık, zaman ve sonsuzluk hisleri, özgürce ciğerlerine dolan hava, yeryüzünün nabızı, birlikte çarpan kalpleri... hepsi.

Lumikki o öpücükten uzaklaşmak kadar zor ve nahoş başka bir duyguyu en son ne zaman hissettiğini anımsayamıyordu. Ama bunu yapmak zorundaydı.

Bu kadar doğru gelen bir şey nasıl yanlış olabilirdi?

"Biz... görüşemeyiz. En azından bir süre. Ben Sampsa'yla birlikteyim," diyebildi Lumikki sadece.

Bir adım gerilemek için kendini zorladı. Blaze'le arasındaki mesafe gözüne acı verici derecede uzak görünüyordu. Onların birbirlerine yapışacak kadar yakın olmaları gerekirdi. Ama bu mümkün değildi.

"Ona âşık mısın?" diye sordu Blaze.

Bunu öyle ciddi bir tavırla sormuştu ki dürüst bir cevabı hak ediyordu.

"Aşkın ne olduğunu bildiğimden emin değilim," dedi.

"O halde neden onunla birliktesin? Beni neden uzaklaştırıyorsun? O, gerçek bir erkek diye mi?"

Bitkinlik hissi Lumikki'nin üzerine çullanıverdi.

"Elbette, sebebi bu değil. Bunun şakasını bile yapma."

"Senin için yeterince iyi değilsem, bunu söyle. Eğer beni yetersiz ve kusurlu buluyorsan..." Lumikki, Blaze'in sesindeki acıyı ve üzüntüyü adeta duyabiliyordu, ama onu teselli edemezdi. Şu anda olmazdı.

"Bu böyle devam edemez," demekle yetindi sadece.

Blaze'e onunlayken her şeyin kusursuz olduğunu nasıl açıklayabilirdi ki? Onunlayken hiçbir şeyin "yetersiz" olamayacağını. Ama şimdi Sampsa'yla birlikteydi, Sampsa iyi, tatlı ve güvenilir bir insandı. Üstelik onun kalbini hiç kırmanmıştı.

Lumikki ormana doğru bir adım daha yaklaşırsa, gölün içinde iki kulaç daha atacak olursa, yıldızlı gökyüzünün üzerine üşüşüp içine dolmasına izin verirse, bir daha asla çıkamayacağını biliyordu. Bir daha hiç çıkmak istemeyecekti. Ayrıca bütün bunların bir kez daha elinden alınmasına dayanabileceğini sanmıyordu. Blaze bunu bir kez yapmıştı. Çekip gitmiş, ormanı, gölü ve yıldızları da alıp götürmüştü. Lumikki, Blaze'in bunu tekrar yapıp yapmayacağını bilemezdi. Canının bir kez daha yanmasına izin verecek cesareti yoktu.

"Bunu bana yapamazsın," dedi Blaze. "Tüm bunları seni düşünerek aşabildim. Tekrar beraber olacağımızı düşünerek. Ve sen şimdi bana sırtını dönüyorsun."

Asıl sen bana sırtını döndün, diye düşündü Lumikki içinden. Ama bu bir intikam değil. Bunu sana ben yapmıyorum. Bunu kendine yapan sensin. Ben kendimi senden daha fazla zorluyorum, çok korktuğum için kendimi mutluluktan mahrum ediyorum. Tekrar karanlığa adım atıp düşmem. O zaman ölürüm. Deliririm.

Fakat sadece, "Sen bütün bunları kendin için yaşadın. Olması gerektiği gibi. Seni kendinden başka kimse mutlu edemez ve bir bütün yapamaz." diyebilirdi.

Lumikki, Blaze'in gözlerinin yaşadığını gördü. Göz pınarlarındaki yaşlar titriyordu, ama Blaze yaşların yanaklarından süzülmesine izin vermedi. Bu bastırılmış acı, Lumikki'yi Blaze'in ağlamasından daha da çok üzmüştü. Kollarını Blaze'in boynuna dolayıp ona sıkı sıkı ve uzun uzun sarılmak için kendini zor tuttu.

"Sen tam bir soğuk nevalesin Lumikki. Seni tanıdığımı sanıyordum."

Lumikki cevap vermedi. Söyleyecek kelime bulamıyordu. Eğer kırıncı olmayı ve ondan nefret etmeyi seçiyorsa bu, işleri

Blaze için daha kolaylaştırabilirdi. Onu unutmasını kolaylaştırabilirdi.

Blaze kapıyı çarparak çıkıp gittiğinde Lumikki'nin dizlerinin bağı çözüldü. Koridorda yere çöktü, köşelere saklanmış gölgelerin üzerine çullandığını hissetti. Kulaklarından, burun deliklerinden içine akıyor, kıvrılarak boğazından geçiyor, ciğerlerine ve midesine doluyorlardı sanki. Soluk almakta güçlük çekiyordu. Oksijeni tükeniyordu.

Lumikki nihayet ayağa kalkıp mutfağa yürüdü. Sert bir kahveye ihtiyacı vardı. İçinde yuva yapmış karanlıktan da daha koyu bir kahveye. Lumikki tam kahveyi ölçmüş, demliğe koyacakken posta kutusunun kapağının kapandığını işitti. Tanıdık bir korku, tüylerinin diken diken olmasına neden oldu.

Belki de sadece reklam broşürüdür, diye düşündü Lumikki.

Fakat kapıyı açıp baktığında ikiye katlanmış beyaz bir kâğıdın yerde durduğunu gördü. Hemen merdivenlere doğru koştu. Kimsecikler yoktu. Merdivenden inip çıkan kimse de görünmüyordu. Asansör de çalışmıyor, olduğu yerde duruyordu. Bir an duraksadıktan sonra içeriye girmeye karar verdi. Bir gölgenin peşinden koşacak hali yoktu. Zaten olabilecek en kötü şey onu yakalamak olurdu.

Lumikki mektubu açmak istemiyordu, ama onu okumamazlık da edemedi. Notta sadece şunlar yazıyordu:

Seni herkesten çok seviyorum. Sonsuza kadar.

Dokunuşların bana yaşadığımı hissettiriyor. O zaman hayat yaşamaya değer oluyor.

Seni o kadar çok hayalimde canlandırdım ki. Hakkında çıkan bütün haberleri okudum. Geçen sene, yanan binadaki insanları kurtardığınla ilgili haberleri. O yazıları okurken senin bir kahraman

olduğunu ama gazetelerin seni tanımadıklarını düşündüm. Sadece akıllı ve ya cesur bir kız olduğunu sanıyorlardı. Onlar gözlerindeki hiddeti görmüyorlardı.

Benim gibisin, biliyorum. Bir yanın o yangının binayı ve içindekileri yakıp kül edişini izlemek isterdi. Senin içinde de yok etme duygusu var. Toplumumuz bunu onaylamadığı için o duyguyu saklıyorsun, ama bizim gibiler kendi türümüzden olanları tanırız.

Kendini tamamen bana bıraksan sana neler yapardım, aklına bile gelmeyecek şekillerde sana nasıl dokunurdum diye hayaller kurdum. Sana kontrolünü tamamen kaybettirebileceğimi biliyorum. Bana durmam için yalvarırdım. Devam etmem için yalvarırdın.

Sana dokunmak, eminim, içimdeki canavarı uyandırırdı.

Ama biz ikimiz de yırtıcı hayvanlarız Lumikki'm. Masallarda daima öldürmeye çalıştıkları bizleriz ama biz ölmeyiz. Biz daima karanlık köşelerde, ağaçların ardında, yeraltında, derin sularda varlığımızı sürdüreceğiz.

Bir gün gelecek tamamen benim olacaksın. O gün tahmin ettiğinden de çabuk gelecek.

13 ARALIK ÇARŞAMBA

12

Lumikki yorganının altına iyice büzüldü. Dünyanın kötülüklerinden kısa bir süre için de olsa uzak kalabileceği bu sıcak yuvadan çıkmak istemiyordu.

Karla karışık yağmur, pencereleri dilediğince kamçılatabilirdi. Soğuk hava pencere pervazlarından içeri hücum edebilirdi. Fakat o, bu yorganın altında sahte de olsa güvendeydi.

Ölü gibi yapıyorum.

Acımı dindiriyor.

Ölü gibi yapıyorum.

Acı dinmiyor.

Ev sessiz olmasına rağmen Lumikki'nin kafasının içinde Björk çalıyordu. Boynunun altında sıcak bir kol, sırtına yapışmış bir başka beden olduğunu hayal etti. Omzunu okşayan eli, tenine değen teni, dudaklarına değen dudakları hissedebiliyordu. Dudaklarını araladı.

*Bazen uyumak gibi oluyor.
Zulümle kaplanmak.
İstiraplara gömülmek.
Dertlere sarılmak.
Acıları okşamak gibi oluyor.*

Lumikki, Blaze'in varlığını hissediyordu. Yanında olsa onu ancak bu kadar güçlü hissedebilirdi. Lumikki böyle olması gerektiğini nihayet anlamıştı. Ayrı olsalar da Blaze, onun içinde yaşıyordu. Birbirlerini bir daha asla göremeyecek olsalar bile... Gecenin karanlığında korkup ortalarda dolandığında elini tutan Blaze'in eliydi. Koltukta oturmuş kitap okurken üzerine yayılan Blaze'in sıcaklığıydı. Tek başına yataktayken saçını okşayarak onu uyutan Blaze'in dokunuşlarıydı. Bunları yapan Sampsa değildi.

Lumikki, Sampsa'yı ancak orada, yanında olduğunda hissediyordu. Eli belinde olduğunda, dudakları boynuna değdiğinde hissedebiliyordu. O zamanlar başka bir şey hissetmiyor, başkasını düşünmüyordu. O anda baş başa oluyorlardı. Ya da en azından kendisine söylediği buydu. Ama Sampsa gittiğinde fiziksel ve manevi olarak gidiyordu. Lumikki, onu Blaze'i hissettiği gibi yanında hissetmiyordu.

Bu yanlış bir şey miydi?

Bu şekilde yaşanabilir miydi?

Lumikki duygularına söz geçiremezdi. Onları inkâr edemezdi. Bir yıllık bir ayrılık bunu yapamadıysa Blaze'in onun için böylesine özel olduğu gerçeğini sırf irade gücüyle silip atamazdı. Hissettiklerinde yanlış bir şey yoktu.

Fakat nasıl hareket edeceğine karar verebilirdi. Alacağı kararları kendisi seçebilirdi. O, Sampsa'yı seçmişti. Sampsa,

güven duymayı; Blaze ise üzüntüyü ifade ediyordu. Buna şüphe yoktu.

Genç kız, yorganı üzerinden atar atmaz soğuğun içine işlediğini hissetti. Bastığı sert ve soğuk zemin yavaş yavaş onu gerçeklere geri döndürdü. Kâbuslarından uzaklaştırıp tenini Blaze'in dokunuşlarından arındıracak olan dış dünyaya, okula ve sert, delici ışıklara geri dönmeliydi.

*Gökteki parlaklık ve zafer alayı,
Noel'in gelişini müjdeliyor bak.
Yıldızlı gökyüzü parlak ve berrak,
Mumları yak, mumları yak.*

Okulun merdivenleri mumlarla aydınlatılmış, diğer bütün ışıklar kapatılmıştı. Mum alevlerinin yanıp sönen ışıklarında okul, masallardaki bir şatoyu ya da on dokuzuncu yüzyıldan kalma bir köşkü andırıyordu. Lumikki bu sabah Santa Lucia Günü kutlamaları olacağını unutmuştu. Bu gelenek, son zamanlarda İsveççe konuşan çevrelerden Fince konuşan çevrelere de sıçramıştı.

Santa Lucia Günü geldiğinde Lumikki daima ikilem içinde kalıyordu. Bugün de ona kendisini iyi hissettiren, sıcacık bir şey vardı fakat pek de hoş olmayan bazı anıları da çağırıştırıyordu. Okula başlamadan önce Riihimäki'de gittiği yuva, Santa Lucia Günü'nü kutlamaya henüz başlamamıştı. Lumikki de Santa Lucia Günü'nü evde kutlamak istemişti. Bu fikir annesinin hoşuna gitmiş ve Sante Lucia çöreği pişirip ona beyaz bir elbiseyle ve mumlardan bir taç hazırlayacağına söz vermişti. Ne var ki babası bunu duyduğunda yüzü gölgelenmiş, tebessümünü yok olmuştu.

"Bu aile, güzelliği yüzünden kendisini taciz eden bir adamı durdurmak için, kendi gözlerini oyan, yakıldığında ölmediği için boğazına hançer saplanan bir kadınla ilgili günü kutlamayacak."

Lumikki, babasının bu sözlerini hâlâ anımsıyordu. Heyecanının nasıl da yok olup gittiğini, sanki koca bir buz parçasını bir bütün halinde yutmak zorunda kalmış gibi hissedişini hiç unutmamıştı. Annesi bir çocuğa böylesine tüyler ürpertici şeyler söylediği için babasına çok kızmıştı. Ama Lumikki'nin canını acıtan babasının sözleri değildi. En kötüsü, babasının onu ve neşesini böylesine görmezden geliyordu.

Bir daha Santa Lucia Günü'nü kutlamayı teklif dahi etmemişti.

Şimdi uzun, beyaz elbiseler giymiş, başlarına yeşil kâğıttan taçlar takıp ellerine küçük mumlar almış liseli kızların merdivenlerden inişlerini seyrediyordu. Tinka geçit alayının önünden yürüyordu. Uzun kızıl saçları meleklerinkini andıran lüleler halinde omuzlarına dökülüyordu. Lumikki'nin yanından geçerken gözlerini hafifçe kısıp tatlı tatlı gülümsedi.

Geçit alayı aynalı girişe doğru ilerlerken Lumikki şarkının sözlerine İsveççe olarak içinden eşlik ettiğini fark etti.

*Stjärnor som leda oss, vägen att finna,
Bli dina klara bloss, fagra prästinna.
Drömmar med vingesus, under oss sia,
Tänd dina vita ljus, Sankta Lucia.*

Fince, Lumikki'nin asıl lisanıydı. İsveçcesini sadece babası ve akrabalarıyla olmak üzere çok daha az kullanıyordu. Yine de İsveççe, onun için şiirin diliydi, içindeki adını koyamadığı bazı duyguların tonlarıyla çalınan şarkıların diliydi.

Drömmar med vingesus.

Vingesus. Nasıl oluyordu da tek bir kelime, bunca güzel anlamı içinde bir arada barındırabiliyordu? Kanatlar. Kanatların fısıltısı. Ya da rüzgârın uğultusu. Irmağın gürüldemesi ya da ateşin hiddetlenmesi. Bu kelime, Lumikki'nin kulağına bir çocuğun yumuşacık sesiyle melodik tonlarda mırıldandığı bir şarkı gibi geliyordu. Ses tanıdıktı, ama kendisine ait değildi.

Aniden zihninde "Santa Lucia"yı İsveççe söyleyerek tahta basamaklarda inip çıkan küçük bir kızın görüntüsü belirdi. Rosa. Bu, kız kardeşi Rosa olmalıydı. Rosa'nın kendisine ilahi bir güzellikte görüldüğünü, gelecek yıllarda şarkıyı Rosa'yla birlikte söylemek istediğini hatırladı. Fakat o gelecek yılları neden hatırlamıyordu?

Rosa'nın yalnızca bir ablanın kız kardeşine gülümseyebileceği şekilde şefkatle kendisine gülümsediğini hatırladı.

Prens, Lumikki'nin korsesini daha da sıkıttı.

Biraz daha sıkıttığımda, bana itaat eden bir eş olacaksın.

Korseyi biraz daha sıkacağım ve sen daha faziletli davranmayı, kendine hâkim olmayı öğreneceksin. Artık ormanda yaşamıyorsun. Sen artık bir kraliçesin. Yavaş ve zerafet içinde hareket etmelisin. Ben konuşurken çeneni tutmayı öğrenmelisin. Bağıramaz ya da gülemezsin bu uygun bir davranış olmaz. Güzel elbiselerin, değerli mücevherlerin ve altın kaplamalı odaların var. Neden mutsuz olduğunı anlamıyorum. Neden bunlarla memnun olamıyorsun ki?

Prince'in şarkısının sözleri Lumikki'nin kulaklarında yankılandı. Nefes almakta güçlük çekiyordu. Korse ciğerlerini sıkıştırıyordu. Etrafındaki görüntüler titreşip kararmaya başlamıştı.

“Biraz daha sıkarsam, belki ebedi uykuna tekrar dalarsın; o zaman seni cam tabutuna geri koyabilirim. Orada daha güzeldin. Daha iyi ve daha kolaydın. Ben o cam tabuttaki kıza âşık oldum, fazla normal ve gerçek olan bu hırçın, küstah ve edepsiz insana değil,” diye fısıldadı prens, Lumikki’nin kulağına.

Lumikki nefes alamıyordu.

Oksijeni tükeniyordu.

Nefes almaya çabalıyor ama işe yaramıyordu. Suda boğuluyormuş gibi hissediyor, bayılacak gibi oluyordu. Karanlık gözlerinin önünde kanatlarını açıyordu.

Lumikki olduğu yere yığıldı ve başı zemine çarptı. Gözleriyle sahnenin zeminini hızla taradığı sırada, anahtarın uyduğu sandığı nerede gördüğünü hatırladı. Onu anne ve babasının yatak odasında, yatağın altında, bir örtüye sarılmış olarak görmüştü. O sandığı, yıllar evvel, yere düşüp yatağın altına yuvarlanan dereceyi almaya çalıştığı sırada fark etmişti. Kalm örtüye sarılı bu şeyin ne olduğunu merak etmişti. Örtüyü kaldırıp baktığında da ahşap sandığı bulmuştu.

Bir an için hazinelerle ilgili çocukluğundan kalma bir şeyler hatırladığını sanmıştı, ama sonra anne ve babası eve geldiklerinde sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi odadan dışarı sıvışmıştı. Onlara sandıkla ilgili hiçbir şey sormamıştı. Bu gizli kutunun onu ilgilendirmediğini düşünmüştü.

Ama şimdi ilgilendiriyordu. Çünkü anahtarı ondaydı.

Lumikki’nin bilincini kaybetmeden hemen önce düşündüğü son şey bu oldu.

Yüzüne çarpan su damlaları... Yaz yağmuru gibi. Lumikki gözlerini açtığı anda Sampsa'nın endişeli bakışlarıyla karşılaştı.

"Ben iyiyim," diyebilirdi Lumikki sadece.

Bu, bir yalandı fakat Sampsa'nın anlayabileceği anlamda bir yalan değildi. Lumikki yumuşak bir yerde, muhtemelen bir battaniyenin üzerinde yatıyordu; ayakları yukarı kaldırılmıştı. Korsesi çıkarılmıştı. Yanında, Sampsa'nın dışında, Aleksi ve elinde bir su şişesiyle Tinka da vardı. Lumikki'nin yüzüne su serpen o olmalıydı.

"Korseye dikkat etmen gerektiğini söylemiştim," diye çıkıştı Tinka, Aleksi'ye.

"Neredeyse hiç sıkmadım ama," dedi Aleksi savunmaya geçerek.

"O yüzden olmadı," dedi Lumikki doğrulmaya çalışırken. Kendini tekrar bayılacakmış gibi hissetti, ama bu kez sersemlik hissinin onu ele geçirmesine izin vermedi. Etrafındakileri iyi olduğuna dair ikna etmesi gerekiyordu, çünkü aksi takdirde onun gitmesine izin vermeyeceklerdi.

"Bugün fazla bir şey yemedim. Ve dün gece de az uyudum."

Sampsa ve Tinka bakıştılar. Aleksi rahatlamış görünüyordu. Tinka kaşlarını çatıp Lumikki'ye daha dikkatli bir şekilde bakmaya başladı.

"Peki. Bazen bu tür şeyler olur. Ayrıca şu an daha iyi görünüyorsun," dedi nihayet.

Gen kız, bacaklarının titrediğini kimsenin fark etmemesini umdu. Sampsa teskin edici bir şekilde onun sırtını sıvazlıyordu. İçinden ona yaslanıp kendisine destek olmasına izin vermek geliyordu ama şimdi bunun yeri ve zamanı değildi.

“Bugünlük burada bitirelim,” dedi Tinka.

“Bu iyi bir fikir olabilir,” dedi Lumikki. “Sahnenin benim korsenin bağcıklarını çözerek ormana doğru koşmamla bitmesi gerektiği düşünülürse, senaryonun biraz dışına çıktığımız söylenebilir.”

Diğerlerini güldürmeyi başarmıştı. Bu iyiye işaretti.

“O halde iki gün sonra kostümlü prova yapıyoruz. Bir de, arkadaşlar, bence bu oyun muhteşem olacak! Sıkı çalışmanız için teşekkür ederim.”

Tinka’nın enerjisi herkesi heyecanlandırmaya yetmişti. Salonu gevezelik eden insan sesleri doldurdu. Aleksi hafifçe Lumikki’nin omzuna dokundu.

“Kusura bakma,” diye fısıldadı.

“Dert etme,” diye cevap verdi Lumikki.

“Şimdi seni eve götürüp şımartacağım,” diye fısıldadı Sampsa, Lumikki’nin kulağına.

Lumikki yavaşça Sampsa’nın kollarından kurtuldu. “Kulağa muhteşem geliyor ama bu gece annemle ve babamla birlikte olmam gerekiyor.”

Lumikki zorlanmasına rağmen Sampsa’nın gözlerinin içine bakmaya çalışıyordu.

“Bu gece mi gitmen gerekiyor?” diye sordu Sampsa.

“Eh evet, ailecek Santa Lucia Günü’nü kutlamak gibi bir geleneğimiz var.” İki numaralı yalanı da söylemişti işte. Ya da bir bakıma bu, bir yalan da sayılmazdı.

Babası bu günü kutlamayacaklarını söylemiş olsa da, Turku’daki kuzenlerinden biri son birkaç yıldır Santa Lucia Günü için parti veriyordu. Lumikki, anne ve babasının orada olacaklarını, ertesi sabahtan evvel eve dönmeyeceklerini biliyor-

du. Böylelikle sandığın içindekileri kurcalamak için bol bol vakti olacaktı.

Sampsa hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Onun bu kırılganlığını ve endişeli bakışlarını görmek, Lumikki'yi üzüyordu. Fakat başka seçeneği yoktu. Bu gece bazı cevapları bulması gerekiyordu, aksi takdirde çıldıracaktı.

Dudakları birleştğinde, bunun ihanet dolu bir öpücük olduğunu düşünmemeye çalıştı.

13

Anne ve babasının haberi olmadan eve girmek, Lumikki'ye yanlış geliyordu. Ayak sesleri evde tuhaf bir şekilde yankılanıyordu.

Bu çok yanlış, diye fısıldıyordu yankılar. Bu evde böyle gizlice ve bir hayalet gibi dolaşmamalısın.

Elbette Lumikki izin istemiş olsa anne ve babası, onların yokluğunda eve girmesine bir şey demezlerdi fakat Lumikki onların bunu bilmelerini istemiyordu. Daha fazla yalan söylemesine neden olacak sorularla karşı karşıya kalmak istemiyordu. Lumikki sevdiklerine yalan söyleyen türden biri değildi. Ne yazık ki, takipçisinin tehditleri nedeniyle buna mecbur kalıyordu.

Lumikki nihayet sırrı açıklığa kavuşturduğunda "Gölge"nin onu rahat bırakacağını umuyordu. Belki de takipçisi, yalnızca Lumikki'nin bilmediği bir şeyi bilmek konusunda saplantılıydı ve onun için en önemli şey gerçeğin ortaya çıkmasıydı.

Genç kız, bu türden bir deliliğin böyle basit bir şekilde sona ermesinin kolay olmayacağını fısıldayan iç sesini duymazlıktan gelmeye çalıştı.

Anne ve babasının yatak odası hâlâ hatırladığı gibi kokuyordu: lavanta, yeni yıkanmış nevresim, babasının tıraş losyonu, büyükannesinden kalma eski dantel perdeler ve saksılardan gelen hafif toprak kokusu... Lumikki yere kadar uzanan yatak örtüsünün bir köşesini kaldırıp yatağın altına baktı. Hatırladığı gibi, örtü orada duruyordu. Yatağın altına doğru süründü. Yatağın altı toz tutmuştu. Anlaşılan babası, Lumikki onlarla birlikte yaşarken yaptığı gibi her yeri çılgınca süpürmüyordu artık.

Örtüyü açtı. Kalbi aniden küt küt atmaya başlamıştı. Elleri tuhaf bir şekilde soğuk ve nemliydi. Fakat örtünün içinden süslü bir sandık yerine sıradan bir koli çıktı. Erotik dergilerle dolu kahverengi bir karton kolydi bu.

Koliyi yerine itip üzerini örttü. Evet, örtünün altı sırlarla doluydu ama onun aradığı türden sırlarla değil. Anne ve babasının cinsel hayatı onu kesinlikle ilgilendirmiyordu ve bu nispeten masum keşfi hiç yapmamış olmayı diledi.

Öksürerek yatağın altından çıkıp hayal kırıklığı içinde kot pantolonunun dizlerindeki tozu silkeledi. Yanlış hatırlıyor olabilir miydi? Sandığı tamamen hayalinde yaratmış olabilir miydi? Belki de anahtarın bir sandığın kilidine uyabileceği fikrine kendisini zorla inandırmıştı.

Hayır. Böyle olamazdı. Lumikki bunu kabullenmek istemiyordu.

Peki, anne ve babası bulunmasını istemeyecekleri bir sandıkları varsa bunu evlerinde nereye saklamış olabilirlerdi?

Lumikki dolapları kurcaladı, oturma odasına, koridora, mutfığa ve arka bahçedeki küçük kulübenin içine baktı. Sandık yoktu. Sandıktan hiçbir iz yoktu. Vakit neredeyse gece olmuş, umudu hüsrana dönüşmüştü.

Düşün, düşün, diye zorladı kendini oturma odasındaki kanepede otururken. Henüz başlamakta olan başağrısını uzaklaştırmak için şakaklarını hafifçe ovdu. Anahtarı cebinden çıkarıp avucunun içinde tuttu.

Elimdeki küçük anahtar, kilidinin nerede gizli olduğunu söyle bana. Beni aradığımı sandığa götür.

Anahtar elinin içinde duran hareketsiz bir ağırlıktan ibaretti. Verecek bir cevabı yoktu.

“Bazen aradığın şey düşündüğünden de yakınlarda olabilir.” Lumikki bu tür “derin” anlamları olan düşüncelerden daima nefret ederdi. Ama bu sözler şimdi kafasının içinde monoton bir şekilde tekrarlanıp duruyordu. Yakınlarda olabilir ama nerede? Mesela kışının altında. Tabii tabii.

Lumikki böyle alaycı bir şekilde düşünürken aniden kanepenin yastıklarını yırtarcasına kaldırıp kanapeyi açmaya başladı.

Ve işte sandık karşısında duruyordu.

Kanepenin yatak kısmı, yastıkların altında, çekilip açılması gereken bir yerdeydi. İç kısmında, yatağın iskeletiyle zemin arasında, nevresim ve yorganları muhafaza etmek için yassı bir kasanın sığacağı büyüklükte bir alan vardı. Fakat orada bu kasa yerine aradığı sandık duruyordu. Lumikki terli elleriyle sandığı kaldırıp aldı. Üzerindeki bezemeleri incelemekle vakit kaybetmedi. Şu anda önemli olan içindekilerdi. Anahtarı bile güçlükle tutuyordu. Anahtarı sandığın deliğinde zar zor çevirdi. Biraz zorlandı ama sonunda sandığı açmayı başardı.

Ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Sandıkta ne bulacağını ya da ne bulmayı umması gerektiğiyle ilgili bir fikri yoktu. Aniden karşısında hiç hatırlamadığı çocukluğunu buluvermişti.

Biraz kendisine, biraz da anne ve babasına benzeyen sarışın, mavi gözlü bir kızın fotoğraflarını gördü. Rosa Rosa Rosa Rosa. Kız kardeşi Rosa. Lumikki fotoğrafları gördüğünde aniden kardeşinin kokusunu, uykusunda nefes alışını ve kollarını Lumikki'ye dolayışını, hatta bazen onu hafifçe çimdikleyişini hatırladı. Rosa'nın kıkırdayan gülüşünü, öfkeli hallerini anımsadı. Şarkı söyleyip ıslık çalışını ve sesinin bülbül gibi olduğunu hatırlamakta gecikmedi.

Şimdi elinde iki kızın birlikte olduğu fotoğrafları tutuyordu. Bunlardan biri kahverengi saçlı ve daha kısa boylu olan Lumikki'ydi. Yan yana oturuyorlardı. Göl kıyısında yürüyorlardı. Koşuyorlardı. Bir fiskiye'nin altında dans ediyorlardı.

Lumikki fotoğraflara bakmayı bıraktı.

Hatıraların istilasına uğramıştı.

Yaz çilekleri. Rosa en büyük, en kırmızı olanları onun için ayırıyordu. Büyükannenin yazın bile sonbahaar gibi kokan tavan arasındaydılar. Büyükannenlerin onlara büyük gelen ayakkabılarını giiyorlardı. Her ikisi de iki ayaklarını birden tek bir ayakkabıya sığdırmışlardı. Düşmeden yürümeleri neredeyse imkânsızdı. Rosa'nın saçları hemen karmakarışık oluveriyordu. Lumikki'nin olmuyordu. Rosa saçlarını yüze kadar sayarak tarıyor ve sonra bunu tekrarlıyordu. Yağmur pencereye vuruyordu, iki kız turuncu mu turuncu battaniyenin altında kendilerine bir kale kurmuşlardı. En sevdikleri televizyon dizilerini izlerken korkulu bir sahne geldiğinde, Rosa elleriyle

Lumikki'nin gözlerini kapıyor ve bunun sadece bir hikâyeden ibaret olduğunu söylüyordu. Gül çalılarının kokusu başlarını döndürüyor, dikenleri sürekli ellerine batıyordu. Yetişkinler en iyi oyunlardan hiç anlamıyorlardı. Mesela oyun için bazen odanın yerlerini tamamen ıslatmak gerekiyordu. Çünkü oyunda orası okyanus olmalıydı. Şimdi Rosa'nın yanakları tuzluydu, çünkü ağlamıştı. Lumikki tuzu yalayarak temizlemeye çalışıyordu. O şimdi, bir kedi rolündeydi. El ele tutuşuyor, birbirlerine asla ayrılmayacaklarını söylüyorlardı. Aynı eve taşınacak hep aynı odada uyuyacaklardı. Onlar Pamuk Prenses ve Yaban Gülü olacaklardı. Ve bir rüya görececek olurlarsa aynı yatakta yatacaklardı. Yan yana ve sıcacık. Birlikte ahenkle nefes alıp vereceklerdi. Yan yana uyurlarsa kâbuslar asla yanlarına yaklaşılamazdı.

Lumikki aradan ne kadar zaman geçtiğini bilemeden, on sekiz yaşındaki haline geri dönerek etrafı fotoğraflarla çevrelenmiş halde anne ve babasının oturma odasında olduğunu fark etti. Onlarca fotoğraf etrafa yayılmıştı. Fotoğraflar, yere yağın renkli ve dikdörtgen kar taneleri gibi her yeri kaplamıştı. Lumikki artık orada değil ve kardeşi Rosa'nın elini tutmuyordu.

Lumikki tavanı, yerleri ve duvarları yalayıp geçen bir gelgit dalgasıyla yıkanmış gibi hissediyordu. Taşan su onu karanlık bir boşluğa sürüklemişti. Güvenli hiçbir yer, sağlam olan hiçbir zemin yoktu. İnandığı her şey bir yalandı, zifiri karanlıktı. Tüm hayatını şu ana kadar ailenin tek çocuğu olduğuna inanarak yaşamıştı.

Bir insanın kardeşi nasıl elinden alınabilirdi? Rosa'nın var olduğunu ondan nasıl saklayabilmişlerdi? Ve neden? Peki, Rosa'nın başına ne gelmişti?

Lumikki ayağa kalktı. Düşmemek için kanepenin kenarına tutunmak zorunda kaldı. Kendini bayılacakmış gibi hissediyordu. Kusacak gibi oluyordu. Ağlamak istiyordu. Bacakları vücudunun ağırlığını taşımıyordu. Oturma odasında etrafa bakınıp telefonunu aradı. Hemen anne ve babasını araması gerekiyordu. Saatin kaç olduğu umrunda değildi. Uyuyor olabileceklerinin bile bir önemi yoktu. *Yalancılar, hilekârlar*, diye düşündü. İnsan sevdiği birine bunu nasıl yapardı? Yapar mıydı? Bu kadar büyük bir şeyi bütün hayatı boyunca ondan nasıl gizleyebilmişlerdi?

Lumikki bu soruları anne ve babasına sormak zorundaydı. Hemen, şu anda.

Rosa'ya neler olduğunu öğrenmek zorundaydı. Tam o sırada birbiri ardına birkaç telefon mesajı geldi. Lumikki daha mesajları okumaya gerek duymadan kimden geldiklerini tahmin etti.

Seni görüyorum. Elinde telefon, ayakta duruyorsun. Ama düşündüğün o aramayı yapma.

Başrolünü oynadığın oyunun açılış gecesini, duvarlara sıçrayacak, sahneden taşıp akacak, oturma yerlerini dolduracak kadar kana bulamak istemezsin. Tatlı ama ahmak erkek arkadaşının tam sözlerini söylerken boş bakışlarla yere düşüp ölmesini istemezsin.

Ayrıca gösteriyi iptal etmenin de bir faydası olmayacağını biliyorsun. Yine de hepinizi bulur, senaryomu tek tek uygularım. Şu anda çok güzelsin. Gerçeği gören insan daima güzeldir.

Lumikki bir işe yaramayacağını bile bile koşup oturma odasının ışıklarını kapadı.

Sonra karanlık odada hiç kıpırdamadan öylece durup bir şeyler görme umuduyla bahçeye baktı. Dışarıda sadece karanlık vardı.

Telefonun olduğu eli, gevşekçe yana düştü. Lumikki o aramayı yapamayacağını biliyordu.

Bilgi güzel ve zalimdir, sevgili Lumikki'm. Bilgiyle her şeyi yapabilirsin. Bilgi, seni harekete geçmeye, inanmaya ve güvenmeye götürür.

Doğru insanları tanıyorsan, daima daha fazla bilgi edinebilirsin ve tam olarak aradığın şeyi bulabilirsin. Senin hakkında bunca şey biliyorum, çünkü bunları öğrenmek istedim. Bilgiye olan açlığım, daha önce hiçbir şey yememiş birininki gibiydi. Doğru kişilere doğru soruları sormayı biliyorum. Herkesin saklamaya çalıştığı sırlara ulaşmanın bir yolunu daima buldum.

Benim kadar bilgiye aç olduğunda hiçbir şey sır olarak kalmaz.

İnsanlara paylaşımları için bir sebep verdiğinde bir istisna yapmaya daima hazırdırlar. Bu, bazen parayla bazen başka ödeme yollarıyla gerçekleşir. Gerçi para genellikle pek gerekli olmaz, çünkü insanlar, en değerli sırları da olsa bildiklerini söylemek isterler. Bu, insanların doğasında var.

Seninle ilgili bilgileri birer birer toplarken sabırlı davrandım. Acele etmedim. Zamanım olduğunu biliyordum ve doğru zaman geldiğinde sen de bulduklarımı kabullenmeye hazır olacaktın.

Bilgi güçtür.

Gerçek güzeldir.

Seni herkesten daha güçlü ve daha güzel yapacağım.

14 ARALIK PERŞEMBE

Daima ışıkla yr Lumikki.

Bunlar, Lumikki'nin büyükannesinin ona söylediği son sözlerdi. Pankreas kanseri, büyükannesini beş yıl önce almıştı. Lumikki, onu hastanede ziyaret ettiğinde büyükannesinin kuru ve buruşuk eliyle yanağını okşayabilmesi için yatağına eğildiğini hatırladı. Büyükannesi genç yaşta dul kalmıştı, dört çocuğunu tek başına büyütmüştü. Lumikki güçlü ama kırıl-gan bir kadın olan büyükannesini sorgusuz sualsiz çok sev-mişti. Büyükannesi de onu çok severdi. Lumikki bundan bir saniye bile şüphe duymamıştı. Babasının anne ve babası daha mesafeli insanlardı. Åland'da yaşıyorlardı ve onlarla daha az görüşüyordu.

Fakat büyükannesi bir kardeşi olduğunu Lumikki'den nasıl saklayabilmişti? Kendini, herkesin üzerinde fikir birliği ettiği tuhaf suni bir gerçekliğe itilmiş gibi hissediyordu. Daha önceden yazılmış olan senaryosunu sadece Lumikki'nin bil-mediği dev bir realite şovu gibi.

Daima ışıkla yr.

Okuldan eve dönüş yolunda, şehir merkezindeki ana meydana geçerken Lumikki'nin aklına, büyükannesinin sözleri geldi. Bütün cadde Noel ışıklarıyla sarı ve altın renklerde bir parlaklığa bürünmüştü. Çiçek ve kar tanesi şekilleri, ağaç gövdelerine ve dallarına sarılmış ışıklı ipler ve dükkânların vitrinlerindeki ışıklı tabelalar, şehir aniden elektriksiz kalsa insanların koyu bir karanlığa gömüleceğini unutturuyordu. Işık çok olduğunda insan karanlığı unutuyordu. Lumikki büyükannesinin de böyle düşünüp düşünmediğini merak etti. Lumikki'nin hayatı yeterince ışıkla ve neşeyle dolarsa geçmişin üzüntüsünü unutacağını mı düşünmüştü acaba?

Çünkü geçmişinde üzücü bir şeyler olmuş olmalıydı. Lumikki fotoğrafları gördükten sonra bunu anlamıştı. Kardeşinin varlığının ondan saklanmasıyla ilgili akıl almaz gerçeğe ancak büyük bir üzüntü belki bir açıklama getirebilirdi.

Bir gece önce bir saniye bile uyumamıştı. Takipçisinin telefon mesajlarından sonra, bütün ışıkları ve perdeleri kapamış, bulabildiği en keskin bıçağı eline alıp gözlerini karşıya dikerek kanepenin bir köşesine kıvrılıp oturmuştu. Etrafına büyük bir dikkatle kulak kabartmış, rüzgârın her bir uğultusunda, karla karışık yağmurun şırıltıları da dahil, evdeki her bir küçük gıcırtda olduğu yerden sıçrayıp durmuştu. O kadar çok korkmuştu ki, korkudan öleceğini sanmıştı. Blaze'i, Sampsa'yı, anne ve babasını veya polisi aramayı düşünmüş ama yapamamıştı.

Takipçisi elini kolunu bağlayıp onu resmen çaresiz bırakmıştı, hareket alanını elinden almıştı.

Gece çökmeye başladığında, takipçisinin kim olduğunu düşünmeye koyulmuştu fakat olası bir cevabın yanına bile yaklaşamamıştı. Manyığın teki olduğu kesindi. Ama onun hakkında bunca şeyi nasıl biliyor olabilirdi? Sandığı, fotoğ-

rafları ve anahtarı bilen bu kişi kim olabilirdi? Anahtarı kim eline geçirmiş olabilirdi? Anne ve babası olabilir miydi? Ne var ki ona olan sevgilerinden gün geçtikçe daha fazla şüphe ediyor olsa da, bu tip bir tacizin arkasındaki kişilerin onlar olabileceğine inanmak güçtü. Öz anne ve babası bütün bunları yapıyor olamazdı. Hayır, bu mümkün değildi.

Ne var ki Lumikki, Rosa'ya ne olduğu sorusuna öylesine saplanıp kalmıştı ki, takipçisinin kim olabileceği sorusuna yoğunlaşamıyordu. Rosa'ya neler olduğunun her şeyden çok daha önemli olduğunu düşünüyordu. Geri kalanları düşünmeye başlamadan evvel bunun cevabını bulmalıydı.

Takipçisi, ona anahtarı vermişti, ama daha büyük bir kilit di kapalı bırakmıştı. Takipçisinin onu avucunun içine aldığı nın farkındaydı. Onun cevabı bildiğinden emindi.

Nihayet sabah, aralık ayına özgü yorgun ve gri bakışlarını kuzey yarımküreye çevirdiğinde, Lumikki kolları ve bacakları uyuşmuş halde, bitkinlik içinde kanepeden kalktı. Bıçağı mutfığa geri koyarak eve geldiğine dair her türlü izi ortadan kaldırdı. Bazen bir şeye gücünüz olmadığında yapıldığı gibi bütün hareketleri mekanik bir şekilde yapmıştı.

Sadece yapman gerekeni yap. Diğer her şeyi kafandan at.

Böylece Lumikki sabah treniyle Tampere'ye dönerek üzerine değiştirmek ve hızlıca bir fincan kahve içmek için evine uğradı ve ardından da yürüyerek okula gitti. Sanki her şey normalmiş gibi sıradan olaylar ve sıradan hayat onu bekliyordu. Etrafındaki insanlar aceleyle okullarına ya da işlerine gidiyor, kendi hayatlarını yaşıyorlardı. Lumikki sanki onlara bir camın ardından, kendi cam tabutunun içinden bakıyormuş gibi hissetti. Oradaydı ama tam olarak değil.

Bir zamanlar aslında yaşamayan bir kız yaşarmış.

Tarihten silinip atılmış Rosa gibi. Yürüyüp nefes alan ve muhtemelen son derece normal görünen ama içinde tek hissettiği şey koyu karanlık olan Lumikki gibi. Sadece dış kabuğu olan bir insan gibi.

Lumikki'nin okulda karşılaştığı ilk kişi, ona endişeli gözlerle bakan psikoloji öğretmeni Henrik Virta oldu.

"Hasta falan mısın yoksa?" diye sordu Henrik.

"Hayır. Sadece kış depresyonu," diye cevap verdi Lumikki.

"Yılın bu döneminde yeterince uyumak ve yeterli ışığı almaya çalışmak gerek," diye karşılık verdi psikoloji öğretmeni, sıcak bir şekilde gülümseyerek.

Lumikki başını sallayarak onaylayacak enerjiyi ancak kendinde bulabildi. Arkasından Sampsa'yı gördü. Sampsa ise ne kadar yorgun görüldüğüyle ilgili daha da endişelenmiş gibiydi.

"Annem ve babamla geç saate kadar oturduk," diye yalan söyledi Lumikki. Bir yalan daha söylerse kusacağını hissediyordu.

"Sizi gidi çılgın Finli-İsveçli particiler sizi," diye karşılık verdi Sampsa da gülerek.

Ve bu sözler nasıl olduysa bir kavganın patlak vermesine yol açtı. Lumikki, Sampsa'nın söylediklerinden, ses tonundan ve diğer her şeyden rahatsız olmuştu. Sampsa'nın okuldan sonra onu kütüphanede bekleyip eve beraber yürümelerini teklif etmesi iyice çileden çıkarmıştı.

"O kadar yorgunum ki tek istediğim okuldan sonra çılgın Finli-İsveçli evime gidip yalnız başıma Finli-İsveçli bir uyku çekmek," dedi Lumikki.

"Sessiz olacağıma ve seni rahatsız etmeyeceğime söz versem," diye öneride bulundu Sampsa sakın bir şekilde.

"Hayır. Bu gece yalnız olmak istiyorum."

“Son zamanlarda hep yalnız olmak istiyorsun.”

“Ben böyleyim. Benimle çıkmaya başladığında bunu biliyordun.”

“Bazen senin hayatının oldukça önemsiz bir parçası olduğumu düşünüyorum.”

Lumikki, Sampsa’nın bakışlarındaki hüznü fark etmişti, başka şartlarda olsa bu, onu üzerdi. Ama bugün değil. O kadar yorgun ve endişeli, kendisini öylesine baskı altında hissediyordu ki Sampsa’nın üzüntüsü şu anda onun için suçlayıcı olmaktan öteye gitmiyordu.

Lumikki başka ne diyebilirdi ki?

Seni yanımda istemiyorum, çünkü söylediğim her kelime bir yalan mı diyecekti? Yoksa, seni korumak için sana yalan söylüyorum ama bugün bunu yapamayacağım mı demeliydi? Sen beni koruyamazsın. Kimse koruyamaz.

Okul gününü koyu siyah bir sis bulutunun içinde tamamlamıştı. Şimdi şehrin merkezindeki çağlayan nehrin üzerinde, ışıklardan yapılma atların bir merasim kıtası gibi dizildiği köprüden geçiyordu. Lumikki daima bunların şehirdeki en güzel Noel ışıkları olduğunu düşünürdü. Ön toynakları havayı eşeleyen, gurur dolu kışnelemeleri neredeyse duyulabilen, şaha kalkmış atlar.

Daima ışıkla yürü.

Oysa kendinden gizlenen sırrı öğrenene kadar karanlığın içinden asla çıkamayacaktı.

Lumikki takipçisiyle temasa geçme zamanının geldiğine karar verdi. Telefonunu cebinden çıkarıp takipçisine bir mesaj gönderdi.

Seninle buluşmak istiyorum.

Lumikki bunun gölgesi için yeterince güçlü bir davet olacağını umuyordu. Eğer bugüne kadar takipçisinin tarzıyla ilgili bir şey öğrendiyse o da böyle bir davete karşı koyamayacağıydı.

Tehlikeli bir oyun oynadığının farkındaydı fakat tüm bunların ardındaki kişinin kim olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Lumikki'yi evinin kapısında bir sürpriz bekliyordu. Sampsa elinde bir piknik sepeti merdivenlerde oturuyordu.

"İstersen giderim. Ama bir parça yemeğin ve bir masajın sana iyi geleceğini düşündüm."

Sampsa umut dolu bakışları ve açık yeşil renkteki kocaman beresiyle öyle tatlı ve zararsız görünüyordu ki Lumikki kalbinin sızladığını hissetti. Böyle cömert ve sağlam bir aşkı hak edecek ne yapmıştı?

"Aralık ayında beni pikniğe götürmeyi mi düşünüyordun gerçekten?" diye sordu Lumikki.

"Elbette. Battaniyem bile var. Senin evin küçük ama bir sürü boş yer var."

Sampsa sırtıttı. Lumikki, onu paltosunun yakasından yakalayıp uzun ve yumuşak bir şekilde öptü, çünkü Sampsa şu anda bunu dünyadaki herkesten daha çok hak ediyordu.

Eve girdiklerinde, gerçekten de battaniyeyi yere serip ardından da ekmeği, taze peynirleri, üzümleri ve çikolatalı kekleri battaniyenin üzerine yerleştirdi. Sanna Kurki-Suonio'nun "Black" adlı albümünü koydu. Lumikki'yi yere oturtup ona peynirli ekmek ikram ederek bir bardak da kırmızı şarap doldurdu ve ellerini onun omuzlarına koydu.

“Sen şimdi sadece keyfine bak,” diye fısıldadı kızın kulağına. Lumikki gözlerini kapadı. Sampsa o kadar iyi ve tatlıydı ki bir an gözyaşlarına boğulacağından korktu.

Biliyorum, fırtınayı ve sükûneti tanıyorum.

Uzak kıyıları, karanlığın uzak kıyılarını görüyorum.

Tek başıma nereye, nerelere gitsem,

Huzuru nerede, nerelerde bulsam?

Dünyalara sığmıyorum, sığamıyorum,

Dertler kalsın önce beni vur.

Ölüm olmadan, ölüm bana dokunmadan,

Batağa saplanmam, saplanamam.

Uyurum uyumasına ama hayat beni yormuyor,

Ve susamış olsam içerin kana kana.

Şarkının ritmi ve sözleri Sampsa’nın nazik dokunuşları, şarabın damarlarına yayılan sıcaklığı, hepsi bir araya gelip Lumikki’nin etrafını yumuşak bir masal gibi sardı. Sonsuza dek burada kalamaz mıydı? Sadece bir anlığına da olsa geri kalan her şeyi unutamaz mıydı?

Sampsa oldukça iyi masaj yapıyordu. Ama onun tenini bambaşka türlü yakıp tutuşturan, sadece hafif birkaç dokunuşuyla tüm vücudunda sarsıcı zevk dalgaları yaratan diğer elleri düşünmeden edemiyordu. Blaze’in ellerini düşünmekten kendini alamıyordu. Asıl düşünmemesi gereken Blaze iken ondan başka bir şey düşünemiyordu. Bu, Sampsa’ya büyük haksızlıktı.

O sırada telefonuna mesaj geldiğini haber veren zil sesi duyuldu ve Lumikki telefonuna uzandı.

“Şimdi bakma,” diye rica etti Sampsa.

“Bakmam gerek,” diye cevap verdi Lumikki ve telefonu eline aldı.

Sampsä ellerini onun omuzlarından çekti. Etrafındaki yumuşak bulutlar zaten çoktan dağılmıştı ve Lumikki’nin kalbi hissettiği korkuyla birlikte sanki kulaklarında atmaya başlamıştı. Ama mesaj takipçisinden değildi. Blaze’dendi.

Sürekli seni düşünüyorum. Sabah ilk olarak ve gece yatmadan önce son düşündüğüm sensin. Ve ikisinin arasında kalan zamanlarda da sürekli aklımdasın. Seni hâlâ çok seviyorum. Seni daima seveceğim.

Lumikki yanaklarının kızardığını hissetti. Aralarında, onu düşündüğünde Blaze’in bunu hissedebileceği kadar büyük bir bağ mı vardı gerçekten? Lumikki ayağa kalktı. Mutfığa doğru gitti.

“Mesaj kimdenmiş?” diye sordu Sampsä.

“Annemden. Onlarda gömleğimi unutmuşum.” *Yalan, yalan, yalan. Ve bir yalan daha.*

Genç kız otomatik bir hareketle Blaze’in ona aldığı ejderha broşun olduğu çekmeceyi açıp aldı. Parmaklarını broşun damarlı yüzeyinde gezdirdi. Ah, keşke mantosunun yakasına takıp gururla dolaşabilseydi. Neden hayatı bu kadar basit olmuyordu ki?

Sampsä’nın battaniyeden kalktığını işitti. Aceleyle broşu cebine koydu. Sonra Blaze’den gelen mesajı sildi. Aslında yapması gereken, Blaze’in numarasını telefonundan tamamen silmekti fakat bunu henüz yapamazdı.

*Gel dostum,
Beni yılanların ve akreplerin gittiği o yere götür.
Gel dostum,
Beni dikenlerden lime lime olacağımız o yere götür.
Gel dostum,
Aklımı çel, beni yoldan çıkar,
Çünkü benim istediğim de bu.
Doğru yoldan sapmak.*

Sanna Kurki-Suonio'nun sesi Lumikki'nin kafasının içinde dolanıp duruyordu.

"Müziği kapatabilir miyiz?" diye sordu Sampsa'ya.

"Elbette. Ne yapmak istersin?"

"Uyumak," diye cevap verdi Lumikki bunları söylerken bir taraftan da Sampsa'nın yüzüne bakamadan yatağa doğru gidiyordu. Aniden kendini öyle yorgun hissetmeye başlamıştı ki ayakta duracak hali kalmamıştı. Üzerinde kıyafetleriyle kendini yatağa attı, bir battaniye alıp anında uykuya daldı.

Lumikki, onu uyandıranın ne olduğunu henüz tam anlayamamıştı. Yan tarafına bir göz attı. Sampsa yanında yatıyordu ve derin bir uykudaydı. Dirseklerinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı. Sampsa piknik sepetini toplamış, yer battaniesini katlayıp kaldırmıştı. Demek ki Lumikki o kadar derin uyuyordu ki hiçbir şey duymamıştı.

Saati kontrol etmek için telefonuna baktığında onu uyandıranın bir telefon mesajı olduğunu anladı. Saat akşam 10.15'i gösteriyordu. Bu kez mesaj takipçisindendi.

Särkänniemi'ye gel. Buluşmamız için bir lunaparktan daha uygun neresi olabilir? Orada sana her şeyi anlatacağım.

Seni göremediğimde bile seni izliyorum. Bunun için özel bir yerim var. Bende sana ait fotoğraflar var. Onları gizlice çektim. Fotoğraflarda kimsenin seni görmediğini sanıyorsun, öyle tatlı ve dalgın bir halin var ki. Fotoğrafları gizli odamın duvarlarına astım. Bazen parmağımınla senin alnını okşuyorum. Dolgun altdudağına dokunup seni öpmenin nasıl olacağını hayal ediyorum.

Seninle ilgili bütün gazete haberleri de var bende. Ayrıca varlıklarından habersiz olduğun bir sürü de rapor. Bir duvara hayatının zaman cetvelini çıkardım. Başına öyle çok şey gelmiş ki.

Şu turuncu eldiveninin tekini kaybettiğini mi sanıyorsun? O bende. Onunla birlikte gümüş kalemin ve beyaz bluziünden kopan düğme de bende. Bunların hepsi, henüz sana dokunamadığım için ara sıra okşadığım küçük hazineler.

Bazen elimde mumlarla "Lumikki odam"a gelip seninle konuşuyorum. Fotoğraflarda, mum alevlerinin ışıltısıyla kızaran yanaklarına bakıyorum. Çok güzelsin. Sen tanıdığım en güzel şeysin.

Fakat fotoğraflar bana yetmiyor. Tüm bu hatıralıklar senin yerini doldurmuyor.

Senin tamamen benim olmanı istiyorum. Bütün duyularım... Seni görmek, koklamak, tadına bakmak, sana dokunmak istiyorum. Başka hiçbir kimseyi ya da hiçbir şeyi bu kadar çok istemedim. Sen, benim hayatımın amacı, varlığımın anlamısın, benim sevgili Lumikki'm.

Lumikki herhangi bir alarm ya da ona benzer bir şeyin çalmamasını umut ederek lunaparkın çitine tırmandı. Hava sıcaklığı sıfırın altına düşmüş ve çit buz tutmuştu. Neyse ki herhangi bir alarmı devreye sokmadan öteki tarafa ulaşmayı başardı. Buz her şeyin üzerini kaplamış, sihirli bir toz gibi parıldıyordu. Bomboş olan lunapark bu haliyle ürkütücü, hatta tüyler ürpertici görünüyordu. Lunaparkın kapkara görünen aletleri, uykuya yatmış çok kollu canavarlar gibi gökyüzüne yükseliyorlardı. Hareketsizdiler, ama sanki her an topraktan kurtulup kendi kendilerine hareket etmeye ve yürümeye başlayacak gibi görünüyorlardı. Dönme dolap sanki aniden çıl-gınca dönmeye başlayacak, zincirleri kırılan oturma yerleri birbiri ardına dört bir yana saçılacakmış gibiydi. Sihirli halı kendi kendine uçmaya başlayabilir ve göle inip çağlayan sulara gömülebilirdi.

Lunapark kış nedeniyle boştu ve kış uykusuna yatmıştı. Sanki uyanırlarsa öfkeden kuduracaklardı.

Lumikki yine Sampsa'yı uyandırmadan evden sıvışmıştı. Neyse ki Sampsa'nın derin uyumak gibi iyi bir alışkanlığı var-

dı. Bu kez Lumikki evden aceleyle çıkmış ve ona bir not dahi bırakmamıştı. Uyandırma riskini göze alamazdı. Lumikki'nin bu "Gölge" denen kişiyle buluşması şarttı. Bazı cevapları ondan almak zorundaydı.

Şimdi lunaparkın içindeydi fakat takipçisi görünürlerde yoktu. Lumikki tüm bu saklambaç oyunundan sıkılmıştı.

"Buradayım!" diye seslendi avazı çıktığı kadar bağırarak. Sesi aletlere çarpıp yankılandı. Cevap veren olmadı.

Komedi dükkânına gel.

Yine bir mesaj gelmişti. Bu insan onu neden oyalayıp duruyordu ki? Buraya kadar gelmişti işte. Onunla buluşmaya hazırды.

Komedi dükkânının kapısı açıktı. Lumikki yine seslendi. Yine cevap alamadı. İçeriye girdi. Meyilli bir zemin, ip bir köprü, bir top havuzu, insanı uzun ya da kısa, şişman ya da bir kürdan kadar sıska gösteren aynaların dizili olduğu bir hol. Buraya daha önce gelmişti. İçinde hızla ilerleyebilirdi. Karanlık koridorda, cam labirentte ve en sonda yer alan kaydıraklarda bile.

Bir sonraki mesaj geldi.

Güzel. Şimdi çocukluk adını vereceğimiz tuhaf döneminden geçiyorsun. Karmaşık ve biçimsiz çocukluğunla ilgili her zaman hafızana güvenemezsin. Aynalar yalan söyler. Şimdi Kasırğa'ya geçme zamanı.

Lumikki sıkılmaya ve umudunu kaybetmeye başlamıştı. Buna bir son vermek istiyordu. Ama belki de bu, yolculuğu-

nun son ayağıydı. Belki de bu görevleri tamamladığında aradığı cevapları bulabilecekti.

Kasırğa, sarmal bir hız treniydi ve lunaparkın en korkutucu aletiydi. Yolcular kimi zaman baş aşağı olarak askıda kalırlardı. Kasırğa'nın aynı zamanda dönemeçli bir çember iskeleti vardı.

Bir sonraki talimat geldi.

Kasırğa'nın çemberine tırman.

Takipçisi tam anlamıyla çıldırmış olmalıydı. Ancak delinin teki bir hız treninin raylarına tırmanırdı. Fakat bu kez çıldırmış olan Lumikki'ydi, çünkü kendisinden istenileni yaptı.

Buz tutmuş raylara tırmanmak zordu. Metal yüzey kaygandı ve tutunmak bu nedenle zorlaşıyordu. Lumikki rayların ilk birkaç yüz metresini tırmanmayı başardı fakat eğim arttıkça, tırmanmak imkânsız hale geliyordu. Gücü neredeyse tükenmişti. Çember iskelette ellerinin ve dizlerinin üzerinde, ani dönüşler olduğunda rayları elleri ve bacaklarıyla birer mengene gibi sıkı sıkıya kavrayarak havada asılı kalıp tırmanmaya devam ediyordu. Bazen sadece kollarını kullanarak kendini yukarı doğru çekmek zorunda kalıyordu. Lumikki dişlerini birbirine kenetlemiş ilerliyordu ve vazgeçmeye niyeti yoktu. O sırada aşağı bakma gafletinde bulundu. Yüksekteydi. Çok yüksekteydi. Takipçisi daha ne kadar yukarı tırmanmasını istiyordu acaba? Lumikki gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Buz gibi rüzgâr yanaklarını kamçılıyordu. Bu delilikti. Her an düşebilir ve ölebilirdi. Aniden aşağıdan bir yerden birisinin bağırıldığını duydu.

"Lumikki!"

Lumikki bu sesi nerede olsa tanırdı. Fakat kulaklarına inamıyordu. Bir kez daha aşağı baktı. Evet, doğru duymuştu. Bu Blaze'di.

"İn aşağı! Dikkat et!"

Aniden Lumikki'nin kolları, bacakları, yanakları ve kalbi hissizleşti. Blaze. Koca dünyada en çok sevdiği insan. Tüm olanlara rağmen koskoca dünyada güvenmeyi en çok istediği kişi Blaze. Bu mümkün olabilir miydi?... Lumikki mantıklı bir sonuca varacak şekilde düşünemiyordu. Fakat bunun başka nasıl bir açıklaması olabilirdi ki?

Ama sonra başka bir ses daha duydu. En az önceki kadar tanıdık bir ses.

"Ne yapıyorsun orada? İn yoksa itfaiyeyi arayacağım!" Sampsa.

Lumikki artık hiçbir şey anlamıyordu. Nasıl olup da hem Blaze hem Sampsa burada olabiliyorlardı? Hiç gücü kalmamıştı. Lumikki aşağı doğru tırmanmaya karar verdi. Ne var ki bu, yukarı tırmanmaktan da zordu. Metal yüzeye tutunmakta güçlük çekiyordu. Bacaklarını dolambaçlı rayları biçimlendiren metal çembere doladı fakat kaydı ve sadece kollarıyla tutunarak havada asılı kaldı.

Lumikki gücünün tükendiğini hissettiği anda düşmeye başladı.

Ama Sampsa ve Blaze aşağıda duruyorlardı, onu yakalamayı başardılar. Lumikki bir anda kendini her ikisinin birden kucağında buldu, ikisinin de kolları koruyucu bir şekilde ona dolanmıştı. Bu bir koruma mıydı yoksa tutsak etme mi? Lumikki artık hangisi olduğunu anlamlandıramıyordu. Kendini onların kollarından kurtarıp birkaç adım geriledi.

"Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz?" diye sordu.

"Biz de sana aynı şeyi sormak istiyoruz," diye cevap verdi Blaze zıtlışan bir ses tonuyla.

"Önce ben sordum, o nedenle siz cevap verin." Lumikki gözlerini Blaze'den ayırmadı. Bakışlarını ilk kaçıran Blaze oldu.

"Pekâlâ, ben senin evinin önünde dolanıyordum, çünkü uyuyamadım. Sanırım, pencereden de olsa seni bir görürüm diye umut ediyordum," diye itiraf etti Blaze. "Sonra da evden çıktığını görünce seni takip etmeye karar verdim."

Doğruyu söylüyor gibiydi. Ne var ki Lumikki artık kime güvenmesi gerektiğini bilmiyordu. Dönüp Sampsa'ya baktı.

"Ya sen?"

"Sana gelen mesajı okudum. Daha uyanmamıştın. Uyan-
dığın zaman uyuyormuş gibi yapıp seni takip ettim. Uzun za-
mandır birileriyle görüştüğünden şüpheleniyordum."

Sampsa yaptığından utanmış gibi görünüyordu ama son-
ra başını muhalif bir şekilde yukarı kaldırdı.

"Belli ki yanılmamışım. *Onunla* buluşmak için buraya ka-
dar geldin."

Sampsa "onunla" kelimesini küçümser bir havada söyle-
yip başıyla Blaze'i işaret etti.

"Hayır, bu doğru değil," dedi Lumikki.

"Peki, o zaman neden buradasın?"

Lumikki cevap vermedi. Kafası oldukça karışık. Blaze
doğruyu mu söylüyordu? Sampsa doğruyu mu söylüyordu?
Onlardan biri takipçisi olabilir miydi? Yoksa her ikisi de mi
işin içindeydi? Bu bir komplo muydu?

"Olan biten her neyse, sana burada ihtiyaç olmadığı belli,"
dedi Blaze, Sampsa'ya bakarak.

Sampsa, Blaze'e doğru dönüp ona kişisel alanını ihlal ede-
cek kadar yaklaştı.

"Lumikki'nin benim kız arkadaşım olduğunu sana hatırla-
tmak isterim," dedi.

"Birkaç gün önce benimle öpüşen kız arkadaşın."

Sampsas bunu inkâr etmesini ister gibi kıza baktı.

Lumikki yine cevap vermedi ama gözleri cevap veriyordu. Bunun üzerine Sampsas, Blaze'î itti.

"Çık git hayatımızdan!" diye çıkıştı. "Sen Lumikki'yi bir kez terk ettin. Şansını kaybettin."

Blaze alaycı bir şekilde gülümseyerek Sampsas'ı itti.

"Gerçek aşk bu tip şeylerden etkilenmez. Lumikki ve benim için bu geçerli değil. Bizimki kader."

"Lumikki'nin yanında olacak kadar erkek olamamış biri için fazla büyük laflar ediyorsun," diyerek onunla ağız dalaşına girdi Sampsas.

"Ah, şimdi gerçek erkek kim ona mı karar vereceğiz?"

Blaze ve Sampsas aniden birbirleriyle boğuşmaya başladılar. Her ikisi de Lumikki'nin aslında kendisini sevdiğini haykırarak lanet okumaya başladılar. Lumikki bitkin bir halde, yine cam bir duvarın ardındaymış gibi onları izliyordu. Hiçbirinin tarafını tutmuyor, herhangi birinin kaybetmesini ya da galip gelmesini dilemiyordu. Bu kavga ona oldukça saçma görünüyordu. Hatta çocukça.

"Şu anda bununla uğraşamam," diyerek iç geçirdi Lumikki. "Siz ikiniz isterseniz burada kalıp birbirinizi dövebilirsiniz, umrumda değil. Ben gidiyorum. Ayrıca peşimden gelmeye de kalkmayın."

Sonra da ardına bile bakmadan koşarak uzaklaştı. Yorgunluktan tükenmiş bacaklarının daha da gerilmesini, buz gibi havanın ciğerlerine zulmetmesini istiyordu. Lumikki zihnindeki belirsizlik bulutunu dağıtacak bir şeyler istiyordu.

Bir insan farkında olmadan delirebilir miydi? Yoksa delirmenin normal şekli bu muydu? Ya gerçeklikle ilgili kontrolünü yitirdiyse? Ya her şeyi hayalinde yarattıysa? Ya mektuplar

aslında hiç var olmadıysa? Ya da telefon mesajları? Ya da takipçisi?

Ya her şey sadece Lumikki'nin zihninde oluştuysa?

Lumikki çitin üzerine tırmanıp parmaklarını ve ayakka-bılarının ucunu tellere geçirerek öteki tarafa atladı. Koşmaya devam etti. Gölün kıyısı boyunca devam eden anayola vardı-ğında birisi arkasından bağırdı.

"Hey, bebeğim! Parti daha yeni başlıyor!"

Ona seslenenler, marinadaki bir Noel partisinden çık-tıkları belli olan bir grup orta yaşlı adamdı. En azından Elf şapkaları ve takma kırmızı burunları öyle olduğunu gösteri-yordu. Lumikki koşmaya devam etti. Hayatından ve çılgınlık içinde geçen günlerinden, her şeyden kaçmak istiyordu,.

Hâlâ aradığı cevapları bulamamıştı. Hâlâ onu takip ede-nin kim olduğunu bilmiyordu.

Evinin kapısını açtığında, içinden yere kapanıp avaz avaz ağlamak geliyordu. Bir insan nereye kadar dayanabilirdi? Kendini daha ne kadar taşıyabilirdi? İnsanın kırılma noktası nerede başlardı?

Öyle bir kafa karışıklığı ve sıkıntı içerisindeydi ki ortalık-ta tuhaf bir koku olduğunu oldukça geç fark etti. O, bunu fark edene kadar elleri çoktan arkasında sıkı sıkıya bağlanmış, ağ-zına deri bir eldiven sokulmuş ve kazağının kolu yukarı sıy-ırılmıştı bile.

Lumikki'nin hatırladığı son şey koluna giren sivri uçlu iğne ve damarlarına bir şeylerin zerk edildiği oldu.

Sonra her yer karardı.

15 ARALIK CUMA,
SABAHIN ERKEN
SAATLERİ

Gölge bazen yaklaşıp bazen uzaklaşarak ortalıkta geziniyordu. Silueti bulanık ve hareketliydi. Lumikki, gölgenin tam şeklini ayırt edemiyordu.

Odaklanmaya çalıştı. Her şey çok bulanıktı. Başı zonkluyordu, kolları ve bacaklarını taşıyamıyordu; sanki bir karabasan görüyormuş gibiydi. Gözkapaklarını açamıyordu. Fakat yine de gözlerini açık tutmaya çalıştı.

Lumikki sırtüstü yatıyordu. Sol elini vücudundan uzaklaştırdığında bir şeye çarptı. Sağ eliyle de aynı şey oldu. Her iki bacağıyla da. Elini yukarı kaldırdığında orada da bir şeyler olduğunu anladı. Çok tuhaf. Oysa yukarıyı ve yanları görebiliyordu. Ya da her şey bu kadar bulanık olmasa görecekti. Bakışları kadar düşünceleri de bulanıktı.

"Ve çok geçmeden gözlerini açar."

Ses, Lumikki'nin üzerinde bir yerden geliyordu. Hareket halindeki gölge konuşuyordu. Belli belirsiz bir şekilde sesin tanıdık olduğunu düşündü ama kimin sesi olduğunu tam olarak algılayamıyordu.

"Hikâyedeki prensesten daha güçlü olduğunu biliyordum. Hiçbir zehir seni uzun süre etkileyemez. Sen bir savaşçı-sın. Bütün hayatın boyunca mücadele ettin. Benimle de kahramanca savaştın. Korkunu göstermedin. Kimseye söylemedin."

Lumikki'nin kafasının içindeki sis perdesi hafif hafif dağılmaya başlamıştı. Nihayet kol ve bacaklarının hareket etmesini engelleyen şeyin ne olduğunu anladı. Bir tabutun içindeydi. Oyundaki cam tabuttu bu.

"Ama artık mücadelen sona erdi," Gölge'nin sesi konuş-maya devam etti. "Artık savaşman gerekmiyor. Artık pes edip benim olabilirsin."

Genç kız doğrulmaya çalıştı. Kendini, sanki bütün damarları normal hareket etmesini engellemek için kurşunla doldurulmuş gibi ağırlaşmış hissediyordu. Kafasını cam tabutun üst kısmına çarptı. Mücadele ederek ellerini yeterince yukarı kaldırmayı başardı ve tabutun kapağını kaldırmaya çalıştı.

Bunun kolay olması gerekiyordu. Biliyordu. Provalar sırasında birçok kere yapmıştı. Oysa şimdi kapak yerinden kırırdamıyordu.

"Zavallı küçük Lumikki. Bazen hayat sana bir sürpriz yapar. Her şey bizim düşündüğümüz gibi gitmeyebilir. Bazen cam bir tabuttan çok da kolay çıkamayabilirsin. Bu bir oyun değil. Bu bir peri masalı da değil. Bu gerçek. Ve elbette ki, gerçek hayatta bir cam tabutun kapağı vidalanarak kapatılır."

Lumikki karmaşık zihnini sesi nereden tanıdığını anlamak için zorladı. Ses, o kadar tanıdıktı ki. Kime ait olduğunu biliyordu. Ait olduğu kişinin ismini hatırlayabilecek kadar iyi tanıyordu bu sesi.

İsim de çok tanıdıktı.

Bunu birkaç kez tekrarladı.

Ne var ki zihnini kaplayan pusun içinde bu ismi bulamıyordu. Ama şimdi sesin yalan söylemediğini biliyordu. Kapak gerçekten de vidalanmıştı.

“Seni şaşırtabilecek şey ise şu: vidalanarak kapatılmış cam bir tabut, hava geçirmez oluyor. O yüzden nefesini idareli kullanmalısın. Sonsuza kadar oksijenin olmayacaktır. Ayrıca eminim ki senin hakkında bildiklerimi anlatırken bilincinin yerinde olmasını tercih edersin.”

Lumikki tekrar geriye doğru yattı. *Rahatla*, diye emir verdi kendine. *Sadece ihtiyacın kadar nefes al. Sakin ol. Yoksa burdan sağ çıkamayacaksın.*

Burdan sağ çıkamayacaksın.

Lumikki bu sözleri kendi kendine tekrarladığında her yerini müthiş bir korku sardı. Bu sözler gerçek olabilirdi.

“Bütün mektuplarımı okuduğuna eminim, o nedenle senin hakkında ne kadar çok şey bildiğimin farkındasıdır. Uzun bir süredir seninle ilgili araştırma yapıyorum. Seni takip edip seyrettim, koruyup kolladım, gözlemledim ve hareketlerini izledim. Bunu yaptım, çünkü içimde senin ve benim aynı olduğumuza dair bir his var. Her ikimizin de içinde yaşayan bir karanlık var.”

Lumikki kendisini kusacakmış gibi hissediyordu. Midesindeki bulantının sesin söylediklerinden mi yoksa uyuşturulduğu ilaçtan mı, kaynaklandığından emin değildi. Daha dengeli bir şekilde nefes alarak kalp atışlarını dinleme hızına yaklaştırmaya gayret etti.

“Kanla ve öldürmekle ilgili söylediklerimden ürkmüş olabilirsin. Sen benim mektuplarımı okurken yüzünde oluşan ifadeyi bir veya iki kez gördüm. Şaşırmış ve korkmuş görü-

mıyordun. Hem de gereksiz yere. Senin de bir katil olduğunu bilmesem asla o satırları sana yazmazdım. Aslına bakarsan içimizde katil olan yalnızca sensin. Benimse öldürme fikri hoşuma gidiyor. Sonunda hayallerimi gerçekleştirecek olmam inanılmaz. Gerçi bu daha gerçekleşmedi. Eğer aptallık edip mektuplarımdan ya da mesajlarımdan birine bahsetseydin, tehditlerimi yerine getirecektim. Bu, bana bir sebep ve mazeret doğuracaktı. Peki ya senin mazeretin nedir, aşkım? Sadece öldürme arzusu mu? Doğuştan gelen bir kötülük mü? Ama endişe etme. Her iki seçenek de benim için yeterince tahrik edici.”

Gölge, yırtıcı bir hayvanın avının etrafında dolaşması gibi cam tabutun etrafında dönüp duruyordu. Ne zaman ve nasıl saldıracağını düşünen bir hayvan gibi. Dişlerini önce bacağına mı, koluna mı yoksa boğazına mı geçirmeliydi?

“Sadece iyi bir oyuncu musun yoksa gerçekten hatırlamıyor musun bilmiyorum. Sanırım, mektuplarımı okurken hatıraların geri gelmeye başlamış olmalı. Kanlı ellerinin ve kız kardeşin Rosa’yı nasıl öldürdüğünü hatırlamış olmalısın.”

Lumikki’nın nabızı aniden hızlanmaya başlamıştı. Gölge bunu gerçekten biliyor olabilir miydi? Ve bu doğru muydu? Kardeşini gerçekten öldürmüş müydü?

“Ah, benim sevgili Lumikki’im ne kadar da solgun görünüyorsun. Belki de hatırlamıyorsundur. Keskin bıçağı kardeşinin midesine nasıl sapladığını ve soğukkanlı bir şekilde yanında durup onu seyrettiğini hatırlamıyor olabilirsin. Bakıcıyı yardıma bile çağırmadın. O geldiğinde artık çok geç olmuştu. Bütün polis raporlarını okudum.”

Lumikki’nın bulanık duygu ve düşünceleri şimdiki zamanla olan bütün bağlantılarını kaybetmişlerdi. Ancak,

Gölge'nin söyledikleri bir anda geçmiş i aniden mükemmel şekilde hatırlamasını sağlamıştı. Gözlerini kapayıp üç yaşındaki haline geri döndü.

Lumikki üç, Rosa altı yaşındaydı. Anne ve babaları evde değildi, muhtemelen tiyatroya gitmişlerdi. Yan komşuları olan bakıcıları Jennika yeniyetme bir genç kızdı. O gece Jennika'nın canı sıkındı, çünkü erkek arkadaşıyla kavga etmişti; telefonda ipe sapa gelmez şeyler söylüyordu; sürekli çocuğu, kendi arkadaşlarını ve onun arkadaşlarını arayıp duruyordu. Lumikki ve Rosa'nın akşam yemeği olarak tek yedikleri, bir gün önceden kalıp ısıtılmış krep ve çilek reçeliydi.

"O halde sen neden her istediğinle öpüşüp koklaşabiliyorsun da ben sadece herifin tekiyle konuştum diye fahişe oluyorum?" diye sinirli bir şekilde çıkıştı Jennika telefonda, bu kez erkek arkadaşıyla konuşuyordu.

"Fahişe ne demek?" diye sordu Lumikki.

"Çok fazla erkek arkadaşı olan kız," diye cevap verdi Rosa, abla olmanın verdiği güvenle.

Jennika bıkkın bir şekilde dönüp onlara baktı.

"Kız kardeşine göz kulak ol," dedi Rosa'ya, Lumikki'yi işaret ediyordu. "Birkaç dakika birbirinizi öldürmemeye çalışın."

Sonra Jennika rahat konuşabilmek için üst kata çıktı.

Sofrada küçük kreplere kıyasla çok fazla çilek reçeli vardı, bu nedenle de bütün tabaklar reçelle doluydu.

"Hadi ölme oyunu oynayalım!" diyerek teklifte bulunmuştu Rosa.

"O nasıl oynanıyor?" diye sordu Lumikki.

“Böyle,” diyerek açıkladı Rosa beyaz geceliğinin önüne çilek reçelinden sürdü. “Bu kan olsun.”

Lumikki de aynısını yaptı. Bir parça reçel yere döküldü. Elleri yapış yapış olmuştu. Lumikki güldü. Rosa ise bununla yetinmedi.

“Kanın çıkması için bir silah olması gerekir ama,” diyerek çekmeceye yöneldi. Lumikki, Rosa’nın elindeki keskin bıçağı gördüğünde irkildi.

“Bıçaklara dokunmamız yasak,” diye fısıldadı.

“Ama anne ve baba evde yoklar. Ayrıca bu sadece bir oyun,” dedi Rosa.

“Peki,” diye fısıldadı Lumikki pek de emin olamayarak.

“Ben çok üzgünmüşüm ve ölmek istiyormuşum,” diye açıkladı Rosa.

“Neden?”

“Belki erkek arkadaşım beni terk etmiştir.”

“Daha fazla yaşamak istemiyorum!” diye sızlandı Rosa dramatik bir sesle, bir yandan da bıçağı havada sallıyordu. “Kendimi öldüreceğim!” Sonra bıçağı karnına doğru tuttu. Bıçağı havada ve kendisinden uzakta tutuyordu.

Bundan sonra her şey çok hızlı olup bitti. Rosa yerdeki reçele basıp kayd. Öne doğru bıçağın üzerine düştü ve keskin kısmı karnına saplandı. Yüzü yerde öylece yığılıp kalmıştı ve bir daha da kalkamadı. Lumikki, kardeşinin yanına gidip omzunu dürttü. Rosa tepki vermedi. Altından akan kan zemine yayılmaya başlamıştı.

“Bu aptal bir oyun,” dedi Lumikki. Rosa cevap vermedi.

“Konuşsana!” diye ısrar etti Lumikki ve bütün gücünü kullanarak Rosa’yı sırtüstü çevirdi.

Kardeşinin gözleri açıldı fakat Lumikki'ye bakmıyordu. Ağzından kan geliyordu.

Bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı.

Yukarı kata koştu. Çığlıklar içinde Jennika'ya seslendi. Jennika banyodaydı. Ağlayıp bağııyordu.

"Kimseyi seni sevdiğim kadar sevmedim!" Lumikki banyo kapısını yumrukluyordu.

"Yine ne var?" diye çıkıştı Jennika içeriden.

"Rosa. Rosa. Çok aptal bir oyun."

"Peki, o zaman ona başka bir şey oynamak istediğini söyle. Beni biraz rahat bırak şimdi, tamam mı?" dedi Jennika göz yaşları içinde.

Lumikki de ağlıyordu, ama gözyaşları akılmıyordu.

Anne ve babasının yatak odasındaki ilaç dolabına koşup yara bandı kutusunu aldı. Üzerinde Mickey Mouse olanları çıkardı. Rosa onları seviyordu.

Sonra koşarak aşağı indi. Ablası hâlâ yerde yatıyordu. Çok fazla kan vardı. Kıpkırmızıydı. Bıçak midesine saplı duruyordu. Bunda bir yanlışlık olmalıydı. Bir bıçağın böyle durmaması gerekirdi. Lumikki çıkarmaya çalıştı, ama başaramadı. Bıçağın kenarlarına yara bantlarını yapıştırdı, bantlar anında kandan sıırsıklam oldu. Rosa'nın beyaz geceliği neredeyse tamamen kana bulanmıştı. Yara bantları işe yaramıyordu. Rosa uf olmuştu ama geçmiyordu.

Kan, ilek reçeli gibi yapış yapıştı fakat soğuk değıl ılıkı.

Nihayet Jennika burnunu çeke çeke, kızarmış gözleriyle alt kata indi. Mutfağın kapısında durdu.

"Bu da ne?..."

"Ölme oyunu oynuyorduk," dedi Lumikki. "Ama aptal bir oyun. Ben hiç sevmedim."

Lumikki bu hatırladıklarının doğru olduğunu biliyordu. Onun hayalinde yarattığı şeyler değildi ya da ilacın etkisi de değildi. Olaylar aynen böyle olmuştu. Bu hatıra, Lumikki'nin bugüne dek gördüğü kâbusları ve gözünün önünde çakıp duran tuhaf görüntüleri de açıklıyordu. Onun kardeşi ölmüştü. Ama bu bir kazaydı. Lumikki bir katil değildi.

Anne ve babası acaba öyle olduğunu mu sanıyorlardı? Bıçağı çekmecedan alıp Rosa'yı karnından bıçakladığını mı düşünüyorlardı? Kardeşini ve olanları ondan gizlemelerinin nedeni bu muydu? Lumikki onlarla konuşmak zorundaydı. Hemen şimdi. Bu cam tabuttan çıkması gerekiyordu.

Genç kız dikkatle kol ve bacaklarındaki uyuşma ve ağrılaşmanın hafifleyip hafiflemediğini kontrol etti. Hafiflememişti. Artık güçlkle nefes alıyordu. Oksijeni tükeniyordu.

"Herkes çok küçük olduğun için ne yaptığını anlamadığını sandı. Bunu bir kaza olarak kabul ettiler. Normal çocuklar oyun oynarken bazen böyle şeyler olabilir. Ama normal bir çocuk hemen bakıcıyı çağırılmaz mıydı? Ayrıca çocuk psikoloğuna göre sen fazla iletişim kurmayan, hatta sinirli bir çocuktun. Rosa'nın ne kadar aptal olduğunu tekrar edip duruyordun. Seninle ilgili raporları okuduğumda ruhunu okumuş gibi oldum. Ruhunun benimki gibi kapkara olduğunu gördüm. Abanoz kadar siyah. Ve işte o zaman sana âşık olmaya başladım."

Hayır, hayır, hayır.

Lumikki başını iki yana salladı. Bu şekilde olmamıştı. Jennika yalan söylemişti. Buna o zaman bile şaşırdığını hatırlıyordu. Yalan söylediği için Jennika'dan nefret etmişti, evde olmadıkları için anne ve babasından da nefret etmişti ve sonu fazla gerçekçi olan böyle bir oyun oynamak istediği için

Rosa'dan da nefret etmişti. Küçük kardeşinden öldüğü için nefret etmişti. Onu çok sevdiği için ve aniden kaybettiği için de nefret etmişti.

Lumikki daha tutumlu nefes almaya çalıştı. Artan bayılma hissi ve görüşündeki bulanıklık nedeniyle oksijeninin azaldığını hissetmeye başlamıştı.

Bu cam tabut onun gerçek tabutuna mı dönüşecekti?

Tabuttan çıkmak için silah olarak kullanabileceği bir şey bulabilme umuduyla üzerini aradı. Tokasını kullanabileceği bir kemeri hatta saç tokası bile yoktu. Bir elini pantolonunun cebine daldırdı. Eline metal bir şey geldi. Soğuk metal bir şey. Yüzeyi oldukça tanıdık gelen bir objeydi bu. Ejderha broşu.

Broşların iğneleri olurdu. Acaba iğneyle camı çizebilir miydi? Parmaklarıyla broşu sıkıca tutup iğneyi açtı. İğne keskindi. Elini yavaşça cebinden çıkardı. Gölge şimdi tabutun sağ tarafındaydı. Lumikki iğneyi tabutun sol tarafındaki cama bastırıp elinden geldiğince sert bir şekilde aşağı doğru hareket ettirdi.

İnce iğne anında kullanılmaz hale gelecek şekilde бүkүldü.

Lumikki'nin gözleri öfke ve korkuyla yaşardı.

Bu tabuttan asla çıkamayacaktı.

Neden ben diye merak ediyor olabilirsin.

Çünkü sen özelsin, sevgili Lumikki'm. Senin içinde aydınlık ve karanlık bir arada. Diğerleri gibi değilsin. Gördüğüm herkesten daha güçlüsün ama aynı zamanda kırılgan ve savunmasızsın. Yalnız olmaktan korkmuyorsun. Başkalarının senin kadar değerli olmadığını biliyorsun. Farklı özelliklerin ve katmanların var. Daha on sekiz yaşında bile, başka birinin asla sahip olamayacağı becerilerin var.

Üzüntü ve öfkeyi tecrübe ettin. Sen sadece mükemmelden de ötesin.

Eşit duruma geleceğimizi biliyordum, çünkü ikimizin damarlarında da aynı siyah kan akıyor. Bu, kimsenin anlayamayacağı bir şey.

Seni ilk gördüğümde, hemen anlamıştım. O zamandan beri yıllar geçti. O zamanlar seni ne kadar derinlemesine ve gerçek anlamda görebildiğimi bilmiyordun. Benim fikirlerime ve içimdeki gerçek benliğe değer vermeyen biri beni henüz terk etmişti. O gittikten sonra asla kendim gibi birini bulamayacağımı düşündüm.

Ama sonra sen geldin.

Sessiz bir fırtına gibi karşıma çıktın. Diğerleri senin gücünü anlamadı ama ben rüzgârı hissettim, fırtına bulutlarını ve şimşekleri, sadece en şiddetli fırtınalarda var olan bütün o muhteşemliği ve güzelliği gördüm. Riders on the storm.^(*)

Biz işte buyuz. Fırtınada gezenler. Bu dünyanın ve toplumun kuralları, standartları bizim için geçerli olamaz, çünkü biz müstesna varlıklarız.

Yakında benim olacağın için çok mutluyum. Yalnızca bana ait olacaksın.

(*) The Doors grubuna ait bir şarkı. Fırtınada Gezenler anlamına gelmektedir.

17

Yaşamak için bir nefes arıyorum.

İlahi ışıktan küçük bir dokunuş.

Ama kafamın içindeki tüm siyahılar diyor ki; Hayır!

Florence and the Machine'in "Breath of Life" şarkısı, tiyatro salonunu doldurduğunda Lumikki kalbinin duracağını sandı.

"Bu senin favori şarkın, değil mi? O kadar şaşırmana gerek yok tatlım. Senin her hareketini takip ettiğimi söylemiştim. Ne tür müzik dinlediğini biliyorum. İçinde bulunduğumuz duruma çok uyacağını düşündüm. Sen de bir nefes arıyorsun. Oksijene ihtiyacın var. Yakında ona kavuşacaksın. Önce senin de beni gerçekten sevdiğine ve ikimizin birlikte olmamız gerektiğini anladığından emin olmalıyım."

Gölge'nin sesi bir parça daha gergin çıkmaya başlamıştı. Lumikki'nin zihni sesi hâlâ tam olarak kavrayamıyordu. Henüz ismi doğru kutucuğa koyamıyor, yanına bir isim ekleyemiyordu.

Bu manyak kimin nesiydi? Ve ona ne yapmak istiyordu?

Lumikki bunu görmek için bekleyemeyeceğini biliyordu. Bir şeyler yapmalıydı.

*Bu daha zor bir yol ve onu gelip aldı.
Ve ben her zaman derim ki, biz birlikte olmalıyız.
Görebiliyorum çünkü bir şeyler var burda.
Ve eğer gidersen, buraya ait olmayacağım.
(olmayacağım, olmayacağım, olmayacağım.)*

Lumikki hâlâ elindeki broşun üzerindeki damarları hissedebiliyordu. İğnesi bükülmüş olsa da broşu elinde tutmak onu rahatlatıyordu. Broşun yüzeyini, ejderhanın başını, kulaklarını, sırtındaki kanatları, sivri bir şekilde biten kuyruğunu okşadı. Kuyruk o kadar sertti ki parmağını kesiyordu.

Kuyruğun ucu, iğneden daha güçlü ve dayanıklı olmalıydı.

Lumikki hızla atan nabzını yavaşlattı. Sakin olması gerekiyordu. Kalbi ne kadar hızlı atarsa, o kadar fazla oksijene ihtiyaç duyacaktı. Oksijeni tükenmek üzereydi. Hipoksiya. Oksijen yetmezliği. Bunun ardından hızla gerçekleşebilecek şeyi aklına bile getirmek istemiyordu.

Ejderhayı cama bastırıp tüm gücüyle zorlayarak broşu aşağı doğru kaydırды. Metalin camı aşındırdığını hissedebiliyordu. Acaba broş buradan kurtulmasına yardımcı olabilecek miydi?

Lumikki başka bir şansı olmayacağını biliyordu. İlk denemesinde başarılı olmak zorundaydı.

Broş gerçekten de derin sayılabilecek bir çizik bırakmıştı. Ejderhayı cebine geri koyarken Lumikki'nin eli titriyordu. Bütün gücünü topladı. Dayanmalıydı. Oksijeni birkaç saniye daha yeterli olmak zorundaydı.

Ve onu tekrar duymaya başladım.

Ama bu sefer son değildi.

Ve oda öylesine sessizdi ki, oh oh oh oh.

Ve benim kalbim şeytanın dans ettiği boş bir düzlük.

Ve oda çok sessizdi, oh oh oh oh.

Lumikki cam tabutun içinde kalan oksijeni mümkün olduğunca ciğerlerine doldurdu. Ardından da dirseğini çizik attığı yere tüm gücüyle indirdi. Bunu yaptığında dirseğinde öyle bir acı hissetti ki aniden gözlerinde kırmızı ışıklar patladı.

Ama cam parçalanmıştı. Tabutun yan tarafı çökmüştü Lumikki yüzünü elleriyle kapayarak dışarı yuvarlandı. Camın parçalanmış ve keskin kısımları kıyafetini ve kollarını yırttı. Küçük cam parçaları vücuduna saplandı. Lumikki buna aldırmadı. Ciğerleri oksijenle doldu.

Gölge anında yanında bitivermişti. Bu Lumikki'nin beklediği bir şeydi.

"Sabredip beklemeyeceğini tahmin etmeliydim..." dedi ona doğru eğilerek. Lumikki bu kez dirseğiyle onun burnuna bir darbe indirdi ve Gölge acıyla haykırarak ayağa kalktığında doğrulacak gücü kendinde bulup diğer dirseğiyle bu kez Gölge'nin apış arasına bir darbe daha savurdu.

İşe yaramıştı. Takipçisi olduğu yerde ikiye katlandı.

Lumikki önce sahnenin kenarına doğru ve oradan da aşağıya yuvarlandı. Mümkün olduğunca yumuşak bir düşüş yapmaya gayret etti fakat yine de sert zemin canını acıtmıştı. Bacakları hâlâ kurşun gibi ağırdı. Ayakta duramayacağını biliyordu. En azından henüz duramazdı. Kollarından güç alarak yerde sürünmeye koyuldu.

Hemen bir yerlere saklanmalıydı. Ama nereye?

Tivatro salonunun yanı edebiyat sınıfıydı. Lumikki oraya doğru sürünmeye çalıştı. Mesafeyi acı verici derecede yavaş bir şekilde kat ediyordu. Dirsekleri acıyordu. Cam parçaları derisinde daha da derinlere saplanıyor gibiydi.

Gölge arkasında bir yerlerde inledi. Çok geçmeden toparlanacak ve Lumikki'nin olduğu yere doğru koşacaktı.

Sınıfın kapısı hafifçe aralıktı. Lumikki, Gölge'nin hareketlendiğini duyabiliyordu. Tek eliyle kapıyı itti, içeriye doğru sürünüp kapının kulbuna ulaşmayı başararak kapıyı arkasından kapadı. Hemen o sırada Gölge'nin öteki taraftan kapının kulbuna asıldığını fark etti. Lumikki dişlerini sıkıca birbirine kenetleyip öteki elini uzatarak kapının kilidini çevirdi.

Sonra gücü tükendi ve sırtını kapıya yaslayarak soluk soluğa olduğu yere yığıldı.

"Ah Lumikki. Benim zavallı Lumikki'm," diyerek güldü Gölge kapının öteki tarafından. "Anahtarımın olmadığını mı düşündün gerçekten? Elbette var. Bekle de gidip soyunma odasından alayım. Sonra biraz daha sohbet ederiz."

Lumikki bunun üzerine tekrar nefesinin kesildiğini hissetti.

Ölüm korkusu şaşırtıcı bir şeydi. Hayatta kalma içgüdü-sü, Lumikki'nin kaslarına kuvvet pompalıyordu. Aniden kol ve bacakları hareket kabiliyetlerini geri kazanmışlardı. Bey-ni kaslarına öyle hızlı emirler yağdırmıştı ki daha stratejisini zihninde şekillendirmeye vakit bulamadan harekete geçti.

Kapının önüne mümkün olduğunca çok sayıda masa ve sandalyelerden yığdı. Bunlar, Gölge'yi az da olsa yavaşlatırdı. Çabucak savurabileceği birkaç eşya toplayıp pencereyi açtı.

Anahtar kapıda döndü.

"İmdat!" diye avazı çıktığı kadar haykırdı Lumikki pen-cereden dışarı.

Dışarıda kimseyi göremiyordu. Ama parkta birileri olma-lıydı. Köpeğini gezdiren, merkeze ya da kütüphaneye giden hiç kimse yok muydu?

Kapı hafifçe aralandı. Sıraların ve sandalyelerin ayakları hareket ettikçe zeminde tiz sesler çıkarıyordu.

"Aramıza bariyerler örmüşsün, aşkım. Şimdiye kadar bu tip dünyevi engelleri aştığımızı sanıyordum."

Gölge kapıyı açmaya çalışarak oflayıp pufluyordu. Masa ve sandalyelerden birkaçı yere düştü. Düşerken çıkardıkları gürültü, sınıfın içinde ve koridorda yankılandı.

“İmdat!” diye çığlık attı Lumikki yeniden.

Dışarıda kar yağıyordu. Hafif, yumuşak, bembeyaz bir kar. Bu, kış mevsiminin ilk gerçek ve güzel kar yağışıydı.

“Seni kimse duyamaz,” dedi gölge.

Ama sesinde kendinden emin olmayan bir ton vardı. Bu, Lumikki’nin ciğerlerine fazladan güç pompalamıştı. Gölge, eşyaları ite kaka sınıfa girdi, ama ışığı yakmadı. Karanlıkta kalıp görünmemek niyetindeydi.

Lumikki buna rağmen onu tanımıştı. Zihnindeki sis perdesi aralandı ve Takipçi’sinin kim olduğunu nihayet anladı.

Psikoloji öğretmeni. Henrik Virta.

Bunu fark ettiğinde şok oldu. Henrik, onun hakkında onca bilgiyi nasıl edinmişti? Bu kadar anlayışlı ve sıcak kanlı görünen biri nasıl böyle delilik derecesinde gaddarlaşılabiliyordu? Lumikki’nin bu sorulara kafa yoracak zamanı yoktu, çünkü Henrik öfke içinde yoluna çıkan masa ve sandalyeleri önünden temizlemekle meşguldü.

“Seni şeytan kadın!” diye haykırdı. “Bunu bana neden yaptın? Ben sadece seni sevmek ve korumak istedim. Kötü olan her şeyden kurtarmak istedim seni. Biz ruh ikiziyiz.”

Lumikki eline geçirdiği bir zımbayı tüm gücüyle Henrik’e doğru fırlattı. Henrik son anda eğilmeyi başardı ve zimba çatırdayarak duvara çarptı.

“İskaladin,” dedi Henrik memnun bir ses tonuyla.

“Aynı senin beni psikolojik anlamda değerlendirirken ıskalamış olman gibi,” dedi Lumikki kendini tutamayarak. “Bizim benzer olan hiçbir yanımız yok. Beni hiç tanımıyorsun ve

asla da tanımayacaksın. Bu da aşk falan değil. Sadece hastalıklı bir saplantı.”

Lumikki’nin korkusu yok olmuştu. Henrik’i tanıdığı anda korkusu geçmişti, onun en derin duygu ve düşüncelerini asla görmediğini biliyordu. Lumikki’nin özü, onun kalbi bu adamın erişiminin dışındaydı.

“Eğer ben sana sahip olamayacaksam, başka kimse de olmayacak.”

Henrik’in sesi yatışmış, tonu alçalmıştı. Lumikki, onun ciddi olduğunu biliyordu. Lumikki’ye ulaşabilse onu öldürecekti.

Elindeki delgeçi onun kafasına doğru savurdu. Henrik bu kez yana çekilmeye fırsat bulamadı ve delgeçin keskin kenarı şakağına isabet etti. Şaşkınlık içinde elini kaldırıp yüzüne dokundu.

“Şimdi artık kalbimden başka kanayan bir yerim daha var,” diye fısıldadı.

Bu melodram mide bulandırıcıydı. Henrik sanki bulabilirdiği en hüznü sözleri söylemesi gereken bir tür tiyatro oyununda olduğunu sanıyordu.

“İmdat!” diye haykırdı tekrar Lumikki sesi boğuk çıkıyordu.

Henrik önündeki son masayı da itti. Birkaç adım sonra Lumikki’ye ulaşacaktı.

“Kaçamazsın,” diye hırladı. “Kendini bana neden teslim etmediğini anlamıyorum.”

Asla, diye düşündü Lumikki ve pencere pervazına tırmandı.

“Ne yapıyorsun?”

Henrik’in sesi korkmuş gibi çıkıyordu.

Genç kız pervaza oturdu ve kenara doğru kaydı. Sonra pervaza tutunarak kendini aşağı sallandırdı. Aşağı baktı. Atlamak için fazla yüksekti. Fakat başka seçeneği de yoktu.

“Delirdin mi?” diye haykırdı Henrik.

“Burada delirmiş biri varsa o da sensin,” diye cevap verdi Lumikki.

Henrik’in parmak uçlarına dokunduğunu hissettiğinde kendini çoktan aşağı bırakmıştı; kar taneleri havada dönüp dururken aşağı doğru düşüyordu. Mümkün olduğunca rahatlamaya çalışarak okul bahçesine kendini bıraktı.

Yeni yağan yumuşak kardan örtünün üzerinde sırtüstü yatarken hiçbir yerini kırmamış olmasına şaşırdı. Kar taneleri dans ederek yüzüne yağıyor ve yanaklarının üzerinde eriyip kayboluyordu.

Sonra her yerini keskin bir acı kapladı.

28 ARALIK PERŞEMBE,
İKİ HAFTA SONRA

Lumikki önce kollarını kıpırdattı. Yavaş yavaş, uzun ve sabırlı hareketlerle kollarını karın üzerinde iki yana açıp kulak hizasına kadar kaldırdı, sonra da kaburgalarının hizasına aşağı doğru indirdi. Kar yumuşacıktı. O kollarını kıpırdattıkça kar da kolayca hareket ediyordu. Sonra bacaklarıyla da ay-nısını yapması gerektiğini hatırladı.

Bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Çocukluğundan beri. En son okula başlamadan önce denemişti muhtemelen. İlkokuldayken kendisine sataşanlar onu, o kadar çok kar yığınlarının üzerinde yatar halde bırakmışlardı ki karın üzerinde yatma hissi aslında ona hiç de çekici gelmiyordu.

Kar meleği.

Güzel bir isimdi bu, ama bedenin hareket ettikçe karda bıraktığı çukurluk dışında bir anlamı yoktu. Kolların aşağı yukarı hareketi kanatları, bacaklarınsıya meleğin uzun elbisesini oluşturuyordu.

Kar meleği. Lumikki ve Rosa bahçeyi bu melek şekilleriyle doldururlardı. Rosa bir seferinde uyumadan önce Lumikki'ye meleklerin gece gökyüzünden inip onlar için hazırladıkları bu

melek şekillerinde uyuyacaklarına dair bir hikâyeye anlatmıştı. Rosa uyanık kalıp bu parıltılı varlıkların gelişini izleyeceğini söylemişti. Lumikki, kardeşinden kendisini de uyandıracığına dair söz almıştı. Rosa da ona söz verip Lumikki'nin elini tutmuştu. Böylece Lumikki kardeşinin sıcacık elini tuttuğu halde uyuyakalmıştı.

Gözyaşları Lumikki'nin gözlerinin kenarından kulaklarına doğru aktı.

Her gün yeni şeyler hatırlıyordu. İçinde sayısız çekmecelerle dolu bir dolap vardı sanki. Uzun zamandır kilitli olan bütün çekmeceler birer birer açılıyordu.

Bir zamanlar saklı gizli bir kız vardı.

Bir zamanlar aslında olmayan bir kız vardı.

Artık Rosa gizli saklı değildi. Ölmüş olmasına rağmen hatıralarda, fotoğraflarda ve insanların anlattığı hikâyelerde yaşıyordu. Varlığı artık yeryüzünden silinmiş gibi değildi. Kız kardeşinin bir zamanlar var olduğu gerçeğinin kendisinden gizlenmiş olması kabul edilmesi kolay bir şey değildi. Hatta dehşet vericiydi. Anne ve babasının bu kararını asla kabul edemiyordu.

Bu kararı hâlâ olayın şokundayken travma geçirdikleri yas döneminde almışlardı. Anne ve babası, oyun sırasında, kaza eseri olsa da Rosa'yı onun öldürdüğüne gerçekten de inanmışlardı. Jennika'nın ifadesi de bunu destekliyordu, ayrıca çocuk psikologları Lumikki'nin ağzından olayın bu versiyonuyla çelişecek tek kelime alamamışlardı. Anlaşılan Lumikki ikisinin "ölme oyunu" oynadıklarından daha önce bahsetmemiştir.

Lumikki'nin anne ve babası böyle bir suçluluk duygusunu içinde taşımanın bir çocuk için fazla olacağını düşünmüşlerdi. O nedenle hayatlarının bu dönemini ortadan kaldırmayı

uygun görmüşlerdi. Lumikki bunun üzerinde düşünmüştü. Ona göre bu daha çok anne ve babasının geçmişle yüzleşme meselesiydi. Kızları ellerinden alınmıştı. Onlar için onun hiç var olmadığını düşünmek daha kolay olmuştu. Dayanamadıkları için gerçeği reddetmeyi tercih etmişlerdi.

Bu nedenle de kendilerine bir tek çocuklu aile hayatı kurmuşlardı. Rosa'yla ilgili neredeyse her şeyi yok etmişlerdi. Sadece kızlarının hazine sandığında sakladıkları fotoğraflar duruyordu. Turku'dan taşınmışlardı. Rosa'dan bir daha asla bahsetmeyeceklerine dair bütün aileye yemin ettirmişlerdi. Bir sessizlik yemini. Sırlarla dolu bir aile. İşe yaramış olması da akıl almaz bir şeydi. Başlarda kardeşini sorup durmuştu fakat kimse bir cevap vermediğinde ya da ona kardeşi olmadığını söylediklerinde sormayı bırakmıştı. Anne ve babası kardeşini unutacağını düşünmüşlerdi, çünkü çocuklar kolay unutulardı. Gerçekten de uzun bir süre için öyle olmuştu.

Ne var ki, geçmiş aslında o kadar da kolay unutulmaz. Her şey insanda bir iz bırakır.

Babası, yaşananlardan ötürü bir süre çalışamamıştı. Önce hayatıyla ilgili ne yapması gerektiğine karar vermek üzere tek başına Prag'a gitmişti. Boşanmayı da düşünmüşlerdi. Lumikki tüm bunları on beş yıl gibi bir sürenin ardından, ilk kez duyuyordu. Ailenin finansal durumu da etkilenmişti. Turku'daki kadar büyük ve güzel bir ev satın alamamış olmalarının nedeni de buydu. Önemli şeylerin hiç konuşulup tartışılmadığı bir aile olup çıkmışlardı. Sadece görüntüde bir aileydiler.

NOEL ARİFESİ,
DÖRT GÜN ÖNCE

Lumikki kanepeye oturup şöminenin üzerindeki rafa baktı. Şimdi kendi fotoğrafının yanında kardeşiyle birlikte oldukları fotoğraf da duruyordu. Her zaman olması gerektiği gibi. Annesi ona sıcak şaraptan biraz daha doldurdu. Az önce Noel yemeklerini yemişlerdi.

Annesi hafifçe ve çekinerek Lumikki'nin saçlarına dokundu. Bu dokunuşunda uzun bir konuşmada olabilecekten daha fazla söz saklıydı. Bu dokunuş, gerçek bir anne olmayı beceremeyerek geçirdiği uzun yıllar için özür mahiyetindeydi.

*Sessiz gece, Kutsal gece,
Herkes senin çevrende.
Her şey parlak ve sakın,
Kutsal ve tatlı yavru.
Huzur içinde uyu,
Huzur içinde uyu.^(*)*

(*) En bilinen Noel şarkılarından *Silent Night*. Orijinali Almanca olup Türkçe çevirisi Vikipedi'den alınmıştır.

Babası mırıldanarak şarkıya eşlik ediyordu. Lumikki gözyaşlarının babasının yanaklarından süzüldüğünü gördü. Onun ağladığını ilk kez görüyordu. Ya da en azından hatırlayabildiği kadarıyla ilk seferdi. Böyle anlarda ayağa kalkıp babasının yanına giderek ona uzun uzun sarılmasının doğal karşılanabileceği zamanlar belki bir gün gelirdi. Fakat henüz gelmemişti.

Hâlâ sessiz bir aileydiler. Yıllarca konuşmamış oldukları gerçek bir anda kaybolup gidemiyordu. Ama şimdi bu sessizliğin tamamen farklı, daha huzurlu ve içten bir yanı vardı. Bunaltıcı ve boğucu değildi. Bu sessizlik Lumikki'yi boğmuyordu. Nefes alabiliyordu. Huzurluydu ve sözlerin zamanı geldiğinde söyleneceğine inancı sonsuzdu.

Lumikki pencereden düştüğünde köpeğini gezdiren ve okulun önünden geçmekte olan bir adam, hemen bir ambulans çağırmış ve onu hastaneye kaldırmıştı. Olayı birkaç küçük yarayla ve hafif burkulmalarla atlatmış, bir yerini kırmamıştı. Bir hafta boyunca boyunluk takmak zorunda kalmıştı fakat bu da önemli bir şey sayılmazdı.

Anne ve babası hastaneye geldiklerinde Lumikki, onlara her şeyi anlatmıştı. Anne ve babası Rosa'nın ölümünün bir kaza olduğunu öğrendiklerinde hastane odasını büyük bir rahatlama kaplamıştı. Jennika'yla bağlantıya geçmişler ve kız da yıllar sonra gerçeği onlara anlatarak rahatlamıştı. O yalanla yaşamak ona da ağır geliyordu anlaşılan.

Rosa'nın ölümü trajik bir kazaydı ve suçlanacak kimse yoktu. Keşkeler onu asla geri getirmeyecekti. Bunu anlayıp kabullenmenin, bu trajediden etkilenen herkese yardımcı olacaktı. Bastırılmış gerçekleri adım adım hayatlarına geri alabilir ve onu kendilerinden bir parça haline getirebilirlerdi.

Lumikki sıcak şarabının içindeki baharatların tadına baktı. Tarçın, karanfil ve zencefil. Tavana asılmış, belli belirsiz hareket eden hasır süse baktı. Dışarıda kar yağıyor etrafı beyaza boyuyordu. Dinledikleri Noel albümü birazdan bitecek ve yatma vakti gelecekti.

Lumikki kâbussuz ve kendini güvende hissederek uzun derin bir uykuya dalacağından emindi.

Lumikki kanat şekillerini büyüterek kar meleği yapmaya devam ederken Henrik'i düşündü.

Gölgesi, saplantılı takipçisi Henrik. Deliliğinin boyutları ancak yakalandıktan sonra tam anlamıyla ortaya çıkmıştı. Lumikki pencereden düştüğünde Henrik kaçıp evine sığınmıştı. İki saat sonra polis kapısını kırarak onun evine girmiş, Henrik'i bilincini kaybetmiş halde, yatağında yatarken bulmuştu. Fazla miktarda uyku hapi almıştı ama hastane personeli onu kurtarmayı başarmıştı.

Başlangıçta dairesinde göz korkutucu bir şey bulamamışlardı; fakat daha sonra gerçekten de kendine binanın tavan arası bölümünde, kimse görmesin diye etrafını mukavvadan duvarlarla ördüğü bir "Lumikki Odası" yarattığı anlaşılmıştı.

Yetkililer nihayet onu sorguya aldıklarında, Lumikki'ye olan saplantısının onun okula başlamasından hemen sonra başladığını keşfetmişlerdi. Uzun süreli kız arkadaşı, son dönemde onu terk etmişti ve Henrik'in ruh sağlığı bu nedenle bozulmuştu. Lumikki'nin diğer öğrencilerden farklı olduğunu düşünmüş ve ona âşık olmuştu. Henrik bunun üzerine onunla ilgili bilgi toplamaya başlamıştı.

Şaşırtıcı derecede sabırlı davranmış, ısrarlı ve sinsice hareket etmişti. Eski okulundan Lumikki'yi tanıyan insan-

larla görüşmüştü. Kulağına onun bazı eski sınıf arkadaşları tarafından şiddete maruz kaldığı çalınmıştı. Ardından da Lumikki'ye sataşan bu kişilerin isimlerini ve şiddetin boyutlarını öğrenme işine girişmişti. Henrik insanlar üzerinde nasıl etki bırakacağını iyi biliyordu: sakın, karizmatik ve güvenilir. Bazen kendisi oluyor, bazen de kendini bir muhabir, Lumikki'nin rehber öğretmeni ya da psikoloğu olarak tanıtıyordu. İnsanlar her seferinde ona inanıyorlardı.

Henrik, Lumikki'nin akrabalarının kim olduklarını da öğrenmişti. Babasının kuzeni Mats Andersson'la içki içmek üzere dışarı çıktıklarında adam, Lumikki'nin bir zamanlar bir kızkardeşi olduğunu ama öldüğünü ona anlatmıştı. Henrik sahip olduğu becerileri ve bağlantıları kullanarak en sonunda Rosa'nın ölümüyle ilgili polis raporlarına da ulaşmayı başarmıştı.

Her zaman bağlantısı olabilen insanlarla tanışıyordu. Sonuçta Finlandiya küçük bir ülkeydi. Bir şey öğrenmek istenildiğinde azimli ve kurnaz olmak yeterliydi. Henrik'in psikopatisi, tüm zekâsını ve cazibesinin bıkıp usanmadan hedefine ulaşmak için kullandığını gösteriyordu.

Lumikki'nin biriyle flört etmeye başlaması Henrik'i harekete geçirmişti. Saplantısı şaşırtıcı bir hızla büyümüştü. Lumikki'ye sahip olma arzusu sınırları aşmış, onu elde etmek için engel tanımamaya başlamıştı. Lumikki hakkında her şeyi öğrenmek istemişti, bildikleriyle ona sahip olmak, onu kontrol etmek istiyordu. Bu ayrıca, Henrik'in güç oyununun bir parçasaydı.

Henrik, Lumikki'yi gözlemlemişti. Onu izlemişti. Onu takip etmişti. Her hareketinin izini sürmüştü. En akıldışı hareketi de, işi anne ve babasıyla konuşmaya kadar vardırması

olmasıydı. Onlara, aynı zamanda okulun psikoloğu olduğunu, Lumikki'nin karanlık düşüncelerini gelip kendisine anlattığını söylemişti. Ayrıca yaptığı bu ziyaretten ona bahsetmelerini konusunda anne ve babasından söz almıştı. O sırada, fotoğraf sandığının anahtarını Mats Andersson'ın ona bahsettiği yerde bulup çalmıştı.

Henrik'in yaptığı şeylerden Lumikki'nin haberi yoktu. Bilmek de istemiyordu. Önemli olan, hapishanede olduğu için artık onu takip edemeyecek olmasıydı.

Siyah Elma'nın gala gecesi ertelenmişti fakat gösteri Noel tatilinden bir gün önce sahnelenmişti. Lumikki olanlara rağmen oyunun sahnelenmesini istemişti. Boyunluğuyla sahneye çıkmıştı ve sonunda herkesin umut ettiğinden çok daha iyi durumdaydı.

Bu, Lumikki için önemli bir geceydi. Henrik'in tehditlerinden dolayı oluşan dehşet görüntülerinin gerçekleşmediğini görmek ona iyi gelmişti. Bunlar sadece o adamın hastalıklı hayal gücüydü ve asla gerçeğe dönüşmeyeceklerdi.

Sırtına değen karın soğuşunu henüz hissetmiyordu. Lumikki bir süre daha yatar halde kalıp üzerinde yükselen karanlık, uzak ve nokta nokta ışıklarla dolu, parlak yıldızlı gökyüzünü seyretmeye devam etti.

İnsanların öldükten sonra birer meleğe dönüştüklerine inanmıyordu. Rosa'nın yukarıda bir yerlerde durmuş onu ve hayatını izlediğine inanmıyordu. Yaşamdan sonra bir hayat olabileceği olasılığına inanmakta güçlük çekiyordu. En azından şu ankinin formunda bir hayat olduğuna inanmıyordu.

Bu düşünce, kendisini kötü ya da üzgün hissetmesine yol açmıyordu. Sadece böyle düşünüyordu. İnsan hayatının belli bir süresi vardı. Bir başlangıca ve bir sona sahipti. Bu iki za-

man arasında da inanılmaz ölçüde bir zaman yer alıyordu. Alınan her bir nefes, içinde tahmin edilenden fazlasını barındırıyordu.

Lumikki farklı bir karar vermiş olsa, şu an yattığı yerde Sampsa'yla el ele olabileceğini biliyordu.

Ve farklı bir karar vermiş olsa, şu an yattığı yerde aynı şekilde Blaze'le de el ele olabileceğini biliyordu.

Oysa Lumikki'nin elleri boştu. Tek başınaydı.

Sampsa'ya artık onunla görüşemeyeceğini söylemeye mecbur kalmıştı. Ondan gerçekten çok hoşlanıyor ve iyi vakit geçiriyordu, hatta bir şekilde onu seviyordu. Ne var ki Sampsa onun düşüncelerini, ormanının kuytu köşelerini derinlemesine göremiyordu, çünkü varlıklarından bile habersizdi. Onun dünyası farklıydı, daha parlak ve ıslıl ışıldı.

Lumikki aynı şekilde Blaze'e de ona geri dönmeyeceğini söylemeye mecbur kalmıştı. Onu sevmişti ve hâlâ da büyük bir tutkuyla ve tüm kalbiyle sevmeye devam ediyordu. Blaze onu tam anlamıyla görebiliyordu. Ne var ki Blaze de, canını öylesine acıtmıştı ki, bir daha böyle bir riski göze alamazdı.

Ancak, Lumikki'nin Sampsa ve Blaze'e veda etmek zorunda kalmasının en büyük nedeni, her ikisine de tam anlamıyla güvenememesiydi. Her ne kadar onlarla ilgili şüphesi kısa sürmüştü ve hemen arkasından yok olmuş olsa da, bir noktada ikisinden birinin takipçisi olabileceğini düşünmüştü. Bu şüpheleri onlara bütün kalbiyle güvenmediğini göstermişti. Güvenmediği biriyle nasıl birlikte olabilirdi ki? Bir saniyeligi-ne bile olsa bu türden bir kötülük ya da acımasızlığı yapabilecek biri olduğunu hayal ettiği kişinin gözlerinin içine nasıl bakabilirdi? Hiç kimse kendisine böyle hissettiren biriyle olmamalıydı.

Gözyaşları akmaya devam ediyordu. Lumikki onların akmasına izin verdi.

Ağlamasının birçok nedeni vardı.

Bunca yıl yasını tutamadığı ölen kardeşi için ağlıyordu.

Başka ailelerin sahip olduğu sıcaklık, yakınlık ve güvene asla sahip olamayacak ailesi için ağlıyordu.

Mutluluk ve aşktan vazgeçmek zorunda kaldığı için ağlıyordu.

Yalnız olduğu için ağlıyordu.

Gökyüzündeki yıldızlar aniden ona çok yakın göründüler. Yanıp sönen bu uzak güneşlerin ışığı rahatlatıcıydı. Evren çok ama çok büyüktü. Lumikki'nin gözyaşları dindi. Aniden kendini daha iyi hissetti. Her şeye kıyasla çok küçüktü. Sonuçta bu evrende herkes yalnızdı aynı zamanda kimse yalnız değildi. Her şey aynı elementlerden yapılmıştı. Lumikki de, kristaller ve taşlar, dalgalar ve sazlıklar, çimenler ve çürüyen yapraklar, güneşin en yakıcı noktası ve uzayın soğuk boşluğu kadar güçlü ve kırılgandı.

O da, "bir zamanlar" kelimelerinden çok önce başlamış, "ve sonsuza dek mutlu mesut yaşadılar" kelimelerinden çok sonrasına dek devam edecek bin yıllık bir peri masalı kadar katmana ve her yöne doğru büyüyen dallara sahipti. Çünkü hiçbir şey bir kere olmazdı. Bütün hikâyeler şekil ve biçim değiştirerek birçok kere gerçekleşirlerdi. Hiç kimse sonsuza dek mutlu mesut ya da tamamen mutsuz yaşamazdı. Herkes, farklı zamanlarda ya da aynı anda mutlu ve mutsuz yaşardı.

Lumikki'nin evreni böyleydi. O evrenin karanlığında ve aydınlığında tutkuya, korkuya üzüntü ve neşeye de yer vardı. Ciğerlerini dolduran hava sarhoş ediciydi. Güneşin kucaklamasıyla kendini daha da bütünleşmiş hissediyordu. Kendini

buluyordu. Özgürdü. Lumikki avuç içlerini karlı zemine bastırıp yeni düşen kar taneleriyle bir bütün olmayı ve onların sınırsızlıklarına ulaşabilmeyi diledi.

Hafif bir akşam rüzgârı parkta esmeye başlayıp ağaçların simsiyah dallarını ve eteklerindeki gölgeleri hareket ettirdi.

Dünya, Lumikki'nin etrafında nefes alıp tek yürekte atmaya başlıyordu sanki. Lumikki'nin yüreğinde.

SON

YAZAR ÜZERİNE

Salla Simukka, 1981 yılında Finlandiya'da doğmuştur. 2013 yılında *Without a Trace* adlı eseri "En İyi Gençlik Romanı" seçilmiş ve Topelius Ödülü'nü kazanmıştır. *Elsewhere* adlı romanı yine 2013 yılında Finlandiya Ödülü'ne layık görülmüştür. *Kan Kadar Kırmızı*, *Kar Kadar Beyaz* ve *Abanoz Kadar Siyah* adlı romanlardan oluşan Pamuk Prenses Üçlemesi, eleştirmenler tarafından gerilim türünün çağdaş başyapıtlarından biri olarak kabul edilmektedir. Üçlemenin ilk kitabı olan *Kan Kadar Kırmızı* bugüne dek 47 ülkede yayımlanmıştır.